

Tình Yêu Thầm Lặng

Contents

Tình Yêu Thầm Lặng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	44
13. Chương 13	51
14. Chương 14	57
15. Chương 15	62
16. Chương 16	64
17. Chương 17	66
18. Chương 18	71
19. Chương 19	81
20. Chương 20	85
21. Chương 21	93
22. Chương 22	97
23. Chương 23	99
24. Chương 24	102
25. Chương 25	105
26. Chương 26	108
27. Chương 27	112
28. Chương 28	114
29. Chương 29	117
30. Chương 30	119
31. Chương 31	123
32. Chương 32	126
33. Chương 33	127
34. Chương 34	131
35. Chương 35	133
36. Chương 36	138
37. Chương 37	140
38. Chương 38	142
39. Chương 39	145
40. Chương 40 - End	146

Tình Yêu Thầm Lặng

Giới thiệu

Tôi là Lâm, hai mươi một tuổi, đang là sinh viên năm thứ ba. Hiện tại tôi sống xa gia đình trong một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tham-lang>

1. Chương 1

Tôi là Lâm, hai mươi một tuổi, đang là sinh viên năm thứ ba. Hiện tại tôi sống xa gia đình trong một căn nhà ba tầng riêng biệt và với các bạn thân từ bé của tôi. Căn nhà rộng rãi, có năm phòng ngủ, một phòng khách lớn ở lầu một, một phòng khách nhỏ ở lầu hai, phòng đọc, phòng bếp và trên mỗi lầu là phòng tắm và nhà vệ sinh. Tôi kể ra rõ ràng như vậy bởi vì cuộc sống hiện nay cần phải rõ ràng, và dĩ nhiên nó liên quan tới đời sống riêng của từng đứa trong nhóm. Bọn tôi có năm người, hai nam và ba nữ. Chúng tôi chơi thân với nhau từ hồi mẫu giáo, cùng học cấp I, II, riêng cấp ba thì phân lớp chuyên nên có hơi ... xa cách. Giờ đã vào đại học, mỗi đứa một trường riêng nhưng lại cùng sống dưới một mái nhà, đã thân lại càng thân hơn.

Tầng hai có hai phòng ngủ và một phòng đọc chung, lẽ dĩ nhiên là tôi không “ tranh cướp” được phòng nào ở đây. Yếu là chân chạy còn sức khỏe của Thương thì không nhiều nên tôi phải ôm ngậm gối trên tầng ba cao ngất ngưỡng cùng với hai ông bạn trời đánh. May mà tôi có thần kinh vững, cái miệng chanh chua và tay chân nhanh nhẹn nên cuộc sống phân fà cũng bớt màu địa ngục. Ngoài những giờ tranh chấp bằng miệng (đôi khi bằng tay chân) với Nguyên ra, tôi sống khá thân thiện và vui vẻ với mọi người. Chúng tôi nấu ăn chung và làm một bản cam kết thực hiện đúng những gì đã phân công cho nhau. Tôi, Yến và Khang học buổi sáng nên được phụ trách bữa tối và đồ rác; Thương và Nguyên học chiều phụ trách đi chợ và nấu bữa trưa... Chúng tôi còn chia nhau dọn dẹp nhà cửa và các công việc linh tinh không tên khác. Đôi khi cũng có những tranh chấp nhỏ nhỏ, nhưng nhìn chung chúng tôi không có gì phàn nàn về nhau. Ngôi nhà lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười, tiếng chí ***e, và tiếng hát hạnh phúc...

Tôi sẽ không lan man gì nhiều nữa. Câu chuyện của tôi không phải là những vụn vặt đời thường, nhưng cũng không phải là những điều gì cao siêu, khó tưởng tượng, mà chỉ là những kỷ niệm, ước mơ và những cảm xúc tự nhiên của chúng tôi trong hiện tại và tương lai. Tôi có cái sở thích lạc điệu với ngành học của mình là thích viết những câu chuyện nho nhỏ... lưu trong một góc kín trên máy tính của tôi (phải làm vậy vì tên Nguyên hay lục lọi lắm!):

__ Tớ mà thế à?

Tôi giật mình quay ra, sững người khi thấy gương mặt nghiêm trọng của Nguyên. Tôi mất hai giây trống rỗng, rồi sau đó mới kịp hét lên:

Ai cho tự tiện vào phòng người ta?

Nguyên tỉnh bơ hất tay tôi ra để nhìn rõ hơn vào màn hình vi tính. Đồ chết tiệt! Tôi lăm bằm hất hấn ra, tay ấn vào biểu tượng “ save”.

Nguyên nhăn nhó cười:

_ Thích viết truyện cơ à? Tin này mà lọt ra ngoài ối kẻ... muốn bể bụng vì cười đấy Lâm!

_ Kệ tui! _ Tôi hí hửng lên, tiện tay tắt luôn màn hình.

Nguyên nằm kên ra giường tôi một cách tự nhiên khiến tôi tức đỏ mặt. Chỉ có hần là tùy tiện như thế này, hần không phân biệt đâu là phòng con trai, phòng con gái, đâu đâu cũng xộc vào, tiện tay cầm cái này, mó cái kia... rồi hồng lúc nào không biết. Khang cũng là con trai nhưng có thể đâu?

_ Cậu vào đây làm gì? _ Tôi có nén giận hỏi hần.

_ Buồn ngủ thì vào thôi!

_ Phòng cậu đâu?

_ Bữa bọn lăm, không có chỗ ngủ! _ Nguyên xoay người, vùi hần mặt vào cái gối hình con mèo Kitty của tôi. Không chịu nổi nữa, tôi lao đến, cầm chân hần kéo mạnh. Nguyên theo đà kéo của tôi, rớt bịch xuống đất một cái đau điếng. Tôi nhảy phốc lên giường trước đôi mắt sưng sốt của hần. Tôi phẩy tay:

_ Về mà dọn đi! Đây không có chỗ dành cho những kẻ lười biếng!

_ Lười biếng chỗ nào? _ Nguyên đứng dậy nhẹ nhàng nhưng nguy hiểm _ Ai hôm qua vào phòng người ta lục lọi giá sách và vút lên giường?

Tôi mở to mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh chính bàn tay mình liệng các quyển sách dày cộp của Nguyên xuống. Nhưng ai bảo hần cầm quyển truyện của tôi lâu thế cơ chứ?

_ Nói tóm lại... _ Nguyên phẩy tay, rồi ngồi xuống giường _ Bao giờ có người đến dọn lại tôi mới ra khỏi đây!

Nguyên hẩy tôi rất mạnh vào trong còn hần thì ngang nhiên nằm xuống. Lại còn ôm ghì lấy cái gối ôm thân yêu của tôi nữa chứ? Giờ tôi mà đá hần xuống, dám đảm bảo hần nổi khùng lên lắm... Thế thì chỉ có nước.. khăn gói ra khỏi đây vài ngày để tránh bão!

Nghĩ thế nên tôi bậm môi, bước qua Nguyên xuống giường, bực bội đi ra khỏi phòng. Khang thò đầu ra, bốn mắt lấp lánh niềm vui khi hỏi:

_ Lại cãi nhau à?

_ Không! _ Tôi cau có _ Hần cướp phòng tớ... Bất công quá... ông trời ơi!

Bạn đang xem truyện teen, truyện tình yêu tuổi teen, xem thêm danh sách truyện teen đã hoàn thành, truyện teen mới

_ Tại cậu thôi! _ Yến thần nhiên nói khi tôi gặp nó ở phòng khách nhỏ trên chiếu nghỉ ở cầu thang. Yến vừa giữa mòng tay, vừa nhếch môi _ Vào phá phòng hần làm chi cho tội đời!

Tôi ngồi xuống ghế, với tay lấy cái điều khiển ti vi dò kênh. Buổi tối mà không có phim nào ra hồn! Tôi lại quăng chiếc điều khiển xuống, hỏi trống:

_ Thương đâu?

_ Đi chơi!

_ Sao?

_ Với lớp.

Tôi gật gù. Cũng có nghe đến chuyện này cách đây mấy hôm, nhưng tôi không nghĩ đến chuyện Thương sẽ đi. Con bé là người sống nội tâm, không mấy thích thú chuyện giao tiếp bạn bè dù đối phương có nhiệt tình đến mấy. Tôi đã từng chứng kiến cảnh nhiều chàng theo Thương về tận nhà và lại vác gương mặt buồn so ... ra đi khi không được nàng đoái hoài, dù chỉ là mời bước chân vào cửa nhà. Nghĩ cũng tội nghiệp!

Tôi hơi lắc đầu để có thể chuyển sang suy nghĩ khác. Ánh mắt tôi chạm vào cuốn truyện yêu quý đang nằm chổng chơ trên ghế... gần xít chỗ Yến. Tôi cau mày:

— Sao nó lại ở đây?

— Hôm qua tao mới nhớ là ... tao cầm! — Yến vẫn không mất tập trung vào công việc của nó. Tôi bật dậy, hét lên:

— Thế đấy? Trong khi tao tìm nó khắp nơi còn mày thì đứng đưng bảo “ Tao không bao giờ quan tâm tới mấy cuốn truyện dở hơi đó” . Dở hơi mà vẫn ở chỗ mày à?

— Đào ôi... tao có đọc đâu?

Bực quá, tôi cầm lấy cuốn truyện dùng dùng bỏ lên phòng, quên mất là Nguyên đang ngủ ở đó. Đến khi thấy hắt rồi thì cơn tức của tôi xệt xuống. Tôi nhớ tới cái giá sách của Nguyên, hối hận vì mình quá bộp chộp... Nhưng dọn dẹp phòng cho hắt ư? Tôi nhăn mặt, rồi chặc lưỡi: Việc đã lỡ rồi... đợi Thương về thảo nào nó cũng lên dọn cho Nguyên! “. Chán ngán. Tôi liếc nhìn Nguyên một cái rồi cầm lấy quyển sách. Buổi tối hôm nay thật đáng chán mà cũng chỉ tại ... thằng mắc dịch kia!

2. Chương 2

Có ai đó đang rờ tay vào mặt tôi khiến tôi nhột nhạt, mở bừng mắt. Cái miệng cười tươi rói của Nguyên đập vào mắt tôi làm tôi tưởng cơn ác mộng đêm qua chưa chấm dứt. Tôi hét lên, bắn người vào trong. Nguyên cười khằng khặc:

— Sáng rồi cô nương ngủ nướng! Không đi học sao?

Đời tôi sẽ chưa hết khổ nếu không thoát khỏi hắt. Tôi nuốt tiếng thở dài, cố đưa ý nghĩ đến với buổi học sáng nay. Có tiết thầy Diên ... mà thầy thì chẳng bao giờ ưa sinh viên đến muộn, dù chỉ một giây... Chết ... mấy giờ rồi?

Tôi quơ tay với lấy cái điện thoại. Chết sống vì con số hiện ra trước mặt.

— Tổ đã cố gắng hết sức trong việc gọi cậu dậy... sau khi Khang và Yến bó tay! Nhưng phải thừa nhận rằng cậu không có cái nhạy cảm của con gái!

Mặc hắt lải nhải, tôi cuống cuống bò dậy, lao ra khỏi phòng để vào nhà tắm. Tôi làm vệ sinh vèo vèo, cào cào tay vào mái tóc ngắn ngắn, ba chân bốn cẳng quay lại phòng để lừa sách vào ba lô... Nhưng chân tôi đã phanh kịp khi thấy Nguyên bên cạnh ba lô phình to của mình. Liếc thấy cái giường đã gọn gàng nhưng tôi cũng đã kịp cảm ơn mà lao về phía tủ quần áo.

Nguyên mỉm cười:

— Cứ từ từ ... Tôi hôm qua tớ đã lấy lại giờ cho điện thoại của cậu đấy! Còn tới những 30 phút nữa!

Tôi đứng khựng lại. Không còn gì để diễn tả nỗi tức giận của tôi lúc này, nếu mà có con dao ở đây tôi cũng sẽ không ngần ngại phi ngay vào cái gương mặt cười vô tư lự của hắt...

— Xong chưa? Xuống ăn sáng thôi!

Yến ngó vào đúng lúc để tôi có thể ngăn cơn giận dữ lại. Tôi quay vào với tủ quần áo, giọng lạnh lùng:

— Tổ thay xong rồi xuống ngay. Cậu có thể giúp tớ tổng của nợ đó ra ngoài không?

Nguyên nhún vai, xách chiếc ba lô của tôi theo hắt xuống lầu dưới. Hắt được lắm! Tôi cảm phần nghĩ, tay lia nhanh trên mấy cái áo khiến chúng va vào nhau lanh canh. Ngay từ bé, tôi đã phải hứng chịu những trò quái ác của hắt và duy nhất chỉ mình tôi thôi. Sao lại như thế? Và tại sao không ai thắc mắc gì? Tôi cũng có những giới hạn của mình chứ?

Tôi giật một chiếc áo sơ mi ra khỏi móc, gần như siết chặt nó trong tay theo ý nghĩ của mình. Giá mà hắt là chiếc áo này... hắt sẽ chết! Cái áo bị vặn xoắn lại, và đến khi tôi sức tỉnh ra thì chiếc áo tội nghiệp đã nhăn tít. Tôi cau mày. Cái gì liên quan tới hắt là cái đó hỏng, coi như vứt đi hết. Cáu kỉnh, tôi vắt nó lên giường, tiếp tục tìm cái áo khác, Tôi mất 5 phút để thay đồ và lấy lại cân bằng tâm lý để bước xuống phòng bếp. Ở đó, bốn đứa đang sốt ruột chờ tôi. Bữa sáng với mì tôm và trứng ... dù sao cũng không đến nỗi nào!

Khang đặt một bát mì bốc khói ngay trước mặt tôi, mỉm cười :

— Ăn nhanh còn đi học!

Tôi cười để cảm ơn. Khang lúc nào cũng dịu dàng, tế nhị như thế này... Và tôi thì lúc nào cũng thấy mình thoải mái trước Khang... Chứ đâu như với...

Tôi lừ mắt về phía Nguyên, hắn đang sì sụp húp tô mì, đầu gật gù khen ngon. “ Hừm, hắn thì cái gì chẳng ngon! “ Tôi vừa cay độc nghĩ, vừa cầm đũa lên. Bao giờ cũng vậy, càng giận Nguyên tôi càng cảm thấy... đói, tiếp sau đó là ăn rất ngon miệng. Tôi ăn được vài miếng mới phát hiện trong bát của mình có tới ... hai quả trứng! Ngước mắt nhìn lên, tôi thấy mắt Khang cười. Chà! Rõ ràng là hơi thiên vị... nhưng tôi bằng lòng lắm. Khang biết rõ tôi thích trứng và ... không thích mì, vì thế mỗi khi cả bọn ăn mì trứng là riêng tôi có ... hai quả. Tôi giấu một nụ cười khi cúi xuống ăn tiếp.

Bây giờ kém mười phút, Yến không chờ được tôi nữa nên nó xách xe đi trước. Khang thì có vẻ kiên nhẫn hơn nhưng tôi biết trong bụng cậu như có kiến bò rồi. Khang là lớp trưởng, lại còn là ...con ông chăm chỉ, cộng với tính nề nếp nguyên tắc nên việc đi học muộn quả là một sự bê bối! Tôi ngẩng lên sau khi “ tiêu diệt” xong một quả trứng. Tôi nói:

— Khang đi trước đi kéo muộn! Tổ còn phải nghỉ cho xuôi xuôi đã!

— Ủ... vậy cứ từ từ nhé?

— Nó còn từ từ dài! — Thương nháy mắt trêu chọc. Cô nàng đang dọn mấy cái bát để mang ra bồn rửa. Khang với lấy cái túi ba lô của mình, bước nhanh ra ngoài. Tôi không mất một giây nào để nhìn theo mà bỏ qua sự nghiệp đang dở dang của mình.

Nguyên đặt một cốc nước lọc trước mặt tôi, chăm chọc:

— Ăn trứng thì phải uống nước... kéo nghen đấy!

— Cảm ơn!

Tôi uống một hơi gần cạn ly nước, rồi đẩy cái bát chỉ còn lòng bông nước ra xa. Giờ thì no quá rồi! Tôi cũng chẳng còn sức để cả khịa với hắn nữa! Muộn học... chắc chắn là thế mất thôi!

Tôi đứng dậy, với lấy cái ba lô, rồi mỉm cười:

— Tổ đi học đây... Thương à!

— Bye.

Thương vẫy vẫy tay, còn Nguyên thì xụ mặt ở trên ghế. Tôi nhún vai, bỏ đi. Sao mà nhìn mặt hắn lúc thất vọng lại ... thích thú thế chứ? Tôi vừa tra chìa khóa vừa hát khe khẽ, quên bẵng luôn nỗi tức giận của mình cách đây 15 phút. Kể ra thì tôi cũng là người hơi hột thật!

3. Chương 3

Hai tiết tự học và cuối buổi là nộp bản vẽ về nhà lần trước, tôi mừng thầm trong bụng. Một vài đứa trong lớp vẫn phải lúi húi hoàn thành nốt bài tập. Vậy là mất đứt ... hai tiết chơi xả láng rồi! Tôi khoái chí nghĩ thầm, được thành thạo như thế này cũng là do công tôi gò lưng trên bản vẽ suốt cả tối hôm qua... Kể cũng đáng công!

— Lâm... hoàn thành rồi phải không?

Đây là giọng tỏ vẻ chết người của cô bạn gái duy nhất trong lớp của tôi. Tôi quay ra nhìn Lan, rồi chậm chậm gật đầu. Con bé cười toe toét:

— Đâu?

— Muốn xem của người ta mà vậy hả?

— Mà quả là bạn tốt nhất của tao! — Lan kêu ré lên, ôm chầm lấy ... cổ họng tôi.

Quá quen với kiểu cách của nó, tôi chỉ gỡ tay nó ra, cúi xuống ba lô để tìm bản vẽ. Lan nhìn tôi với ánh mắt trông đợi, sáng long lanh. Nhưng ánh mắt đó từ từ tối lại khi thấy tôi đổ hết sách vở ra bàn, gỡ từng quyển một để kiểm tra. Không thấy, tôi đâm lo lắng, cố nhớ lại xem nguyên nhân vì sao. Tên Nguyên! Tôi nắm chặt quai ba lô để không phải buột ra một câu ... chứ thề nào đó! Chính hắn là người thu dọn sách vở cho tôi vào buổi sáng nay, còn tôi thì lại quá chủ quan không kiểm tra lại. Hắn thì có bao giờ làm việc tốt cho tôi đâu cơ chứ?

Lan xùi mắt xuống nhìn tôi đang trong cơn giận tím người, đến nỗi điện thoại kêu inh ỏi mà tôi cũng không hay. Lan day tay tôi nhắc nhở, Nhìn thấy sổ của Nguyên, tôi bắt ngay và hét toáng lên:

— Đồ trời đánh!

— Ấy... Làm gì mà nóng tính vậy? — Nguyên cười cợt.

— Bản vẽ của tôi đâu? — Tôi gằn giọng.

— Đang ở trong tay tớ nè! — Nguyên làm giọng thản nhiên muôn thuở — Chẳng biết làm gì với nó nữa!

— Ông được lắm! — Tôi nén giận để giọng không bị vấp — Bài đó tôi phải nộp ngay giờ, đùa thì cũng phải có giới hạn chứ?

— Chắc... đang có ý nghĩ mang đến cho ai đó ... vậy mà...

Tôi thở hắt ra vì buồn bực. Hiện tại hắn đang thắng thế... muốn qua sông thì phải lụy dồ, đó là lẽ tất nhiên! Nghĩ thế, tôi cắn răng nói nhỏ:

— Được rồi... Cậu có thể mang đến đây không?

— Một châu trong căn tin?

— Không. Tôi còn học.

— Hai tiết tự học mà! — Nguyên cười đắc thắng trong khi ruột gan tôi đã lộn tùng phèo — Sao?

— Đến ngay đi.

— Chờ tới mười phút nữa ở cổng trường nhé. Bye.

Nguyên cúp máy, còn tôi thì chỉ muốn quăng điện thoại đi. Càng ngày, càng ngày, càng ngày... tôi càng không thể chịu nổi hắn... Đúng 10 phút tôi đi ra cổng trường. Nếu hắn không đúng giờ thì... quên chuyện tôi bỏ tiền đi nhé! Mà hình như hắn chưa từng đúng giờ thì phải... Tôi cười khùng khục trong bụng, sọc tay vào túi quần, mắt ngó dáo dác về phía cổng trong khi chân vẫn bước những bước cuối cùng. Mắt tôi suýt lồi ra vì chạm phải cái dướng... khùng long đang chễm chệ trên chiếc xe cũng khùng long không kém của Nguyên. Tôi bậm môi đi tới. Nguyên cười tươi rói:

— Muộn mấy phút đó nhé?

Tôi hất mặt lên, cau có:

— Bài của tôi đâu?

— Chỗ gửi xe?

Tôi không có cơ hội để thương lượng. Điều này tôi thấy rõ trong đôi mắt thản nhiên của Nguyên. Lẽ dĩ nhiên, tôi phải chấp nhận thua cuộc... giống như mọi lần. Tôi chỉ cho hắn chỗ gửi xe, rồi miễn cưỡng đưa hắn vào căn tin. Có một vài người quay ra nhìn khi chúng tôi ngồi xuống một cái bàn cạnh cửa sổ. Tôi cũng không rõ là tại có quá nhiều người biết tôi hay tại người ta tò mò về hắn nữa. Và vốn là đứa sống phớt đời nên tôi cứ vênh mặt kéo ghế inh, vẩy tay gọi cô bé phục vụ nhỏ xinh. Nguyên cũng thản nhiên đưa mắt nhìn xung quanh, rồi hắn phán luôn một câu cà khịa:

— Tưởng có con mắt thẩm mỹ lắm chứ? Dè đâu...

— Thế mà vẫn hơn trường cậu đấy! — Tôi mỉm cười, quyết không để lộ cho hắn thấy mình đang tức giận — Cậu ăn gì? Uống gì?

Hắn cười với cô bé phục vụ vừa tới khiến cô bé đỏ mặt, lí nhí hỏi hắn dùng gì. Đi đâu hắn cũng đưa đẩy như thế, và hầu như được mấy cô ... thích thú mới sợ chứ? Chắc chắn sở thích của con gái dạo này có vấn đề rồi!

_ Không học à chị Lâm?

Tôi quay ra, mỉm cười khi thấy Vĩnh_ cậu bé học dưới tôi một năm. Vĩnh không thèm liếc qua Nguyên lấy một cái, nó tươi cười:

_ Em đang tính sang chỗ chị hỏi về địa điểm họp đội tình nguyện đấy... May mà gặp ở đây!

Nguyên đã chọn xong, hắn quay ra với cô bé phục vụ... cũng coi như không có Vĩnh:

_ Một phở bò tái, một lon... bia Hà Nội!

_ Không! _ Tôi buột miệng_ Lon nước cam đi em.

_ Tổ uống mà! _ Nguyên cười đắc thắng trong khi ánh mắt liếc về phía gương mặt Vĩnh đang xụ xuống_ Cậu đừng độc đoán như thế!

_ Bia bọt gì? _ Tôi lừ mắt với Nguyên, còn thản nhiên với cô bé kia_ Em cứ lấy như vậy cho chị!

Con bứ chỉ đi ngay sau khi bắt gặp cái gật đầu của Nguyên. Vĩnh thì đứng lơ ngơ trước bàn tôi, chưa biết nói gì tiếp. Tôi thấy tội nghiệp quá, nên mỉm cười ... trấn an cu cậu:

_ Tối thứ 6 tuần này tại quán “ Gió ngàn”, chắc mọi người đến hết đó... em cố gắng đi nhé?

_ Vâng... vậy hẹn chị tối thứ 6 ? Chào chị!

_ Bye.

Nguyên gõ mấy ngón tay lên bàn, mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Tự nhiên tôi cũng đắm ngại vì thái độ vô lý của hai tên con trai...chưa hề quen biết nhau. Theo lẽ thường tình thì ít ra cũng phải có lấy một lời chào xã giao, đằng này... hình như có “ mùi” của sự ghen ghét...

Tôi chuyển mắt mình xuống gương mặt thờ ơ của Nguyên, tự hỏi không biết hắn đang nghĩ gì?

_ Này! _ Tôi hắng giọng_ Không ở nhà ... nấu cơm à?

_ Không.

_ Ông trốn việc! _ Tôi buộc tội kèm theo một cái lừ mắt_ Thương nó vốn yếu người mà ông lại chạy đi chơi thế này sao?

_ Tổ có việc đấy chứ? _ Nguyên cười, đưa tay đỡ lấy tô phở bò từ tay cô bé phục vụ_ Cảm ơn em!

_ Ông rõ ràng có ăn sáng mà?

_ Không có ... hai quả trứng nên vẫn còn đói lắm! _ Nguyên nói mà không ngẩng lên, tôi cũng chẳng rõ hắn đang mỉa mai hay ghen tị nữa... Con trai gì mà chú ý tiểu tiết thế chứ?

_ Bản vẽ của cậu có một điểm không chính xác! _ Nguyên mỉm cười, uống một ngụm nước rồi mới tiếp tục nhả chữ_ Cậu quên cách làm toán rồi hả?

Tôi im lặng. Nguyên có cái đầu máy tính cực nhạy. Hắn là thiên tài trong việc tìm ra sai sót trong bất kỳ bài toán nào. Khi hắn nói sai thì chắc chắn có sai... Nhưng cũng không nhất thiết phải nói xéo tôi như thế!

Nguyên lấy một tập vẽ khổ A3 ra khỏi chiếc cặp giấy lớn mà hắn giữ rịt khi vào đây. Bài vẽ của tôi được nằm phẳng phiu trong những tờ giấy vẽ ấy. Tôi chột dạ, nếu bản vẽ nằm trong ba lô của tôi thì có lẽ sẽ không còn đẹp như vậy nữa... Ra không phải cái gì rơi vào tay Nguyên đều bị hỏng cả!

Nguyên chỉ tay vào một điểm góc phải gần cuối bản vẽ, nhẹ nhàng hắn đi:

_ Vì tính sai tỉ lệ nên cậu đã vẽ lệch khối hình này. Nhìn qua loa thì không thấy nhưng nếu để tâm thì phát hiện ran ngay. Mà chắc thầy giáo của cậu không nhìn lướt qua đâu nhỉ?

_ Sao cậu không học kiến trúc? _ Tôi buột miệng hỏi.

Nguyên bỗng trả lời dịu dàng khiến tôi phải ngơ ngác mất mấy giây:

_ Nếu tớ học kiến trúc thì lấy ai biến những bản vẽ của cậu thành hiện thực?

_ À... ừm... Đưa đây để tớ sửa nào! _ Tôi nói sau khi đã định thần lại.

_ Lúc nào cậu cũng ngoan thế này thì ... thật tuyệt!

Tôi trợn mắt lên ... Hắn không thể nghiêm túc được quá năm phút! Thử hỏi làm sao mà tôi không nổi sùng lên cho được?

Nguyên tỉnh bơ nhìn xuống đồng hồ. Cậu ta chặc lưỡi:

_ Muộn rồi... Có lẽ Thương đã đi chợ về... Tớ về phụ đây!

_ Ông cũng rảnh rang thật đấy! _ Tôi châm chọc trước khi cả hai rời bàn. Nguyên nhún vai không bình luận gì thêm. Đến quây tính tiền, tôi đang lục tìm ví thì đã thấy hắn đưa cho cô thu ngân tờ 50 nghìn mới cứng kèm theo nụ cười... khuyến mãi thường trực. Tôi nhăn mặt:

_ Tớ sẽ trả cơ mà?

_ Chơi với nhau từ nhỏ mà không rõ tính người ta... buồn ghê cơ!

Chị thu ngân mỉm cười, đưa tiền thừa lại cho Nguyên, cũng kèm theo một cái nháy mắt thông cảm. Tôi quay người đi, tay vung vẩy bài vẽ của mình, lẩm nhẩm những câu vô nghĩa. Tôi không muốn trở thành đề tài bàn luận ở đây... Phải mau mau... tổng tiền hắn ra khỏi cổng thôi! Hắn ám tôi kể cả khi tôi đến trường nữa? Đúng là cái thân tôi " như thân con bọ ngựa mà! "...

4. Chương 4

Tôi đang ngủ trưa thì bị giật mình bởi một bàn tay thô bạo ... giật mạnh lấy tóc tôi. Bất người ngồi dậy, tôi đã biết chắc thủ phạm là ai, nhưng không gặp nụ cười ... nhơn nhơn như mọi ngày mà là một gương mặt cau có chứa đựng một nỗi khó chịu cực điểm. Tự dưng tôi hết muốn giận hành động thô bạo vừa rồi của hắn, còn hắn thì sảng giọng:

_ Có bạn tìm đây!

Tôi chợt nhớ đến cái hẹn chiều nay với Quang. Bọn tôi là một nhóm ... ăn khớp với nhau trong việc trình bày ... cùng một ý tưởng khi phân tích một công trình nổi tiếng, vậy là thầy giao luôn bài tập về nhà này cho cả hai đứa. Quang ở trong ký túc xá nên tôi không thể chui vào đó mà bàn bạc với cậu ta được... Thế là tôi quyết định địa điểm học nhóm sẽ là ở nhà tôi, và thay vì tôi đến ký túc xá thì Quang đến đây vào buổi chiều này. Tôi đã ngủ quên hay sao ấy nhỉ?

_ Cậu bảo bạn ấy vào phòng khách đợi tớ chút! _ Tôi bỏ qua cơn giận dữ không rõ nguồn cơn của Nguyên để nhờ vả _ Chết thật! Quên bếng mất!

Nguyên vẫn không lùi bước khiến tôi ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn hắn. Trông hắn rõ là khủng khiếp. Đã cao lớn rồi mà còn làm ra vẻ... giận dữ, khiến một người nhỏ bé như tôi càng trở nên nhỏ bé và đáng thương hơn. Tôi cau mày, có lẽ hắn giận cái gì đó ở lớp chẳng?

_ Cậu không đi học à? _ Tôi buột miệng hỏi, không thể ra khỏi giường, và cũng chẳng biết làm gì ngoài việc vò vò đầu chần.

_ Không! Có thể mới biết cậu ...hẹn hò tại nhà chứ?

Ra vậy! Quân ích kỷ! Tôi lôi bạn bè về nhà mà hắn bảo là hẹn hò, nghe thật giống như một lời buộc tội... người yêu lẳng nhăng không bằng!

_ Thằng cha đó là ai?

Tôi hất chăn ra, bước xuống giường. Nguyên tất nhiên phải bước tránh ra một bên. Giọng hắn ầm ầm đuổi theo tôi:

__ Nó là ai? Sao dám tự tiện mò đến đây? Hả?

Tôi quay phắt lại, đứng giữa phòng, giận dữ không thể kiềm chế:

__ Liên quan gì cậu hả? Cậu là mẹ tớ à? Làm cái gì cũng phải báo cáo cậu chắc? Thôi đi là vừa đấy!

Nguyên bước tới, cũng hét vào mặt tôi:

__ Đây là nhà chung, ít ra thì bọn tớ cũng phải được báo một tiếng khi có khách lạ, cậu hiểu chứ? Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận thế?

Tôi sững người. Lại quên mất một điều quan trọng rồi! Nhưng cái “điều khoản” vô lý đó tôi đã từng phản đối dữ dội, thế mà chẳng hiểu sao Thương, Khang và Nguyên lại biểu quyết thông qua... mới đáng ghét chứ? Giờ thì hắn đang vin vào đó mà giận dữ?

__ Thôi được! __ Tôi xù xuống, nhún vai __ Đó là một bạn cùng lớp, tụi tớ phải cùng làm bài tập...

__ Tớ sẽ giúp cậu, bảo thằng đó về đi!

__ Tụi tớ cùng được thầy giáo giao! __ Tôi nhấn giọng, dù đang cảm thấy tức cười, nhưng vẫn giải thích __ Tớ và bạn ấy... vô tình cùng chung ý tưởng nên phải cùng làm chung để mai nộp.

Cầm Nguyên bạnh ra, hình như càng giận dữ hơn:

__ “Tụi tớ” cơ à? Lại còn “cùng chung ý tưởng” nữa đấy! Đúng là buồn cười!

Hắn nói lộn cảm xúc của hắn thì phải. Hắn đâu có cười nổi đâu? Tôi ngơ ngác hắn đi khi nhìn hắn giận dữ như một con khủng long đang phun lửa. Có vẻ như tôi quá nhường nhịn hắn nên hắn mới lần lượt như thế này...

__ Buồn cười hay không thì mặc cậu! __ Tôi quyết định dứt ra khỏi câu chuyện __ Tớ đã thông báo xong rồi đấy, làm ơn hãy tỏ ra lịch sự với bạn của tớ! Thế nhé?

Và mặc kệ cho con khủng long đang đứng như trời trồng giữa phòng, tôi bước ra, đóng sập cửa lại. Không thể nào lường trước được thái độ của Nguyên, nhưng tôi có thể lấy ... tính mạng ra bảo đảm rằng tính khí của hắn ngày một quái đản hơn. Chắc chắn là thế!

Quang ngồi thu lu ở ghế salông, mắt ngó quanh quẩn khắp phòng. Tôi cười với cậu ngay từ đầu cầu thang. Quang đứng dậy, kéo cao gọng kính cận dày cộp. Tôi vội nói ngay để chứng tỏ cho cậu ta biết rằng tôi đang rất ... áy náy về chuyện trễ hẹn.

__ Xin lỗi... tớ ngủ quên! Cậu chờ lâu rồi phải không?

__ Không có gì! Dù sao vẫn còn sớm mà!

__ Cậu lên phòng tớ đi. Ở đó có mấy tính để làm hơn!

Quang gật đầu một cách điềm đạm. Tôi dẫn cậu ta vào phòng, hơi ngại vì chăn chưa gấp. Chỉ cho Quang chỗ ngồi, tôi hấp tấp gấp chăn, tống nó vào cuối giường.

__ Tớ hơi bữa bọn! __ Tôi cười khi quay ra __ Cậu bật máy rồi chờ tớ nhé? Tớ pha nước.

__ Không cần đâu! __ Quang kêu lên nhưng tôi đã lắc đầu và lại bước ra ngoài.

Tính tôi cầu thả nhưng lại nhiệt tình, nên không thể để bạn... khát khô khi đến chơi nhà mình bao giờ. Tôi phi xuống nhà bếp, lục tủ lạnh lấy ra hai quả cam vào ly nước thì Nguyên đi vào. Hắn cũng mở tủ lạnh, lấy ra một quả cam, đặt trước mặt tôi. Tôi nhú mồm:

__ Sao nữa đây?

__ Tớ khát nước! Làm cho tớ một ly nữa đi.

__ Ừm... được rồi! __ Tôi nhún nhường vì không muốn một trận cãi vã nữa xảy ra __ Cậu nghỉ học thật sao?

__ Hai tiết đầu! __ Nguyên tựa người vào thành bồn rửa bát, nơi tôi đang vắt cam. Hắn ta nhẹ nhàng đề nghị __ Cậu nên học ở ngoài phòng khách!

__ Sao? __ Tôi dừng tay, ngạc nhiên.

__ Sẽ rất nguy hiểm! __ Nguyên nói với vẻ mặt nghiêm trọng __ Tổ đi học thì chỉ còn cậu và hấn ở nhà thôi! Tôi nghĩ rằng hấn không chỉ quái đản mà còn lẩn thẩn nữa. Sao lại có thể nghĩ được đến cái tình huống kinh khủng như thế để áp dụng với một con người ... “ tư cách ngời ngời” như Quang?

__ Dù có là... thánh nhân thì vẫn là con trai! __ Nguyên từ tốn ... đe dọa theo đúng suy nghĩ của tôi __ Khi có cơ hội thì lũ con trai không từ bỏ đâu!

__ Giống như cậu đây phải không? __ Tôi chế nhạo không thương tiếc, tay vẫn không ngừng làm việc.

__ Làm sao mà giống được? __ Nguyên nháy mắt __ Tổ đã bỏ lỡ bao cơ hội... chắc như ăn bắp đấy!

Tôi nhún vai, không thêm tranh cãi và cố không giận dữ cho thêm mệt. Hòa một chút đường vào ba ly nước cam, tôi ném thử rồi chắc lưỡi:

__ Tuyệt! Cậu lấy cho tổ chút đá!

Nguyên vừa lấy đá, vừa ...nhiệt tình diễn thuyết bảo vệ cái ý tưởng của mình:

__ Hãy nghe lời tổ! Học ở phòng khách thì sẽ dễ dàng hơn cho cậu trong mọi tình huống!

__ Không có máy tính thì dễ dàng gì? Quang không phải là người như cậu nghĩ đâu.

Nguyên xụ mặt xuống, ném mấy viên đá vào ly nước một cách hờ hững. Tôi với lấy cái khay nhựa nhỏ, đặt hai ly nước lên, nhún vai:

__ Thật không thể hiểu nổi cậu, Nguyên ạ!

Tôi thấy mắt Nguyên ánh lên một điều gì đấy da diết khó tả, nhưng điều đó chỉ trong một khoảnh khắc đã được thay bằng cái nhìn thờ ơ, lãnh đạm. Nguyên quay lại với ly nước của mình khiến tôi chỉ có thể nhìn thấy cái lưng rộng của hấn cùng với đôi vai trĩu xuống như đang gánh nặng. Quả là không thể hiểu được hấn thật!

Tôi quay trở ra với một núi bản thảo không thể giải tỏa. Vì thế mà tôi không tập trung cho lắm vào bài tập, nhưng Quang lại là một người dễ chịu. Cậu ta hầu như gán hết các phần của bài tập như viết phần phân tích và bình luận về kiến trúc của tòa biệt thự nổi tiếng này, còn tôi chỉ có việc tập hợp lại các ý tưởng của hai đứa để vẽ lại theo xu hướng hiện đại mà thôi.

Đến 5 giờ cả hai đứa tôi mới chỉ hoàn thành một cách sơ lược nhất. Tôi cuống quýt cả lên. Mai phải nộp rồi... chẳng lẽ tối nay phải thức khuya?

Quang nhìn tôi lo lắng, cậu ta an ủi:

__ Không sao đâu... Chúng ta cũng đã làm gần xong rồi! Nếu không ngại thì Lâm cứ đưa hết cho Quang hoàn thành nốt!

__ Sao thế được? __ Tôi mỉm cười... méo xệch __ Quang cũng bận lắm chứ lại không à? Tổ chỉ tiếc cho buổi tối hôm nay thôi!

Quang cười hiền lành, sắp xếp sách vở và cốp nốt tài liệu trong máy vào USB. Tôi thì uể oải đứng dậy, vươn vai vài cái cho đỡ mỏi, ngó đồng hồ, thở dài:

__ Biết thế này mình làm từ 1 giờ!

__ Nếu vậy thì ai ngủ cho Lâm? __ Quang trêu chọc với giọng hiền lành bao dung. Tôi nhún vai, đưa cậu ta xuống nhà. Suýt nữa thì tôi hét lên khi thấy Nguyên ngồi im lìm xem ti vi ở phòng khách nhỏ. Giờ này là giờ hấn phải ở trường chứ?

__ Chào cậu! __ Quang mỉm cười với Nguyên trước khi bước xuống.

__ Chào! __ Nguyên uể oải giơ tay lên, mắt không rời khỏi chương trình quảng cáo ...Kotex X_teen!

Thế có đáng giận không cơ chứ? Tôi bậm môi bước nhanh qua hấn. Quang có vẻ hơi bối rối, chút nữa là vấp phải chân bàn. Tôi thấy Nguyên nhếch môi cười một cái. Trời! Sao tôi lại có một tên bạn bất lịch sự

như thế? Mặt tôi nóng ran lên vì ngượng. Quang kéo cao gọng kính lên đã lấy lại được bình tĩnh nên cậu bình thản bước xuống cầu thang. Tôi và Quang không ai dǎ động gì đến chuyện đó khi ra cổng. Chúng tôi chỉ nhắc tới bài tập và giao hẹn vào sáng hôm sau ở lớp. Nhìn chiếc xe của Quang đang hòa cùng với dòng người trên đường, tôi nghĩ đến chuyện mình sẽ phải khoan dung như cậu ta. Bỏ qua thái độ vô duyên của Nguyên, nuốt sự giận dữ vào lòng để có một cuộc sống khoan hòa, bình dị... Tôi phải làm như thế! Phải làm được như thế!

5. Chương 5

Bữa cơm tối diễn ra khá ... ồn ào tấp nập. Ấy là tôi nghĩ thế bởi tôi thấy các đĩa thức ăn cứ vơi dần đi trong khi tôi cố ra sức ... gấp. Có lẽ trong ba đứa con gái chỉ có tôi là ... phàm ăn nhất mà thôi! May mà ... không có ai để ý!

_ Đây... có bốn vé mời xem chương trình ca nhạc của trường tớ! _ Nguyên lên tiếng khiến cả bọn nhao nhao lên.

_ Cậu có biểu diễn không? _ Thương buông bát xuống mắt sáng long lanh (tôi biết điều này là do ... thói quen, mắt nó bao giờ cũng long lanh khi nói chuyện với Nguyên! Chuyện cũng hơi lạ, nhưng quen rồi nên chẳng ai để ý!).

_ Có chàng nào đẹp trai biểu diễn không? _ Yến hất mái tóc ép thẳng tung của nó ra sau hời hợt mà như không hỏi.

_ Chào mừng ngày 20_10 à? _ Nguyên sầm soi tờ vé mỉm cười.

Tôi thì chỉ liếc qua một cái, rồi lại tập trung vào chuyện vớt tay tới đĩa thịt xào su su. Nhưng Nguyên đã để nó ra xa vượt qua khỏi tầm tay của tôi. Được rồi! Tôi không mất thời gian để tranh cãi, tôi chuyển ngay qua đĩa trứng rán ... gấp. Đũa của Nguyên đã chặn lại. Tôi quắc mắt nhìn lên. Hắn cười nhún nhử:

_ Cậu có phải con gái không?

_ Phải. Thì sao?

_ Ăn gì mà như hổ vậy?

_ Thế có luật cấm con gái ăn như hổ à? _ Tôi hất đũa của hắn ra, cẩu lên _ Đến bữa ăn cũng không để tôi yên nữa cơ đấy!

Khang đặt lại đĩa su su về phía tôi, lắc nhẹ đầu:

_ Đồ còn nhiều... Ăn được thì càng tốt chứ sao?

_ Nhưng ít ra cũng phải có phản ứng với bốn cái vé của người ta chứ? _ Nguyên tức tối.

Yến và Thương phì cười. Còn tôi nhún vai:

_ Thì tớ sẽ đến xem là được chứ gì? Đang ăn ngon mà...

Tôi lừ hẩn một cái rồi mới tiếp tục ... lia đũa. Bốn đứa còn lại quay trở về với đề tài cũ. Nghe đâu buổi biểu diễn ca nhạc này đúng là để chúc mừng vài đứa con gái hiếm hoi của trường Xây Dựng, Nguyên là một trong những thành viên của ban tổ chức và cũng có tham gia biểu diễn ... hai tiết mục. Dĩ nhiên là cả bọn đều thừa nhận Nguyên rất khá trong lĩnh vực nghệ thuật ca hát này. Thương mơ màng hẩn đi cứ như là đang nghe Nguyên hát không bằng. Yến thì vừa gọt táo vừa cố hỏi cho bằng được có anh chàng nào điển trai hát Rock không. Tôi đã ăn no, tựa người vào lưng ghế, đưa cái nhìn.. thỏa mãn về phía đĩa táo trước mặt.

Nguyên chầm chọc:

_ Phải chờ gọt táo xong thì mới... chú tâm được đây!

_ Buổi tối thứ 6 tuần này à? _ Tôi đã ... tỉnh táo trở lại.

__ Đúng! __ Nguyên cười... nham hiểm__ Các cậu phải đi đúng giờ đấy!

__ Chào mừng ngày 20_10 sao lại tổ chức vào hôm 17 thế? __ Tôi cau mày đưa mắt tìm đồng minh.

Thương phẩy tay:

__ Tiện thì hôm nào chẳng được? Nếu là 20 thì có ai đến xem nữa chứ?

Tôi nhớ tới buổi hẹn họp đội tình nguyện của mình, phân vân không biết quyết định ra sao. Tên đội trưởng đã năm lần bảy lượt gọi điện đe dọa nếu không đi anh em sẽ có ... hình phạt nặng nề; và lần nào tôi cũng hứa... chắc như đinh đóng cột. Còn đối với Nguyên ... không đi chắc khó sống yên ổn! Thật quá sức nan giải!

__ Không ai được vắng mặt đâu đấy!__ Nguyên đứng dậy, nhìn tôi một cái như đe dọa ... “ nếu cậu vắng thì...”

__ Tôi sẽ mua hoa tặng cậu! __ Thương nhiệt tình bỏ qua luôn cả đĩa táo đang thơm phưng phức để theo Nguyên ra phòng khách. Tôi nhón lấy một miếng (không cần dùng đến đĩa!), chép miệng:

__ Cuộc sống là những bước ... đường cùng!

__ Cậu lại chọc giận gì Nguyên à? __ Khang dẹp mấy cái đĩa lại, nhúu mày__ Có bao giờ nó áp đặt ai đâu nhỉ?

“ Sai rồi! Hắn luôn luôn thích áp đặt tớ đấy! “ Tôi nghĩ thầm, thơ thẩn ... ngón táo. Yển rời khỏi bàn để làm nhiệm vụ rửa bát mà tôi đã đùn đẩy cho nó khi thắng ba ván bài lúc chiều. Tôi dong đĩa táo ra ngoài phòng khách. Nguyên và Thương đang ngồi trên ghế salông, gần như tựa vào nhau... Tôi ngược mắt nhìn lên ti vi. Một bộ phim Hàn Quốc__ là nỗi đam mê của Thương, nhưng lại là sự ghét bỏ của Nguyên... Sao hắn lại có vẻ dịu dàng và chiều chuộng với Thương như thế nhỉ? Tôi nhếch môi, xoay lưng định bước trở vào nhà ăn thì Nguyên đã lên tiếng:

__ Mang ra rồi lại mang vào lặng thầm vậy à?

Nếu tôi cứ im lặng bước thì chẳng phải thừa nhận rằng tôi đang rất khó chịu? Đời nào tôi lại chịu như thế? Tôi bậm môi, đi hẳn vào chỗ ngồi, đặt cái đĩa táo xuống bàn và ngồi vào chỗ ghế ... rất xa nhóm Nguyên và Thương. Nguyên có vẻ không hài lòng. Hắn nhào người ra để lấy táo và đưa cho Thương một miếng được găm sẵn trên chiếc đĩa hoa quả. Tự dưng tôi hết muốn ăn nữa (điều này thật vô lý!), thế là tôi chú tâm vào bộ phim. Không hiểu đầu của tai nghe gì nên tôi cứ ngồi ngơ ngơ hết như một con ngốc...

Thương chợt kêu lên cau có:

__ Tên kia thật là ... yêu mà ngậm tăm thế à?

__ Còn nhiều nguyên nhân khiến anh ta không thể nói ra! __ Nguyên nhẹ nhàng__ Đâu cứ yêu là phải nói đâu?

Thương tròn mắt quay sang nhìn chằm chằm vào Nguyên, thì thào:

__ Con người như Nguyên mà lại có ý nghĩ đó ư? Tôi tưởng cậu là người của hành động chứ?

__ Thế thì Thương không hiểu hết tớ rồi!

Thấy ghét chưa? Tôi lăm bằm trong bụng. Nói chuyện đến là hợp nhau, người tung kẻ hứng như ... đôi tình nhân ấy! Tôi dừng lại ở đấy, ngạc nhiên với suy nghĩ mới lạ này. Chúng tôi chơi thân với nhau, rất thân là đằng khác, nếu có ai đó yêu nhau thì sẽ ra sao cho tình bạn này? Tôi đưa mắt nhìn hai đứa, lòng nhói lên một cái đau đớn. Tôi không thích tình bạn của năm đứa bị hoen ố đi bởi những giận hờn thất thường của tình yêu... Nếu hai người kia yêu nhau...

__ Bây... sao thế hả Lâm? __ Nguyên vung vung tay trước mặt tôi.

__ Không sao! __ Tôi bực mình gắt nhỏ. Thương nhìn tôi với hai dấu hỏi to tướng trong mắt. Tôi nắm chặt tay , ghì mình trong nỗi thất vọng kỳ lạ.

Khang và Yến cùng bước ra. Hai đứa nó cười tươi như thể đang gặp chuyện gì tâm đắc lắm. Tôi chợt muốn òa khóc khi nghĩ đến chuyện Khang và yến cũng giấu tôi... lén lút chuyển tình bạn qua tình yêu... Cuối cùng chỉ có một mình tôi lẻ loi!

__ Phim đến đâu rồi? __ Yến nhảy tót tới ngồi cạnh Nguyên, mắt lập tức dán vào ti vi...

Khang thì lại chỗ tôi, có lẽ thấy sự lặng lẽ bất ngờ ở tôi nên cậu ta cúi xuống, nhủu mày:

__ Sao thế? Tổ hơi bất ngờ khi thấy đĩa táo còn đầy đấy!

__ Không phải lúc nào tôi cũng nghĩ đến chuyện ăn !__ Tôi hét toáng lên, đứng bật dậy, bước nhanh về phía cầu thang trước bốn đôi mắt sững sờ. Tôi đi cho khuất mắt các người đây!

Vào phòng mình rồi tôi mới thắm thía nỗi cô đơn một cách sâu sắc. Sao tự nhiên tôi lại lâm vào tình cảnh này chứ? Cái tình bạn mà tôi cứ tưởng cội nguồn sâu xa đang ngày một vững chắc nào ngờ... tôi bị qua mặt một cách trắng trợn như thế... Tôi đã dốc sức một cách vô ích ư? Tôi nhớ tới gương mặt dịu hiền của Thương ngồi lên một niềm hạnh phúc son trẻ bên cạnh Nguyên. Hắn cũng không còn là con khủng long khó tính lúc nào cũng sẵn sàng phun lửa vào người khác nữa. Không biết họ bắt đầu tự lúc nào?

Tôi vùi mặt vào gối, không hiểu nổi vì sao mình lại buồn như thế này. Nỗi buồn cùng với sự thất vọng đau đớn nhấn chìm tôi xuống vực thẳm đen tối của sự nghi ngờ. Tôi hiểu rằng tình bạn của chúng tôi bắt đầu rạn nứt những đường dù rất nhỏ nhưng cũng đủ để giở lừa qua... Ngày xưa chẳng phải chúng tôi đã từng thề thốt giữ mãi tình bạn trong sáng cho đến khi chết sao? Ngày xưa đứa nào cũng rạng ngời hạnh phúc vì bộ năm ăn ý ... nổi tiếng khắp nơi? Tôi lặn qua lặn lại trên giường, muốn khóc mà không khóc được... Tôi trút nỗi lòng vào những tiếng thở dài. Có ai đó đã đem tình bạn của chúng tôi giấu đến tận cung trăng rồi...

Có tiếng gõ cửa, tôi chưa kịp phản ứng thì cả bốn cùng ủa vào. Tôi thấy mình thật ngốc khi không khóa cửa thật chặt... Thế này thì muốn giận lâu cũng không được rồi! Tôi xụ mặt xuống, đưa đôi mắt dàu dàu ngó hai đôi ... bạn trẻ. Ngực lại như có kim đâm!

- Sao thế?

- Thương ngồi xuống cạnh tôi, vuốt vuốt mái tóc ngắn của tôi bằng đôi bàn tay mềm mại mát lạnh. Lòng tôi mềm lại

- Giận gì à?

- Không!

- Tôi lắc đầu, ngược mắt nhìn hai tên con trai đang đứng sừng sững trước mặt. Ánh mắt hai đứa cũng dịu dàng như thể đang an ủi dỗ dành một đứa bé đang khóc.

- Thế sao tự nhiên lại bỏ đi?

- Yến nhảy hẫng lên giường, xỉ tay vào trán tôi, mắng nhẹ

- Làm tụi tao lo muốn chết!

Tôi không thể nói rõ được vì đâu tôi giận dữ, nên chỉ biết lắc đầu nguây nguây.

Nguyên kéo ghế cho Khang và tự mình ngồi xuống chiếc ghế xoay ở bàn học. Hắn ta ngồi xa tôi nhất nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy hắn đang nhìn tôi ... rất dữ! Cái nhìn như muốn bắt tôi phải trả lời mình ra ọi người biết, để mọi người hiểu... Tôi thở dài. Có chết tôi cũng không thể mở miệng hỏi” Các cậu yêu nhau à? “

- Nếu giận về chuyện... ăn uống thì...

Tôi ngắt ngang lời Yến:

- Không phải chuyện đó! Chỉ là một cơn giận vô cớ và thoáng qua thôi...

- Lâm ít khi giận nhưng khi giận thì... lại toàn là những chuyện ... suy diễn!

- Nguyên lên tiếng chế nhạo khiến tôi tức điên lên, quay phắt lại:

- Suy diễn cái gì? Đó là sự thật mà...

- Sự thật nào?

- Cả bốn cùng lên tiếng. Tôi sững người lại đỏ hết cả mặt. Có khổ không cơ chứ? Cái miệng lại hại cái thân rồi!

- Nói đi xem nào!

- Nguyên đứng dậy, ra lệnh

- Cậu lại suy diễn cái gì?

Tôi không suy diễn. Tôi ngược mắt nhìn lên, cau mày. Những gì tôi thấy được đã phản ánh điều đó một cách rõ nét... Họ đã phản bội lại tôi, giấu diếm tôi... chuyện này mà không kinh khủng ư?

- Có chuyện gì hiểu lầm Lâm phải nói ra cho bọn tớ biết chứ?

- Khang dịu dàng

- Chúng ta là bạn thân cơ mà?

- Bạn thân ư?

- Tôi nhếch môi, trong lòng lại trào lên một cơn giận

- Các cậu đã quên chuyện chúng ta thề thốt hồi ở nhà rồi...

Thương và Yến tròn mắt nhìn tôi. Khang thì nghe với vẻ nghiêm trọng, còn Nguyên, hấn đứng tựa vào bàn như không chú tâm lắm...

Tôi bậm môi lại, đã đến nước này thì phải thẳng thắn với nhau ... cho dễ cư xử! Tôi gật nhẹ đầu khẳng định:

- Các cậu... các cậu ... chuyện tình cảm... Thôi được, bốn các cậu có tình cảm ... hơn bạn bè với nhau phải không?

Yến cười phá lên, còn ba người kia thì sững lại. Tôi bối rối:

- Đừng cười. Tớ thấy rõ những biểu hiện đó... Tình bạn của chúng ta ... tớ không muốn phá vỡ nó chỉ bởi ... các cậu...

- Đừng có ngốc!

- Nguyên bỗng quát lên

- Cậu thật quá ích kỷ đấy... Đầu cứ gì yêu là sẽ mất tình bạn cơ chứ?

- Sao không?

- Tôi cũng gân cổ lên

- Nếu các cậu không đi đến đâu ... liệu có còn quay trở lại được? Bao nhiêu năm làm bạn với nhau mà không rõ tính của nhau sao? Liệu ai có đủ can đảm như thế?

- Rõ là suy diễn!

- Nguyên phẩy tay mĩa mai.

Yến úp mặt xuống gối, cười khùng khục. Thương cầm lấy bàn tay tôi, buồn buồn hỏi lại:

- Có gì khiến cậu nghĩ thế chứ?

- Thì tớ... thấy thế!

- Tôi bắt đầu thấy lung lay. Có khi tôi quá... suy diễn rồi chẳng?

- Có lẽ vì mình quá thân nhau đến mức vô tư nên Lâm hiểu lầm!

- Khang từ tốn nói, đôi mắt đượm một nỗi buồn khó hiểu
- Lâm yên tâm rằng tình bạn là một thứ tình cảm vững bền nhất giữa chúng ta. Dù có thế nào...
- Tôi không chắc chắn đâu đấy!
- Nguyên cau mày, nhún vai đi ra khỏi phòng sau khi chế nhạo tôi một câu cuối
- Ngốc vẫn hoàn ngốc mà... Trời ạ!

Tôi không giận hờn bởi vì tôi thấy đúng là tôi ngốc thật. Có cái gì đó ma quái thúc đẩy tôi đến suy nghĩ tiêu cực đó... Sao tôi lại có thể nông nổi như vậy chứ? Vì đâu?

Thương đứng dậy, vẻ mặt gượng gạo không giấu hết nỗi những nét trầm tư. Nó nhìn tôi lắc đầu:

- Tình yêu không thể cấm được Lâm à... Nhưng cậu nghĩ rằng tụi tớ lại đi giấu diếm cậu ư?
- A ... không ...

Tôi bối rối. Đúng là không thể cấm được tình yêu... Tôi chẳng có cái quyền tối thượng đó thật ... Chuyện này, đúng là tôi sai thật rồi...

- Thương đừng trách Lâm nữa!
- Khang dịu dàng

Lâm chỉ hơi quá tha thiết với ... tình bạn của chúng ta... khiến cho ý nghĩ không được trọn vẹn thôi. Giờ thì khi nói rõ hết với nhau rồi, Lâm hãy hiểu rằng dù có ... để tình yêu xen lẫn vào thì mãi mãi chúng ta vẫn là bạn, Lâm hiểu không?

Tôi gật đầu. Tôi quên mất một đặc điểm cần thiết ột tình bạn đó là sự tin tưởng. Tôi đã không tin tưởng trong một khoảng khắc để bây giờ quay lại dằn vặt các bạn của tôi... Có lẽ bản tính trẻ con quen được nuông chiều vẫn chưa rời bỏ khỏi tôi! Tôi điên thật là điên mất rồi!

6. Chương 6

Cuối cùng tôi chọn buổi biểu diễn của Nguyên thay vì phóng xe tới “ Gió ngàn” như đã hẹn. Nguyên đi cả ngày chỉ về buổi tối để thay đồ và ... hăm dọa tôi nếu tôi có ý định nào khác. Thương và Yến dành cả buổi chiều để tham khảo ý kiến của nhau về những bộ váy sẽ được chưng diện tối nay... Tôi thì chỉ bận tâm đến việc nghĩ ra lý do để ... phỉnh phờ cả đội tình nguyện. Dĩ nhiên, có nghĩ nát óc thì tôi vẫn nhớ như in tính cách của tên đội trưởng ... Anh ta không bao giờ chấp nhận bất kể một nguyên nhân nào! Tôi thở dài ... run run tìm số để gọi ... Tiếng anh ta vang vang như muốn trấn áp người nghe ngay lập tức:

- Sao vậy Lâm?
- Em ... em có chuyện cần nói...
- Sao ?
- Giọng anh ta đánh lại như đã đoán được ý nghĩ của tôi.

Tôi nuốt ực một cái, mấp máy nhỏ rí:

- Em ... em có việc bận...
- Cái gì? Anh đã hẹn với em từ trước rồi cơ mà?
- Không ... việc này mới phát sinh, em không thể không có mặt...

Tôi nghe thấy tiếng thở dài ở bên kia. Tôi nín thở chờ đợi:

- Cả nhóm có mỗi em là con gái ... vậy mà... Anh biết ăn nói ra sao với bọn nó đây?
- Em ... em cảm ơn anh... Anh nói giúp em với mọi người rằng em sẽ ... tạ lỗi sau... Thôi, tối giờ rồi... Em chào anh!

Tôi cúp luôn máy, thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra chỉ có Nguyên là khó tính nhất thôi!

Có tiếng gõ cửa, Khang lộ đầu vào. Cậu ta cười tươi:

- Xong chưa Lâm... Bọn mình “vi vu” thôi!

- Ok.

Tôi phóng ra ngoài sau khi cào cào tay vào mớ tóc ngắn. Khang nhìn tôi, nói một câu chẳng rõ khen hay chê:

- Cậu giản dị thật!

Tôi nhún vai. Từ bé tới lớn, tôi chưa bao giờ ướm lên người một chiếc váy đầm nào, cũng như chưa từng ... trang điểm trau chuốt như Yến và Thương... Tôi chơi nhiều với Nguyên và Khang nên đâm ra nghiện mặc quần bò thùng, áo phong cộc tay và đi những chiếc giày hầm hố... Mãi rồi cũng không thay đổi được nữa!

Cả bốn quyết định đi hai xe. Hai cô gái mặc váy, ôm hoa ngồi đằng sau. Nhìn vẻ đẹp tươi trẻ của hai bạn mà tôi đâm ra ghen tuông... với tụi con trai ghê gớm. Sao tôi lại không phải là con trai cơ chứ?

- Cậu mà là con trai thì có ới kẻ chết!

- Yến cầu nhau sau khi đã yên vị đằng sau Khang. Thương thì cười khúc khích sau lưng tôi. Tôi bặm môi không nói gì, tăng ga phóng vọt lên trước.

Buổi tối hôm nay trời trong lành và mát mẻ. Dòng người trên đường phố dường như cũng đông đúc tấp nập hơn ngày thường. Tôi cau có rề ga ... giật cục trên đoạn đường ùn tắc... Đã vậy, bên cạnh còn có mấy tên loai choai buông lời ... trêu chọc nữa chứ! Tôi phải kềm chế lắm mới không quay sang ... thả vài câu “khó nghe” và mấy cái đập chân vào chúng... Đắt ời! Tối nay là cái tối gì vậy?

Ở trường Xây Dựng thì ... thật kinh khủng. Tôi phải chờ gần mười phút mới vào được đến nhà để xe, tìm mớ mốt mới có chỗ để dựng. Người ở đâu đông thế không biết? Khi tôi ra khỏi nhà xe, đã thấy Nguyên đứng bên cạnh Thương, cười toe toét.

- Chắc hôm nay vui lắm đây!

Tôi quay lại, Khang kéo kính mắt lên. Tôi cầu nhau:

- Đông chết người!

Nguyên vẫy vẫy tay, gương mặt ngời sáng niềm vui xen lẫn với sự đắc thắng thường trực. Yến nhún nhả nhún nhảy trên đôi guốc cao của nó, mắt đưa đi đưa lại tìm kiếm. “Cô em à, trời tối thế này ... có nhìn cũng ... ra ma thôi à!” Tôi mỉm cười với ý nghĩ đó... Oa, tôi chỉ thấy có mấy bức tượng là hay... mỹ mãn!

- Vào đi. Tổ đã dành ọi người những chỗ tuyệt nhất rồi!

- Chắc thuận tiện để lên tặng hoa cho cậu hả?

- Tôi buông lời châm chọc ngay lập tức. Hiếm có cơ hội tôi là người châm ngòi nổ đầu tiên ... đại gì mà không chộp lấy chứ?

- Gần gần như vậy !

- Nguyên cười

- Vì thế phải lên tặng hoa đây!

- Tặng mà ... Tặng mà!

- Thương riu rít.

- Chẳng có ma nào!

- Yến cầu nhau bên tai tôi

- Thế mà tưởng..

- Nếu cậu thích ... tớ giới thiệu cho!
- Nguyên ngóai đầu lại
- 100% nguyên ... chất!

Yến bĩu môi dù mắt nó đã sáng bừng lên. Cả bọn cười ầm ầm trêu chọc... Con nhỏ có tính điệu ngất trời, kèm theo đó là thích có hàng tá đuôi bám theo trầm trồ nó... Tôi nhớ không xuể nó có bao nhiêu anh hiện tại đang cạnh tranh nhau, nhưng mà ít nhất là mỗi tối phải có một anh đến rủ nó đi ăn uống linh tinh gì đó... Đồng đành phải xách dép gọi nó là sư phụ ấy chứ!

Hội trường rộng hơn ở hội trường tôi (không biết có phải tôi hoa mắt vì nhiều người không nữa?), cách bố trí ghế cũng khá hợp lý. Chúng tôi tìm được hàng ghế mà Nguyên để dành sẵn cho, ngay sát ngoài để tiện đi ra đi vào và ngay gần trên phòng trường hợp cả hội trường đứng lên vì bốc đồng thì còn nhìn được ... Sân khấu cao và được trang trí rất bắt mắt. Người ta kết bóng bay thành từng khối có hình thù hân hoi ... treo lơ lửng trên không. Nhạc dạo rất vui tai khiến cho không khí hội trường gần như đã phát sốt lên rồi... Tôi ngóng mắt xuống dưới, không phải chỉ một vài mà là vô khối các cô gái ăn mặc thanh lịch cùng xuất hiện. Ừm, có lẽ trong trường này không hiếm những anh chàng như Nguyên ... dùng sức mạnh để có được số lượng ... con gái kha khá như vậy. Tôi mỉm cười với ý nghĩ này...

Nguyên chú ý đến nụ cười của tôi, hân nhin chăm chăm theo hướng mà tôi đã đưa mắt đi, rồi nhú mày:

- Cậu cười với ai thế?
- Con gái!
- Tôi quay lên, thở dài
- Con gái trường cậu ... sướng ghê nhỉ?
- Dĩ nhiên rồi!
- Nguyên vỗ ngực
- Ai như trường cậu chứ?
- 20_10 này hình như lớp tớ có tổ chức...

Tôi vừa chồm nói thì Nguyên đã quắc mắt, ghé vào tai tôi ... rít lên:

- Không được! Tớ ... đăng ký đi chơi với cậu rồi đấy . Chỉ một mình tớ thôi!
- Đây ...

Có ai đó gọi Nguyên và cậu ta phóng đi luôn khi tôi chưa kịp nói gì. Hắn ta vừa nói gì thế nhỉ ? Tôi nhìn sang đám bạn. Chẳng có ai để ý đến hai chúng tôi cả... Trên sân khấu, người dẫn chương trình đã bước ra, nở một nụ cười tươi tắn. Yến suýt xoa:

- Trời ... bỏ công đi xem quá! Đẹp ... tuyệt cú mèo!
- Không bằng Nguyên và Khang của tụi mình đâu!
- Thương nói với về công tâm. Tôi và Khang bật cười.

Xét theo một khía cạnh nào đó, Nguyên và Khang trội hơn hẳn thật. Nhưng anh chàng trên kia cũng có cái gì đó mềm mại và dễ thương hơn hai ông bạn của tôi. Nguyên thì cứng cỏi, phóng khoáng, Khang thì lạnh lùng bí ẩn... Và đã quá quen với hai về đó, dĩ nhiên ba đứa tôi vẫn thấy thích thú với cái mới hơn. Anh ta có giọng nói khá trôi chảy và cuốn hút. Yến lại quay sang và thì thầm:

- Tán gái phải biết!
- Mày chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi à?
- Tôi cầu nhàu.

Tiết mục đầu tiên đã được dàn dựng trên sân khấu. Bọn tôi chú tâm vào xem... Nguyên khoe rằng hần là ...người thiết kế khung chương trình. Cũng có đầu óc ấy chứ nhỉ? Mở màn đã ... hoành tráng thế này thì chắc chắn đã tạo được ấn tượng tốt cho khán giả rồi...

Chương trình diễn ra không có một phút thừa nào. Khán giả được trải qua những cảm xúc khác nhau qua các bài hát, bản nhạc. Lúc cuồng nhiệt dữ dội bởi chất giọng hùng hực của các chàng hát Rock, lúc tình tứ mượt mà của những bản tình ca êm dịu... Cả hội trường có lúc như chao đi trong những bước nhảy điệu luyện, có lúc lại bay bổng bởi tiếng ghita luyến láy... Có lẽ không ai tin nổi đây là một buổi biểu của những tay nghiệp dư cả...

Đến tiết mục của Nguyên, nhóm tôi nhón nhạo. Nguyên hát cùng với một cô bạn gái nữa. Một bài hát tiếng Anh! Thương quay ngang quay ngửa khẳng định lại:

- Đó là sở trường mà ... sở trường mà!

Tôi liếc xéo nó một cái. Lúc nào cũng lằng xằng như thế! Ai mà chẳng biết hần nói tiếng Anh như gió, tiếng Pháp tài tình ...tiếng Nhật sành sỏi ... cơ chứ? Nhắc đến là khiến tôi hậm hực trong lòng mà. Chắc cả đời tôi cũng không theo kịp hần mất! Và hần ... và hần...

Nhạc dạo bài “ Cry on my shoulder” vang lên, cuốn trôi những hậm hực vừa bùng lên trong tôi. Tôi rất thích bài này... hầu như hôm nào cũng phải nghe một lần ... ở trên kia, Nguyên bắt đầu hát..

“If the hero never es to you

If you need someone you’re feeling blue

If you’re away from love and you’re alone

If you call your friends and nobody’s home

You can run away but you can’t hide

Through a storm and through a lonely night

Then I show you there’s a destiny

The best thing in life

They’re free”

Giọng Nguyên ấm, tràn đầy nội lực nhưng lại dịu dàng sâu lắng. Lần nào nghe Nguyên hát tôi cũng có một nỗi xúc cảm dịu dàng như lúc này đây. Ngay từ nhỏ, tôi thường bắt hần hát cho tôi nghe thay vì những lời xin lỗi... không bao giờ có thể hối lỗi của hần. Tôi luôn thấy mình được yêu thương một cách sâu sắc khi chìm đắm trong giọng hát đó... Liệu mọi người có cảm nhận vậy không nhỉ? Tôi bắt mình rời khỏi giọng hát ... ma lực của Nguyên để tìm hiểu xem phản ứng của mọi người xung quanh ...Ồ , ai cũng có gương mặt mơ màng như đang chìm đắm trong một giấc mộng lành... Tôi mỉm cười . Không phải riêng tôi, đó là điều chắc chắn!

“ But if you wana cry

Cry on my sholder

If you need someone who care for you

If you’re feeling sad your heart gets colder

Yes I show you what real love can do...”

Bài hát kết thúc, cả hội trường ầm ầm tiếng vỗ tay. Nguyên và cô bạn gái cúi đầu chào khán giả... Mấy cô bé cầm những bó hoa lớn, lao lên sân khấu, cố sức tặng cho được Nguyên. Anh chàng hình như cũng biết điều, vẫn đứng nguyên ở đấy, giúp ấy cô chậm chân phía sau không bị ngượng ngùng. Thương cũng là một trong số tất tả đó. Cô nàng chạy lên sớm, nhận được nụ cười của Nguyên, rồi đi xuống. Tôi thấy hai má nó đỏ hồng lên, không biết vì nó trang điểm đậm hay là vì ngượng ngùng nữa... Khi đi qua tôi, nó thì thầm:

- Nguyên bảo là bài thứ hai ... cậu phải lên tặng hoa đấy ... nếu không thì...

Tôi héch mắt lên:

- Làm gì có kiểu áp đặt như thế? Tớ là ... nô lệ của hần chắc?

Yến dường như không quan tâm tới tôi lắm, nó chỉ chăm chăm nhìn vào má Thương, tỉnh bơ hỏi:

- Nguyên còn nói gì nữa hử?

- Sao?

- Thương ngồi xuống cái ghế giữa tôi và Yến, giật mình và má lại hồng lên.

- Rõ rồi!

- Cậu ấy chỉ nói cảm ơn thôi mà!

- Và “ Chỉ có Thương là quan tâm tớ nhất!”, đúng không?

- Yến bắt lọng khiến cho Thương phải cúi đầu không biết nói gì.

Tôi bật cười. Ngay từ hồi bé xiu, Thương đã giống như một cây hoa trinh nữ, gì cũng ngại ngùng ... nhất là đối với Nguyên. Khi tôi kéo Yến và Thương vào nhóm chơi với Nguyên và Khang, Yến kết bạn rất nhanh, còn Thương thì rụt rè, e ngại . Tôi nghĩ rằng có lẽ, cuối cùng Khang sẽ giúp Thương mạnh bạo hơn lên vì Khang khá tế nhị và dịu dàng. Không ngờ, người tiếp cận Thương nhanh nhất lại là Nguyên... Tôi phải mất một đêm để bản khoăn về điều khó lý giải đó!

Sân khấu đã được thay đổi rất nhanh. Giữa sân khấu là những chiếc ghế xếp hình chữ V và có chống những cây đàn ghi ta. Mấy đứa con gái xì xào hăng lên. Yến cũng ngồi thẳng người dậy. Nó biết sắp tới là màn trình diễn của câu lạc bộ ghita trường, toàn những anh chàng có ngón nghề chơi đàn tuyệt hảo... Và tôi thấy hình như nó đang cố căng mắt ra dù là chưa thấy ai xuất hiện cả...

- Cảm ơn sự nhiệt tình của các bạn từ đầu buổi đến giờ... Để đáp lại thịnh tình này, chúng tôi có một món quà đặc biệt dành riêng cho các bạn nữ. Một tác phẩm tự sáng tác, tự trình diễn... Một chút nồng nàn, một chút say mê... một chút khờ khạo ... và cao hơn cả đó là sự đợi chờ... Chờ một tình yêu đủ chín để có thể thổ lộ... Vâng “ Tình yêu thầm lặng “ xin ra mắt các bạn!

Tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên, khi cũng lúc đó 7 tên con trai đi ra, cùng cúi đầu chào. Tôi thấy Nguyên nhìn về phía chúng tôi, mỉm cười dịu dàng. Hần đến chỗ chiếc ghế chính giữa sân khấu, nâng cây đàn lên... Không khí trầm hẳn xuống khi 7 cây đàn cùng dạo nhạc... Tôi nghe thấy tiếng gió hòa lẫn với tiếng lửa cháy bập bùng... Nguyên cất giọng hát... Bài hát lần đầu tiên tôi nghe thấy hần hát, hết sức truyền cảm, hết sức dịu dàng...

Tôi trôi đi trong một thứ cảm xúc mơ hồ, không định hình rõ là mình ở đâu... HỈnh như bài hát đưa tôi về với tuổi thơ, lúc tôi gặp Nguyên khi nhà cậu ta chuyển đến gần nhà tôi... Tôi gặp cậu ta và làm quen trước bằng một nụ cười. Tôi nghĩ, mình mở lòng như thế, ắt hẳn sẽ có bạn tốt... Và thoát một cái, chúng tôi lớn lên... Không phải tôi đến cầm tay Nguyên như buổi đầu nữa, mà là cậu ta cầm tay tôi, kéo tôi qua những trò chơi, qua những nỗi buồn, niềm vui của tuổi học trò ... Bài hát đã tái hiện trong tôi như thế!

Tôi không nhớ được hết lời, nhưng cũng mạo muội chép ra đây cho các bạn biết được phần điệp khúc... Nếu các bạn nghe Nguyên hát, chắc hẳn sẽ thấy thích thú lắm lắm!

“ ... Tình yêu là ngọn lửa

Thời gian là cơn gió

Cuốn trôi, cuốn trôi những đam mê nồng nàn

Biết yêu là cho không nhận lại

Vẫn khờ khạo một mối tình lặng câm...”

Tiếng ghita hòa với bè trầm bổng của 7 chàng trai đã ... phù phép không gian bởi một màu sắc lóng lánh của xúc cảm. Tôi rời khỏi ... cõi mê bởi bàn tay của Thương đang nắm chặt tay tôi... Tôi quay sang nó, thấy

mắt nó ướt ướt... Một người con gái giàu cảm xúc biết bao... Tôi vỗ nhẹ lên tay nó, cảm thông với nỗi niềm đang tồn tại giữa hai đứa. Nguyên đã làm nên một điều kỳ diệu!

Tiếng hát dứt một lúc rồi mới có tiếng vỗ tay... Một loạt ghế đằng sau đứng dậy hết để vỗ tay và huýt gió. Thương ấy tôi lên khi thấy tụi con gái lại chen chúc nhau lên tặng hoa... Ừm, bởi vì hắn đã thành công! Tôi gật đầu, ôm bó hoa đi lên... Mấy cô gái này đi lên đi xuống không ý tứ tí nào. Mấy lần tôi phải nghiêng người để tránh bị va vào. Nguyên đã đứng dậy, bỏ cây đàn trên ghế để có thể ôm hết những bó hoa cuồng nhiệt... Tôi bước tới gần, và không may cho tôi, một con bé chẳng hiểu mắt mũi ra sao, nó vấp vào dây mic mà vẫn cố bước đi và ngã ngửa về sau, tức là vào lưng tôi... đẩy mạnh tôi về phía trước. Quá bất ngờ, tôi chỉ có thể kịp nghĩ có thể mình sẽ là một trò cười ngay tại đây... Nhưng không, Nguyên đã đỡ lấy tôi bằng một tay không có hoa. Tôi mở mắt ra thì đã thấy mình .. gọn gàng trong vòng tay hắn, gặp ngay nụ cười rất rất gần của hắn... Chưa kịp nghĩ được gì thì Nguyên đã nâng đám hoa lên che hết mặt chúng tôi ... hôn một cái rất nhẹ vào môi tôi. Tôi đỡ người, tròn tròn mắt, không hiểu điều gì vừa mới xảy ra nữa... Hắn đã làm gì? Làm cái điều cấm kỵ gì vậy chứ?

Nguyên buông tôi ra, gỡ lấy bó hoa từ tay tôi, rồi kéo xích tôi lại gần để đám bạn của hắn có dịp đỡ con bé đứng đắn kia lên... Cả hội trường hình như ai cũng chú ý đến cô bé ấy và cười vỡ bụng... Nguyên thì thầm:

- Cảm ơn Lâm!

Rồi hắn đẩy tôi ra, lẽ dĩ nhiên là tôi xoay chân đi xuống, vẫn chưa phản ứng được gì... Có thể... có thể tại cú ngã, nên vô tình theo quán tính tôi và hắn ... chạm nhẹ môi mà thôi! Không phải là chủ ý của hắn, không có chuyện đó đâu! Tôi ngược mắt nhìn lại, Nguyên đã không còn ở trên sân khấu nữa. Đúng chỉ là vô tình mà thôi!

Khi nghĩ được như thế, tôi cũng không lấy gì làm vui mừng dù đáng lẽ ra phải thế. Và về chỗ rồi tôi vẫn còn cảm giác bồn chồn, lẫn buồn bã vô cớ. Yên và Thương nói gì đó nên tôi phải quay sang nhìn chúng nó... Tôi giật mình khi bắt gặp ánh mắt sáng nghiêm nghị của Khang. Ánh mắt đó nhìn tôi cứ như thể đã biết chuyện gì xảy ra trên đó rồi!

Có điện thoại, tôi vội cúi xuống và kéo máy ra. Số của Vĩnh!

- Alô...

- Chị Lâm à! Chị ra ngoài này đi!

- Cái gì?

- Tôi hét lên vì quá ồn ào.

- Cả nhóm đang đợi chị ở ngoài cổng trường Xây Dựng, nói rằng chị không ra thì không ai về đâu!

Nó tắt máy luôn làm tôi耿耿. Thương nhún mày:

- Chuyện gì à?

- Ừm .. lại đội tình nguyện . Không hiểu sao lại mò được đến tận đây! Tổ ra ngoài chút nhé!

Tôi gật đầu với cả ba rồi đi ra. Bên ngoài cổng có đến năm cái xe máy, và tám tên còn trai cùng với Lan... Cả bọn hình như rất ... giận dữ. Tôi cười... đánh đòn phủ đầu luôn:

- Tổ đã gọi điện báo cho đội trưởng rồi!

Anh đội trưởng làm lơ tôi luôn. Vĩnh vỗ vỗ vào yên xe sau của nó, cười toe toét:

- Dù sao thì cũng tìm thấy chị! Chị phải ... đền bù cho đội! Một châu café?

Tôi biết là mình không thể từ chối, đành leo lên xe của Vĩnh. Thế là cả đám kéo nhau đi. Trên đường đi tôi mới biết rõ sự tình. Vĩnh đến địa điểm họp từ sớm, biết được tôi không có mặt, thế là nó tức khí lên, gọi điện tới tập để điều tra ... lý lịch Nguyên (cái này thì tôi không hiểu vì sao chỉ là Nguyên mà không là ai khác!). Khi biết Nguyên học trường xây dựng thì Vĩnh lại phôn qua hỏi thẳng bạn học bên đó, mới biết có buổi ca nhạc. Thông tin đã rõ, cả nhóm hành quân qua Xây dựng ... đón tôi đi. Và không phải là một

chầu café giản dị mà là chầu bia rượuбет nhè... tới tận 12h đêm! Tôi muốn dứt ra mà chẳng được. Vừa ngồi nhâm nhi ... mỗi uống mấy ngụm bia, vừa lo ngay ngáy chuyện ở nhà... dù đã gọi điện báo trước!

Chia tay với Vĩnh ở ngoài cổng xong, tôi quay vào lục lọi chìa khóa, sức nhớ ra là mình không mang chìa khóa, tôi lúng túng không biết phải làm sao ... Có lẽ mọi người trong nhà đã ngủ hết cả rồi...

Đang băn khoăn là nên hay không nên bấm chuông thì cửa mở. Tôi giật mình vì cái bóng đen xuất hiện trong khoảng sáng hắt ra từ cửa nhà.

- Khang à?

- Tôi thở phào lên tiếng.

- Cậu về muộn quá đấy!

- Khang nhún vai. Tôi lách người vào. Khang đã mặc đồ đi ngủ nhưng trông cậu không có nét gì của một người ngái ngủ cả.

Tôi đi vào phòng bếp, lục tủ lạnh để lấy chút nước. Khang đứng tựa người vào thành cửa, nhìn tôi đắm đắm. Thái độ này rất lạ ... Tôi dừng uống, băn khoăn:

- Cậu bị đánh thức à?

- Không. Tớ chờ cậu!

Tôi tròn mắt:

- Cậu không mang chìa khóa theo!

- Khang khẽ lắc đầu, bước vào

- Và có lẽ sẽ về muộn.. Nhưng không ngờ muộn quá như thế!

Hôm nay cậu ấy đã trách móc tôi! Tôi bất ngờ đến nỗi không kịp thấy buồn phiền. Khang dường như thấy phản ứng của tôi, cậu thở hắt ra một cái, dịu dàng hơn:

- Cậu mệt rồi! Đi ngủ đi!

_Ừm ...

Khoang xoay lưng bỏ đi.

- Chúc ngủ ngon!

- Tôi nói khi Khang ra đến cửa. Khang không quay lại, nhưng cũng chúc tôi ngủ ngon. Giọng của cậu ta có gì đó buồn lắng lắng khiến tôi có cảm giác mắc lỗi mà không hiểu nguyên do. Có rất nhiều điều lý lạ đã xảy ra...Tôi cầu nhàu khi nhớ tới Nguyên và ... nụ hôn vô tình của hắn. Chỉ vì nó mà tôi không tài nào thấy vui vẻ khi chơi với nhóm tình nguyện, và cũng vì cơ đó mà tôi đã ... nốc bia như điên! Nỗi bực mình vì không biết rõ cảm xúc của mình trong suốt buổi tối này vẫn còn đeo đẳng tôi. Tôi uể oải bò lên phòng. Ngang qua phòng của Nguyên, tôi cố đi thật nhẹ .. Nếu như hắn vẫn còn ham ... lướt mạng thì biết đâu hắn chẳng xuất hiện ngay sau lưng tôi? Tôi quay lại nhìn đằng sau khi đã bám tay được vào cái nắm cửa phòng mình. Yên lặng! Thật tuyệt vời!

Tôi mở cửa bước vào, và để cho an toàn, tôi chốt cửa lại thì ... điện được bật sáng! Tôi giật mình quay lại, Nguyên đứng ngay đằng sau tôi, mắt đắm đắm một khoảng tối!

Tôi đưa tay chặn cho tim dừng đập như trống đánh nửa, nhưng dường như vô ích. Nguyên đứng rất gần tôi, vẻ ngoài lạnh lùng chìm đắm một nỗi thất vọng không che giấu. Tôi chạm tay vào cánh cửa, cổ cứng giọng:

- Sao cậu lại ở đây!

- Chờ cậu!

- Nguyên xoay bước đi vào trong, nhưng tôi còn kịp nhìn thấy cảm hắn ta bạnh ra như cổ kim một cơn nóng giận nào đó. Tôi bất giác riu riu đi theo hắn. Hắn dừng lại ở giữa phòng, hừ lên một cái như ... con hổ đã tìm thấy con mồi và cố làm cho con mồi sợ hãi. Tôi bặm môi, tôi không có gì phải sợ hắn cả!

- Hơn 12 giờ đêm mới về đến nhà, người đầy mùi bia nữa chứ? Cậu có phải là con gái không hả?
- Không liên quan đến cậu!
- Thôi ngay đi!
- Nguyên quay phắt lại, hét lên
- Mọi chuyện của cậu đều liên quan đến tôi cả... Vì thế, cậu phải nhận thấy cái lỗi của mình!

Tôi thấy cơn giận của tôi cũng tăng lên theo cấp số nhân. Tôi không phải là nô lệ của hắn, không là bất cứ gì ngoài ... danh nghĩa một người bạn. Hắn đã can thiệp quá sâu vào cuộc sống của tôi bằng một thứ uy quyền mà bao lần tôi đã nhường nhịn để cho hắn lấn lướt... Nhưng “con giun xéo lắm của oằn” chứ?

Nguyên nhếch môi, mỉa mai:

—Cậu thấy hài lòng khi quanh cậu là một lũ con trai hay sao? Lúc nào cũng là một sự ... tôn vinh?

Tôi trừng mắt lên, gần như muốn khóc vì bị xúc phạm. Nhưng đời nào lại như thế? Tôi mà chịu thua hắn ư?

- Mỗi người có một cuộc sống riêng!
- Tôi cố gắng giọng
- Cậu cấm tôi kết bạn?

Nói đến đây thì lòng ghét bỏ của tôi lại càng cao hơn. Chỉ tại hắn mà tôi mới ra nông nổi này... Khi uống rượu với Vĩnh, rượu vào lời ra, Vĩnh đã nói một sự thật mà đến giờ tôi vẫn rất giận. Nguyên đã cố tình ... ly gián tôi với bạn bè. Hắn biết rõ ngày tôi họp đội tình nguyện nên đã thay đổi ngày trình diễn của trường dù cả hội sinh viên đã quyết định là vào tối thứ bảy rồi... Vậy thì còn trách móc gì tôi?

Nguyên bước lên một bước, cầm bạnh ra giận dữ:

- Tôi không cấm! Nhưng mọi chuyện cần có chừng mực... Và cậu phải biết điều này... tôi không thích có bất cứ thằng con trai nào lăng vãng quanh cậu!

Tôi sững người. Đôi mắt đang quắc lên giận dữ trở nên hiền dịu vô cùng. Trong đầu tôi là hình ảnh nụ hôn đầu tiên của tôi... Thật điên người, sao lại nghĩ đến chuyện ấy chứ? Tôi nguỷ đầu như thế việc này sẽ làm tan đi những hình ảnh không hay ấy!

Không hiểu sao Nguyên đã cầm được tay tôi, kéo tôi lại gần hắn. Người tôi dường như không phản ứng được gì, cứ bủn rủn cả ra. Hắn đang làm gì? Không .. tôi không muốn... Tôi muốn hét lên mà không tài nào hét được. Nguyên nâng cằm tôi lên ột chút, bắt tôi phải nhìn vào mắt hắn. Nguyên thì thầm:

- Chẳng lẽ Lâm không nghe những gì tớ đã nói trong buổi tối ngày hôm nay? Bài hát đó chỉ dành riêng cho Lâm mà thôi... Tớ đã chờ 15 năm để có thể nói được những điều đó với Lâm... Lâm à... Hãy nhìn sang bên cạnh để có thể thấy tớ đi!

Tôi muốn khóc... Sao hắn lại như thế này? Sao có thể phá vỡ tình bạn suốt 15 năm để nói những câu không thể ... chấp nhận đó? Hắn coi thường tôi ư?

Tôi bặm môi lại, cố sức quay mặt đi. Bàn tay nắm ở khuỷu tay tôi của Nguyên như xiết chặt hơn. Nguyên cúi xuống sát mặt tôi hơn, tôi hoảng quá nhắm tịt mắt lại... Đừng làm thế...

Nhưng không có gì xảy ra cả, Nguyên đã buông tay tôi ra, tách ra xa. Cậu nhìn tôi với cái nhìn bằng lặng, bao nhiêu nỗi buồn dục vọng của cuộc sống như đổ ập xuống tôi qua đôi mắt đó... Bất giác tôi rùng mình, quay đi. Tôi không đủ can đảm để đối mặt... Tôi chưa sẵn sàng...

- Thôi, cậu ngủ đi! Người toàn mùi bia thôi! Khiếp quá!

Không để tôi phản ứng gì, Nguyên đã mở cửa đi ra... Tôi ngồi sụp xuống sàn nhà, chết lặng. “Hãy nhìn sang bên cạnh để có thể thấy tớ đi !” ...Tôi biết, thế là 15 năm qua đã ra đi vĩnh viễn...

7. Chương 7

Buổi sáng khi mở mắt ra, tôi thấy mệt mỏi vô cùng, nửa muốn ngủ tiếp, nửa lại không... Tôi cố không nhớ đến những gì đã xảy ra ngày hôm qua, coi đó là một cơn ác mộng khủng khiếp không đáng được lưu lại trong đầu. Tôi lừ đừ đi xuống dưới, gần như tỉnh cả người vì mùi ngậy ngậy của xương ninh với củ cải... Tôi bước nhanh vào trong bếp, kêu lên thích thú:

- Oái... ngon quá đi!

- Tiểu thư... ẩm thực đã dậy rồi cơ đấy!

Tôi chững lại, Nguyên đang ngồi ở bàn, mỉm cười trêu chọc. Đúng chuyện tối qua là một cơn ác mộng rồi!

Tôi hơi lặng người đi, rồi bữu môi bước thật nhanh về phía nồi nước đang bốc khói. Khang quay sang bên tôi, nháy mắt:

- Nguyên chủ trì đấy!

Tôi bữu môi cái nữa như không tin. Ngay lúc ấy, tiếng Yến eo éo ở bên ngoài. Tôi không quan tâm lắm, lấy mũi nhỏ để nếm... Nguyên vẫn cười đùa trêu chọc hai cô bạn như bình thường, như không có gì ... ngại ngại với tôi cả. Tôi buông mũi xuống, cảm thấy hơi khó chịu trong ***g ngực...

- Hôm nay đi chơi ở đâu không?

- Yến hỏi cùng với điệu hất tóc quen thuộc.

- Có ... đi câu cá ở Gia Lâm không?

- Nguyên đề nghị

- Sẽ có một bữa xôm tụ ra trò ở đó đó!

Thương gạt đầu. Con bé đưa tay đỡ lấy bát bún đã chan đầy nước dùng ngọt thơm.

Tôi đợi ọi người ngồi xuống rồi mới bắt đầu ăn. Nhưng không hiểu sao tôi không thấy ngon miệng lắm. Khang múc vào bát tôi một mũi xương đã ninh nhừ, thơm ngào ngạt. Tôi ngẩng lên, bắt gặp nụ cười hiền dịu của cậu, tự nhiên thấy lòng thanh thản lại. Vâng, có lẽ chuyện tối hôm qua chỉ là một cơn ác mộng, chúng tôi đều đã bị đầu độc một cách ... vô lý và đã để dẫn tới tình trạng không thể chấp nhận được... Nhưng lúc này đây, mọi cái đã trở về như vốn có của nó, tôi không nên để mãi ở trong lòng... Trong chúng tôi, không một ai muốn làm tổn thương ai cả!

Nghĩ được thông suốt như thế, tôi quay sang nhìn Nguyên, cười với hắn một cái, rồi tập trung vào bát bún của mình. Nguyên nhồi người sang, gấp mắt của tôi những miếng xương mà Khang vừa đưa cho. Tôi quắc mắt lên:

- Đồ chết tiệt! Miếng ăn của người ta chứ?

Mọi người cùng cười. Buổi sáng lại bắt đầu như đã từng bắt đầu như thế!

Chúng tôi có ngày thứ 7 khá tuyệt vời. Đi câu cá tới tận chiều mới về, rồi đi vào Công viên nước nghịch ngợm cho đến khi mấy đứa rét run lên mới thôi. Buổi tối thì ăn một bữa thịnh soạn do Khang và Nguyên thể hiện. Ăn xong thì lại dạo chơi phố phường đến khi chán mắt thì thuê phim ma về xem... Tôi lên giường lúc gần hai giờ, sau khi cố gắng chiến đấu hết đĩa phim cùng với Nguyên và Khang. Giấc ngủ đến với tôi khá nhẹ nhàng, không hề có những băn khoăn lo lắng gì nữa...

Mới sáng sớm ngày chủ nhật, tức 19/10 đã có một tên lò dò đến thăm Thương với một bó hoa to đùng. Hắn trực chiến từ 8h sáng không biết mệt mỏi đến tận 11, 12h trưa. Thương rất cáu nhưng không thể đuổi hắn ra khỏi nhà, nó ngồi nhẩn nhé ở sa lông, trả lời cụt lủn, rồi rạc những câu hỏi của tên con trai .. chai mặt!

Đến tầm nửa tiếng sau, đuôi của Yến cũng kéo đến nhưng có vẻ như không thê thảm như bạn của Thương. Yến thì ai cũng sỏi lở, tươi cười nhận hoa và mời vào nhà. Mắt nhắm mắt mở, tôi đi xuống lục tìm đồ ăn sáng, bắt gặp bốn đôi mắt ngạc nhiên của hai cây si. Tôi gãi gãi đầu bằng một tay, còn tay kia che cái ngáp dài, chân bước vào bếp.

Phía sau tôi có một tiếng cười. Tôi phẩy tay.

- Cậu làm bọn nó ... sốc đấy!

Nguyên rót một cốc nước lọc, tu một hơi. Thì ra sự ngạc nhiên của hai cây si ngoài kia là dành cho tên này. Hấn cũng vừa mới ngủ dậy, bù xù trong bộ đồ ngủ nhún nhúm. Tôi bĩu môi, mĩa mai:

- Còn cậu thì không thấy mình quá ... nhếch nhác so với các cậu ấy hay sao? Con trai gì mà ...

Nguyên cài mấy ngón tay vào mớ tóc rối, không thềm che cái ngáp ngủ rộng ...hoác. Tôi lục lợi một hồi, không thấy có gì ăn được cả... Chán thế chứ?

- Mình đi ăn ngoài đi!

- Nguyên rử rê

- Không có ai làm đồ ăn sáng ỳnh đâu... Hình như Khang đến nhà ông rồi thì phải!

Tôi gật đầu không chần chừ. Cơn đói bụng là một động lực quan trọng , cộng với sự xuất hiện của hai gương mặt ... xuất sắc ngoài kia ... tôi đã cười với Nguyên và giục hấn mau mau thay đồ. Bọn tôi lại lướt qua phòng khách một lần nữa. Hai cây si đã làm quen được với nhau, một là kỹ sư công nghệ, một là bác sỹ kỳ cựu ... trong tương lai. Yến và Thương nhìn chúng tôi như cùng hởi. Tôi cười nhẹ:

- Không có đồ ăn ... Đi ăn sáng đây!

- Vậy ... chúc ngon miệng!

- Thương buồn bã phẩy tay. Mấy chàng cây si vì lịch sự cũng cười đáp lại nụ cười của tôi. Nguyên quay lại, kéo tay tôi lên cầu thang. Hấn lầu bàu:

- Đói muốn chết mà còn rầy rà!

Tôi thay nhanh bộ đồ đi chơi mà mình yêu thích nhất, chải sơ tóc và phóng vù xuống. Chẳng thấy Nguyên đâu!

- Con gái gì mà không có chút kiến thức ... làm đẹp gì cả?

- Nguyên lại cau có trên cầu thang. Tôi chống nạnh, nói to:

- Người phải ngưng là cậu chứ? Ai vừa bảo là không được rầy rà?

Hai cây si và “ khổ chủ” quay ra nhìn như thể câu chuyện của họ chỉ đợi có thể để có đề tài ... mà tiếp tục. Nguyên dí tay vào trán tôi một cái, đi lại chỗ mấy cái xe.

- Đi một xe cho tiện!

Tôi lại gật đầu đồng ý. Hôm nay có lẽ sẽ đông hơn thường lệ, kiếm một chỗ để xe ... ngon lành có lẽ mờ mắt luôn. Nguyên lôi chiếc xe khủng long của hấn ra, vẩy vẩy tay với hai cô bạn trong phòng khách. Tôi leo lên xe, cảm thấy lòng thư thái. Chủ nhật, trời trong, gió và nắng hài hòa trên mặt đường... Nguyên tăng ga, chiếc xe ngoan ngoãn lap đi. Oa... gió mơn man trên tóc, trên cổ tôi, đánh thức tất cả những giác quan cảm nhận của tôi... Tôi dang hai tay ra đón gió, gió len vào từng kẽ tay, mát lạnh... Tôi chợt thấy Nguyên cười với một vẻ mặt rất ... hay qua tấm gương xe. Tôi cũng cười lại, tràn tề trong lòng một thứ tình bạn trẻ thơ trong sáng. Hồi cấp III, chúng tôi đã rất hay đi dong với nhau trên đường, hát inh ỏi và phớt lờ những cái nhìn tò mò của người đi đường. Bây giờ, tôi có cảm giác mình trẻ lại, quên sạch những lo lắng, ầm ức của những ngày qua để sống hoàn toàn ỳnh!

Xe dừng lại để chờ đèn xanh, Nguyên quay lại nói với tôi:

- Nếu như lúc nào cậu cũng... dễ chịu thế này nhỉ?

- Sao?

- Tôi tròn mắt.

- Cậu cởi bỏ những lo lắng, những ... suy tư vô lý để cho tâm hồn mình được ... “thở” một cách tự do...

Tôi im lặng vì công nhận Nguyên nói đúng. Nhưng quả thật thời gian không cho phép chúng tôi dừng lại mà vô tư lự nữa. Chúng tôi đã lớn, và buộc phải từ bỏ con người trẻ thơ của mình vì chính bản thân mình, vì những người xung quanh nữa... Đó là cuộc sống, là con đường duy nhất để tồn tại...

- Dù sao đi chăng nữa...

- Nguyên dịu dàng

- Cậu không phải cố gắng gồng mình lên như thế, bởi cậu còn có tớ, có mọi người xung quanh...

Tôi mỉm cười, nhìn vào cái lưng rộng rãi của Nguyên mà nhớ về thời xa xưa. Sau những đêm lang thang, Nguyên thường đưa tôi về trong tình trạng một tay giữ lấy tay tôi, tấm lưng hẵn thì giống như một cái giường rộng, rất thoải mái để tôi ngủ gục trên đó... Tuổi thơ của tôi không có Nguyên thì sẽ chẳng còn có gì ý nghĩa nữa... Vì thế dù cho hẵn có đối xử kỳ lạ như thế nào đi chăng nữa ... tôi vẫn sẵn lòng tha thứ cho hẵn!

Bọn tôi đi ăn phở 24 xong rồi la cà trong những tiệm lưu niệm để tìm quà cho Thương và Yến theo ... sở nguyện của Nguyên. Tôi chọn hộ hẵn mấy thứ xinh xắn theo ý thích của từng đứa. Riêng về phần mình, tôi tìm bằng được hộp màu vẽ mà tôi ao ước trong mấy tháng gần đây. (vì lúc nào tôi cũng ở trong tình trạng rỗng túi mà!). Khi xong xuôi rồi thì cũng đã quá trưa, Nguyên lại kêu đói mà hẵn lại kéo tôi vào một nhà hàng kiểu Nhật trên đường Kim Mã. Ồ, dĩ nhiên, tôi không từ chối dù chỉ là lấy lệ. Hẵn thì nhún vai, cười nhả nhử “ Không hiểu sao tài khoản của tớ dạo này cứ đầy ứ... Không tiêu thì để làm gì? “. Không phải dạo này mà là lúc nào cũng vậy, tài khoản của hẵn giống như chiếc nồi cơm của Thạch Sanh, cứ tiêu nhiều thì lại tăng lên nhiều, tiêu ít tăng lên ít... Mẹ hẵn chiều hẵn đến mức, thấy hẵn không tiêu tiền là hoảng hốt phóng xe lên ... thăm nom tình hình... Cái nhà mà chúng tôi đang ở cũng bắt nguồn từ tình yêu bao la của bà mẹ dễ tính dành cho hẵn. Hai ông bà dù không thích không khí Hà Nội, nhưng cũng chặc lưỡi mua cho hẵn cái nhà ba, bốn tỉ để hẵn có chốn ở trong những năm học đại học, không học nữa thì bán đi, lo gì? Thế là chúng tôi được hưởng sung sướng lấy của hẵn, khỏi phải long sòng sọc đi thuê nhà, hàng tháng cũng chẳng phải xuất tiền túi ra để trả tiền nhà như hầu hết các sinh viên ngoại tỉnh khác...

Ngồi chưa ấm chỗ thì Nguyên có điện thoại. Hẵn nhìn máy một lúc mới chịu nghe. Tôi dù đang chăm chú chọn món vẫn không bỏ sót từ nào. Thương gọi cho hẵn, hỏi xem hẵn đang ở đâu (không biết có tôi không mà không nghe hẵn nhắc đến vậy?). Nguyên đã trả lời tỉnh bơ là đói quá nên đang ở quán ăn tạm, không về được... Sau khi dặn hai người ăn cơm đi, không phải chờ, thì hẵn cúp máy, ngẩng lên hỏi tôi:

- Cậu gọi món nào chưa?

- Rồi! Cho cả cậu luôn rồi!

Nguyên gật đầu. Tôi biết hẵn thích và không thích những gì trong ăn uống, nên hầu hết những buổi đi ăn với nhau tôi thường là người gọi cho cả hai... Nguyên uống một ngụm nước, nhìn tôi khó hiểu. Tôi nhún mày:

- Nhà hàng này là quán ăn tạm à?

- Thì cứ cho là vậy! Chúng ta chẳng ghé vào đây khi đói bụng quá đấy thôi!

- Nhưng Yến mà biết được là chết với nó...

Nguyên lại cười không nói gì. Không hiểu sao hôm nay hẵn ngoãn ngoãn ghê cơ. Khi đi chọn đồ, hẵn không phàn nàn gì cái tính la cà, chậm chạp của tôi như mọi lần, cứ để mặc sức tôi thử, rồi trả lại, thử rồi trả trên dưới chục lần mới chọn được một cái ưng ý... Giờ lại không bắt bẻ lại nữa chứ?

Đồ ăn được mang vào, tôi tập trung ngay...

8. Chương 8

Nguyên đưa tôi về nhà ngay sau bữa ăn . Liếc nhìn đồng hồ, tôi mới giật mình, gần 4h chiều rồi. Tôi không gặp ai ở dưới phòng khách nên không phải trả lời mấy câu hỏi kiểu tra vấn “ Mày đi đâu? Ăn sáng lan sang cả chiều à?” . Chia tay Nguyên ở cửa phòng mình, tôi lê mình lên giường, ngủ ngay lập tức. Hình như tôi đã mơ một giấc mơ rất đẹp... Nói vậy bởi vì khi tỉnh dậy tôi chỉ còn lưu lại được cảm giác hạnh phúc, không

định hình nổi mình đã mơ gì nữa. Thương gọi tôi dậy vì có khách. Tôi cầu nhàu vài tiếng rồi mới thủng thẳng đi xuống. Vĩnh ngồi nhấp nhồm trên ghế, bên cạnh là bó hoa rất to và một hộp quà khá bắt mắt. Nó cười với tôi, không tỏ vẻ gì khi thấy bộ dạng ngáo ộp của tôi. Tôi hơi lạnh lùng, bước lại gần nó, nhú mày:

- Hôm nay chị không có rảnh để chơi với cậu đâu nhớ?

- Tôi đánh phủ đầu, nghi ngờ nó sẽ rủ tôi đến nhà em nào đó để ... trực chiến. Vĩnh bỏ qua thái độ của tôi, nó cầm lấy bó hoa và gói quà, nâng lên trước mặt tôi, cười toe toét:

- Mừng chị!

Tôi bất ngờ, cầm bó hoa mà không nghĩ được gì cả. Nhưng ... nó đã có lòng như thế với người chị ... già cả này, chẳng lẽ lại phụ lòng.

- Ồ... ừm... chị cảm ơn!

- Tôi mỉm cười

- Nhưng cậu vẽ vời quá đấy!

- Gì đâu ạ! Ngày này mà không nghĩ đến chị thì còn nghĩ đến ai được nữa chứ?

Thương mang ra cho chúng tôi hai cốc nước cam. Vĩnh cảm ơn, còn Thương thì mỉm cười, cô quay lại, giải thích với tôi:

- Cậu ấy tặng hoa cho cả tớ và Yến nữa đấy! Thật tốt quá!

Không phải vì bó hoa mà Thương vui như thế! Tôi nhú mày suy nghĩ, nhìn quanh quẩn ở đây thì thấy toàn hoa là hoa mà...

- Chị ấy hiền nhỉ?

- Vĩnh lên tiếng.

- Ừm... Cậu khen đúng đối tượng rồi đấy.

- Chị đi chơi với em tối nay nhé?

- Vĩnh bất ngờ đề nghị. Tôi nhìn nó ngạc nhiên. Ánh mắt nó sáng bừng lên một ngọn lửa ấm nồng khiến tôi bắn khoản mắt vài giây.

- Không được rồi! Còn cái hẹn với tôi nữa đấy!

- Tiếng nói về gây sự vút lên từ đầu cầu thang.

Vĩnh ngước lên, cau mày:

- Anh đừng nói nhảm! Tôi đã hỏi rồi, chị Lâm không làm gì tối nay.

“Hỏi ai vậy nhỉ?” “Tôi ngờ ngác. Nguyên với hai tay xọc túi quần, không cười mà chỉ nhếch môi kể cả, bước lại gần tôi.

- Không làm gì đâu có nghĩa là sẽ đi với cậu?

Nguyên ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nghênh ngang trước cơn giận dữ không thể bộc lộ của Vĩnh.

- Anh không có quyền trong chuyện này!

- Vĩnh phản công. Nó nói đúng thật! Tôi gật gù trong lòng, im lặng để chờ một cơn bùng nổ sấm sét.

Nguyên nhếch môi, thản nhiên.

- Sao lại không? Tôi có quyền ưu tiên hơn cậu trong chuyện này đấy!

- Đây... này...

- Tôi lên tiếng nhưng bị Nguyên nói át đi

- Vì thế ... xin cậu về cho!

Mặt Vĩnh đỏ bừng bừng. Mặt Nguyên thì lạnh te. Hai luồng mắt nhìn nhau trừng trừng... Tôi đứng bật dậy, nhún vai:

- Hai người không phải căng thẳng thế đâu. Tôi đã có hẹn rồi.

- Ai?

- Cả Nguyên và Vĩnh cùng quay lại hỏi. Mặt Nguyên bừng bừng giận. Bất giác xuất hiện trong tôi cảm giác tội lỗi không rõ nguyên do. Tôi quay mặt đi, trả lời:

- Khang.

- Được thôi!

- Nguyên buông gọn gần như ngay lập tức, rồi hắt đứng lên

- Vậy thì cậu cứ tự nhiên đi!

Tôi không có hứa là sẽ đi chơi với hấn vào tối nay, tôi cũng chẳng có gì ràng buộc với hấn để không được đi chơi với người bạn thân từ bé của tôi... Vậy thì tôi có lỗi gì? Tôi bặm môi ngồi yên. Nguyên gặp Thương ở bên ngoài nên tôi còn nghe rõ:

- Cậu vào trong đó làm gì?

- Thương thì thăm

- Để cho họ tự nhiên đi!

Vĩnh cũng có nghe thấy nhưng nó đang mãi nuốt trôi ý nghĩ mình bị từ chối nên im lặng hướng mắt xuống mấy đóa hoa.

- Chị xin lỗi!

- Tôi háng giọng

- Thật ra bạn chị không có ý gì đâu!

- Chị đi chơi với người khác là thật phải không?

- Vĩnh ngẩng lên, đôi mắt nó chan chứa niềm hy vọng. Tôi khe khẽ lắc đầu:

- Đó là sự thật. Hầu như năm nào Khang và chị cũng đi chơi vào tối hôm nay... Thói quen rồi mà!

Vĩnh nhướng mắt lên ngạc nhiên. Tôi giải thích:

- Bọn chị có năm người chơi thân với nhau từ bé. Đi chơi với nhau thì có làm sao đâu mà hấn lại hùng hổ như vậy nhỉ?

Câu nói mà như hỏi của tôi khiến Vĩnh xùi xuống chán nản. Tôi cũng không biết nói gì nữa, bình thường hai chị em chơi rất vui cơ mà ?

- Có lẽ... vì thế mà nhiều người thích chị lắm!

Tôi nhìn sang nó, không hiểu. Vĩnh mỉm cười:

- Vì đầu óc chị ... củ chuối quá!

Tôi trừng mắt:

- Dám nói vậy sao? Không muốn sống à?

- Khi chị chơi với ai, người đó luôn có ý muốn ... chiếm hữu...!

- Ánh mắt Vĩnh lóe lên một tia sáng.... dù chẳng phải là người yêu.

- Thật à?

- Tôi ngơ ngác.

- Chị rất tốt mà. Anh Nguyên phản ứng vậy cũng đúng thôi... thân nhau quá...

Ừm, đôi khi thấy hần thân mật với ai đó tôi cũng thấy có gì đó ghen tỵ lẫn bực mình... Có lẽ vì chúng tôi là bạn thân, mà thân nhau quá đâm ra muốn chiếm hữu. Như thế là không được! Tôi tự nhủ, đưa mắt nhìn sang Vĩnh, gật đầu nhẹ nhẹ. Vĩnh mỉm cười, rồi hần đứng dậy, xọc tay vào túi áo, nhún vai:

- Thôi, em không phiền chị nữa. Không có hôm nay thì còn có ngày mai, chị phải đi chơi với em đây... Chị tiễn em ra ngoài chứ?

- Cậu không nói thì tôi cũng tiễn mà!

- Tôi dúi dằng đứng dậy theo nó.

Ra ngoài sân, bóng tối đã phủ nhẹ nhàng. Gió mơn man. Tôi hít một hơi thật sâu, thấy lòng như có cánh bay... Nhìn theo chiếc xe của Vĩnh cho đến khi nó mất hút ở đầu phố, tôi mới quay vào nhà. Trong nhà im ắng, thoang thoang hương hoa. Tôi liếc nhìn đồng hồ, giật mình vì sắp đến giờ hẹn với Khang... Hầu như năm nào tôi cũng khiến Khang chờ tới cả tiếng đồng hồ vì chưa chuẩn bị được gì cả. Năm nay cũng không tránh khỏi tình cảnh ấy dù rằng tôi đã tự thề với lòng mình vào cuối buổi đi chơi vào năm ngoái! Tôi phóng nhanh lên tầng, mỉm cười vì sự ngốc nghếch quá cỡ của mình!

9. Chương 9

Tôi trải qua một kỳ thi cuối kỳ với một kết quả không tồi nhưng vì nó mà tôi đã sút đi hai kí lô. Và tôi quyết định “khăn gói quả mướp” về nhà” an dưỡng” mấy ngày cho đã đời. Nguyên cũng về cùng tôi đợt này, vì thế tôi không phải chật vật tranh giành chỗ trên những chuyến ô tô đầy nhóc người nữa. Hần lái xe rất cứng, bố mẹ tôi sẽ chẳng phải phàn nàn gì về những nguy hiểm mà Đường 5 có thể mang đến cho tôi nếu tôi tự mình lái xe về nhà!

Sáng sớm, tôi đã gõ cửa phòng Nguyên, giục hần dậy và te te lòi ba lô của cả hai xuống lầu dưới. Khang đã dậy và đang chuẩn bị bữa sáng cho chúng tôi. Tôi mỉm cười:

- Lần nào cũng làm cậu vất vả nhỉ?

_Thói quen rồi mà!

- Khang nhún vai, tay vẫn dốc bột nêm xuống nồi nước canh.

- Chẳng qua cậu ấy thương tớ thôi, nếu không tớ phải lo kiếm cái quán ăn nào đó bên đường và giấu mặt thật kín vì... cô bạn gái đang ăn ... ngấu nghiến, phải không Khang?

Khang bật cười. Tôi lừ mắt, nuốt “cục hận” lại. Khang đẩy hai tô mì bốc khói về trước mặt hai đứa, giảng hòa:

- Ăn đi rồi về cho sớm! Trên đường nhớ đừng cãi nhau nữa đấy nhé? Đường 5 là nguy hiểm lắm!

- Khổ lắm chúng tôi biết rồi!

- Tôi và Nguyên đồng thanh kêu lên. Khang nghiêm mặt.

- Cậu đi xe vững nhưng nhanh quá...

- Cậu như ông cụ non ấy!

- Nguyên ngẩng đầu lên khỏi bát mì, nhíu mày

- Đằng sau tớ là Lâm cơ mà?

Khang không nói gì nữa, cậu ta cũng tự chan canh vào bát mì của mình. Tôi đẩy bát mì ra giữa, đứng dậy. Vừa lúc Thương đi xuống, nó ấn vào tay tôi chiếc túi đựng một gói quà to ụch, giọng nghèn nghẹn:

- Tao không về được! Mày đưa giùm ẹ tao nhé!

- Rồi!

- Tôi tặc lưỡi.
- Vài tuần nữa là máy cũng về mà, buồn gì mà buồn dữ thế?
- Tao chỉ muốn bỏ tất mà về thôi!

Tôi lắc đầu, đi ra ngoài phòng khách. Có mười tôi cũng không đỡ được những lúc “man mát” của Thương, lúc này chỉ trông chờ vào Nguyên. Hẳn lúc nào cũng hứa hẹn và cô nàng thì... tin ngay lập tức mới sợ chứ? Sau khi tôi bố trí khá an toàn cho hai cái ba lô to tổ bố và hai cái túi quà không hề kém cạnh thì Nguyên, Thương và Khang mới đi ra. Thương đã cười toe toét, quay sang tôi dặn đi dặn lại những lời tôi đã thuộc lòng, quay sang Nguyên bắt hẩn hứa mua quà... Nói mãi mới cho chúng tôi đi. Khang không nói mà chỉ cười. Nhìn nụ cười của cậu, bao giờ tôi cũng thấy bình yên, hạnh phúc...Hình như tôi sẽ không bao giờ cô độc...

Đến đầu cầu Chương Dương, đột nhiên Nguyên dừng xe lại. Tôi vừa ngơ ngác nhìn quanh, vừa giữ chặt cổ áo vì gió lạnh. Nguyên quay đầu lại, bực mình thấy rõ:

- Lần nào cũng thế! Sao lại có người lười như cậu chứ?
- Sao?
- Tôi ghéech mắt lên. Vô duyên vô cớ dừng lại mắng người ta giữa đường chứ?

Nguyên lại quay lên, lục lọi cái ba lô to sụ của hẩn, và lôi ra được chiếc áo phao ... siêu to, siêu dày của hẩn. Hẩn ném vào tôi, thở hắt:

- Không bao giờ chịu mang áo rét về! Mặc vào đi!
- Tôi không lạnh!
- Tôi nói cứng.
- Không phải vì tôi lo cậu lạnh đâu!
- Nguyên riều
- Vì tôi không muốn nghe thấy tiếng răng lập cập đằng sau gáy thôi. Rợn cả người đấy!

Tôi ầm ức nhưng vẫn phải khoác chiếc áo lên người. Làm sao mà hẩn có thể nghe thấy tiếng răng tôi va vào nhau trong khi hẩn đội mũ bảo hiểm kín mít chứ?

Mà mặc áo của hẩn ầm thật đấy! Quả thật tôi có hơi... ngại mang theo áo rét về nhà...Vừa cồng kênh lại có thể không được mua áo mới? Tội chi?

Tôi ngó lên, thấy cái ba lô của hẩn xẹp lép, hóa ra mang ba lô về chỉ là để đựng mỗi cái áo này? Lòng tôi bỗng thấy xúc động dạt dào. Hẩn chỉ có cái miệng là ác thôi...

- Cảm ơn nhé!
- Tôi nói.
- Gì?
- Nguyên hét lên.

Tôi cười, lắc đầu.

- Khùng! Để yên cho người ta lái!

Tôi gật đầu, đưa mắt nhìn ra xa. Trời trong lành, lạnh nhưng không có giá rét. Mùa đông là một mùa ưa thích của tôi... Cái mùa khắc nghiệt nhất nhưng lại ấp ủ một nguồn nhiệt năng mạnh mẽ nhất...Nó tích tụ trong những thân cây khẳng khiu trụi lá, trong lòng đất khô lạnh, trong mặt sông cạn nước, trên bầu trời ảm đạm... Để rồi, chỉ cần chớm sang xuân thôi, nguồn nhiệt năng này tràn ra khỏi mặt đất, mặt nước... bầu trời... Tôi yêu cái động trong khối tĩnh lặng của mùa đông này...Bởi thế tôi không sợ lạnh, tôi không sợ khô hanh, càng không sợ những cơn gió mùa đông bắc ngập tràn giá rét. Đối với tôi, mùa đông là mùa của những buổi sáng như sáng hôm nay. Quanh tôi, tất cả đều bình yên...

- Mùa đông là mùa của những nỗi buồn!

- Người ta buồn vì người ta không tìm thấy ình một ngọn lửa mà thôi!

- Tôi hay phản bác mỗi khi Nguyên “ chê bai” cái sở thích... dễ thương của tôi. Nguyên gật đầu, cười như thể đó là một chân lý không thể phản bác. Vì sao lại thế? Tôi rướn người lên, hấn ta không phải là người không thể tìm ra câu trả lời cho bất cứ trường hợp nào...

- Gì thế?

Tôi giật mình. Chuyện cũ rích rồi hấn chẳng thể nhớ nổi đâu mà hỏi!

- Không... Lo mà lái xe đi!

- Lại chuyện mùa đông nữa à?

- Hấn có vẻ nhạo báng.

Tôi tự ái, nguẩy đầu không nói.

- Khi trái tim lạnh được đặt ở một vùng băng giá thì nó càng trở nên lạnh hơn... Mùa đông không chứa lành cho những trái tim lạnh được... Tìm đâu ra một ngọn lửa nhỉ?

Hấn nhớ, nhưng lý lẽ của hấn ... bảo thủ và phiến diện quá. Chẳng lẽ...

- Dào ôi... cũng chỉ là triết lý ... cùn thôi mà!

- Nguyên nhún vai.

- Tổ tưởng trái tim cậu đang lạnh chứ? Hết hồn.

Hấn phanh gấp một cái, tôi ngã ập vào hấn. Lộn ruột...

- Sao thế hả?

Xe đã đi lại bình thường, Nguyên lắc đầu. Im lặng, nhưng cũng chỉ được năm giây, hấn cho xe chạy chậm lại rồi dừng hấn. Tôi nhúu mày.

- Vì sao cậu lại hết hồn?

Hấn không quay lại nên tôi không biết gương mặt hấn biểu hiện ra sao, nhưng giọng của hấn chứa đựng một nỗi chờ đợi... nặng lòng. Tim tôi thất lại trong tích tắc. Cò gì đó diễn ra, nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng... tôi không nắm bắt được nó, và chợt thấy tiếc nuối...

- Vì sao vậy hả Lâm?

Tôi lại giật mình. Hôm nay hấn sao thế nhỉ? Tôi còn không biết vì sao mình có cảm giác “ hết hồn” đó nữa là giải thích cho hấn hiểu?

- Không có gì!

- Cuối cùng tôi nói.

- Chữ “ không “ dùng không đúng chỗ rồi!

- Nguyên mĩa mai

- Cậu lúc nào cũng trốn tránh.

“ Vì tôi không biết cái gì đang diễn ra thôi! “ Tôi nghĩ thầm, chấp nhận thái độ của hấn đối với mình mà không có chút gì bực bội cả.

Nguyên lại cho xe chạy tiếp. Từ lúc này trở đi, cả hai không nói gì với nhau nữa. Mùa đông xung quanh cũng không còn là một điều lãng mạn làm hồn tôi xao động nữa... Có lẽ mùa đông không đẹp trọn vẹn bởi chỉ vì... Nguyên đã không hưởng ứng nó!

Nguyên cho xe chạy thẳng vào sân nhà, tôi nhảy phốc xuống, cất tiếng gọi ầm ĩ:

- Mẹ... mẹ ơi!

- Nguyên về đây à?

- Tiếng mẹ đầm ấm từ trong nhà vọng ra. Tôi chờ đợi qua tiếng dép trong nhà... ngày một rõ hơn. Mẹ hiện ra ở ngoài hiên trong cái nắng chiều xiên rất nhẹ, trong tôi ghen ngào một niềm kính yêu...

Tôi lao vào vòng tay mẹ, rồi rít :

- Con nhớ mẹ quá đi thôi!

Mẹ siết chặt tôi vào lòng, ấm áp như thể trên trái đất không còn mùa đông nữa... Rồi mẹ buông tôi ra, mỉm cười với Nguyên:

- Cháu vào nhà đi chứ? Chắc lạnh lắm nhỉ?

- Thôi cô ạ... cháu cũng phải về không mẹ lại mong! Còn mấy món quà này thì sao hả Lâm?

Tôi quay lại, vừa đỡ lấy cái ba lô từ tay Nguyên vừa nói :

- Chiều nay cậu qua đây rồi tự mình đi đưa quà. Cũng phải đến thăm cô chú ấy chứ?

- Vậy tớ để quà ở đây nhé? Chiều tớ qua... Cháu về đây ạ !

Đợi mẹ tôi gạt đầu thì hẳn mới xoay xe ra. Tôi khệ nệ mang đồ vào trong nhà. Mẹ đi bên cạnh tôi, nhìn tôi với một niềm âu yếm rất riêng mà chỉ có mẹ mới có. Mẹ tôi vốn là một họa sỹ, bà có một phòng tranh riêng và thường xuyên đi đây đó để vẽ. Ngay từ nhỏ, chị em tôi đã quá quen với những biểu hiện yêu thương rất nồng nhiệt của mẹ, nên với riêng mẹ, tôi thoải mái thể hiện tình yêu thương mà không có chút ngượng ngùng nào... Với bố thì khác. Ông là một nhà giáo, nghiêm khắc đến lạnh lùng. Tôi lúc nào cũng phải thu mình lại trước ông, dù ngưỡng mộ nhưng chưa bao giờ dám thổ lộ ra bên ngoài... Nhiều lúc tôi tự hỏi, bố mẹ làm thế nào để có thể hòa hợp với nhau? Một người tâm hồn như gió, một người tâm hồn như cây... một người động, một người tĩnh... Nhưng họ vẫn cứ yêu nhau, sống với nhau gần hết một đời...

- Con gầy đi nhiều đấy!

- Mẹ vừa giúp tôi cất mấy bộ đồ vào tủ, vừa nhìn tôi xót xa.

- Thi cũng hơi vất vả một chút mẹ ạ! Cu Bình đi học hả mẹ?

- Người ta lớn rồi mà cứ gọi cu này cu nọ, đúng bà chị ngốc!

Tôi quay ra, ngạc nhiên vì thấy dường như thằng em lại cao thêm mấy bậc nữa. Nó đứng sừng sững ở cửa phòng, cười nhăn nhó.

- Em cao thêm 4 phân nữa đấy bà chị ạ! Thấy hãnh diện không?

- Bình bước vào, tay phẩy phẩy phía trên đầu tôi, ngụ ý rằng nó đã vượt xa tôi cái khoản này rồi. Tôi nhún vai:

- Chuyện tự nhiên thôi... để cậu kiểm bồ ấy mà!

- Mẹ thấy chị ấy thản nhiên không cơ chứ? Mấy năm trước còn ta đây lắm mà?

Mẹ cười nhưng không nói gì.

- Quà em đâu?

- Bình ngồi xuống giường, mắt không rời gói quà mà Thương gửi về ẹ

- Em không trọng hình thức lắm đâu chỉ cần nó... giá trị chút chút!

- Đây!

- Oái... đồ keo kiệt !

- Lấy không? Chị cậu về nhà trong thời kỳ những 45 đấy, mua được mấy cái kẹo... mút này là khá khẩm nhất rồi!

Bình tiu nghỉu bóc một cái kẹo ra, cho vào miệng với vẻ cam chịu... Nhưng mắt nó sáng lên ngay lập tức, tôi hơi lùi ra, cảnh giác. Bình xịch lại gần, ranh mãnh :

- Em tạm bỏ qua vì... nể tình chị em mình bao năm gần bó. Nhưng... chị phải đền bù cho em cái khác?

Mẹ đã đi ra khỏi phòng vì có khách mua tranh. Tôi nhìn thẳng em tôi, cố đoán xem nó sẽ " cài " tôi vào chuyện quái quỷ gì nữa. Bình là chúa nghịch ngợm và có một ý thích... kinh khủng là chọc cho tôi tức đến phát khóc lên. Nó bảo nhìn chị khóc thấy rất hay, vừa tội tội, lại vừa xinh... khủng khiếp... Thằng này tuy sợ bố một phép, nhưng chỉ là ở phía trước mặt ông thôi, chứ sau lưng thì...

- Sao? Đảm bảo với chị là không có mưu mô gì ở đây đâu... Hoàn toàn trong sáng !

- Nghe lời cậu, thì tôi đổ thóc giống ra ăn còn hơn!

- Ô hay cái bà chị ngốc này!

- Bình nhăn nhó

- Niềm tin của chị bị... tuột dốc thế sao?

Tôi nằm dài ra giường, buồn ngủ díp mắt, nhưng cũng cố tròng mắt lên, cau có:

- Chị cậu chỉ mất niềm tin với cậu thôi!

- Lần này thì hãy thử tin đi!

- Bình cười

- Vì em sẽ mang đến cho chị một buổi tối vô cùng hạnh phúc!

Tôi bật cười. Bình hào hứng :

- Hãy đi với em tối nay nhé? Tụi em có một buổi gặp mặt mà!

- Tụi lít nhít à?

- Lớp 12 rồi đấy!

- Ủm... Lớp 12 rồi!

- Tôi nhại lại nhưng Bình bỏ qua. Thằng này có một ưu điểm là luôn bình tĩnh trước mọi phản kích của người đời. Nó nếu không tỉnh bơ như không thì cũng có thể ngay lập tức đốp chát lại khá hoàn hảo. Hình như chẳng có ai có thể làm nó tổn thương được cả!

- Chị suy nghĩ đi, chiều trả lời em nhé? Mà đây coi như là một món quà tặng em trai yêu dấu của chị đấy! Chị ngủ đi, đến giờ cơm em gọi!

Tôi nhú mày, nhưng Bình đã vợ cả đóng kẹo cây đi ra khỏi phòng. Chà, dù gì cũng đã về đến nhà sau bao nhiêu ngày xa cách. Đối với tôi, gia đình chiếm một phần cực kỳ quan trọng trong cuộc sống của bản thân mình. Tôi bao giờ cũng có ý nghĩ, gia đình là nơi đầu tiên tôi bước đi, là động lực để tôi vươn lên... và cũng là nơi cuối cùng, nơi duy nhất để tôi quay trở về... Dù cho tôi có thất bại như thế nào trong cuộc đời đầy bon chen kia, dù tôi có bị cả cuộc đời xua tay xa lánh thì... gia đình vẫn rộng mở chờ tôi quay trở lại, tiếp thêm sức lực cho tôi... Bố, mẹ, em trai... đó là những người không bao giờ chối bỏ tôi dù tôi có thể nào đi chăng nữa...

Hai giờ chiều Nguyên đến, và dĩ nhiên hẳn phải làm công việc bắt đắ dĩ là gọi tôi dậy . Khi mở mắt ra tôi đã thấy hẳn cùng với Bình đang bàn luận gì đó với vẻ vô cùng hợp cạ. Thằng em tôi liếc nhìn tôi một cái, rồi kéo Nguyên đi:

- Sang bên em đi. Chờ bà chị ngốc này xong thì anh mọc rễ ra mắt!

Tôi bĩu môi, toan nằm xuống để tiếp tục... giấc ngủ vàng thì có tiếng đe dọa từ cửa:

- Mau chuẩn bị nhanh lên đấy!

- Hừm ...

Bình cười vang ở ngoài hành lang, đặc chí nói vọng vào:

- Có vẻ như chỉ có anh là có thể ... uốn nắn được bà gốc đó thôi!

“ Bà chị cậu không gốc như cậu tưởng đâu! “, tôi lầm bầm nghĩ thầm. “ Nhưng dù sao thì cũng đừng quá đáng thế chứ? “

Cuối cùng thì tôi cũng đã chuẩn bị xong để đi “ thăm hỏi “ và chuyển lời “ nhớ mong “ của các bạn đến gia đình. Bình đưa chúng tôi đến tận cổng, rồi còn thì thầm to nhỏ với Nguyên cái gì đó, tôi chỉ loáng thoáng được câu “ Anh giúp em nhé! Không thì chết đấy “

- Cậu mà giúp nó thì trong mấy ngày về sẽ không tìm đâu ra cảm giác “ yên ổn “ đâu!

- Tôi chế nhạo nhưng cả hai tên đều coi như không nghe thấy. Nguyên phóng xe đi, còn Bình thì vẫy vẫy tay tạm biệt. Tôi nghi lắm, chắc chắn nó lại bày trò gì lôi kéo Nguyên rồi. Mà Nguyên thì có bao giờ từ chối những trò nghịch ngợm của thằng ranh này?

- Có chuyện gì thế ?

- Tôi hỏi ngay khi Nguyên cho xe nhập vào dòng người trên đường.

- Có chuyện gì đâu... Nó chỉ nhờ tớ tối nay làm ... tài xế cho cậu thôi!

Ra chuyện đó. Cả bữa trưa đã không yên ổn với cái miệng như sáo sậu của nó rồi!

- Cu Bình đang ... để ý một bé, nhưng bé này lại đưa ra cái điều kiện oái oăm là bé sẽ đi cùng với hai bạn của bé, và cu Bình cũng phải thế!

- Nó thiếu gì bạn!

- Tôi bĩu môi

- Mình mà đi thì ... già cóc để à?

- Vì thế cu Bình mới nhờ mình! Bạn bè của nó toàn những đứa .. loi chơi, nó sợ hỏng việc! Nó năn nỉ lắm đấy ... không phải mấy vụ gài bẫy như trước đâu!

Xe dừng trước cổng nhà Thương thì cũng đến lúc tôi ... chào thua và đồng ý tối nay đi “ làm nền “ cho thằng em ranh mãnh. Cô Lan

- mẹ Thương còn ở nhà, và như thường lệ, cô niềm nở hỏi han chúng tôi ăn ở ra sao, học hành thế nào... Cô cứ ca cẩm mãi về chuyện sức khỏe của Thương, lo nó không đủ sức để vượt qua mỗi kỳ thi. Cuối cùng, cô nhìn Nguyên với ánh mắt tin tưởng mà nhờ cậy rằng:

- Cháu ở đây giúp đỡ Thương hộ cô nhé? Nghe con bé bảo cháu và nó có cùng ... “ ca trực nhà “ phải không?

- Vâng!

- Nguyên mỉm cười

- Cô không phải lo đâu ạ!

- Ừm ... nhưng con bé yếu quá!

- Cô Lan lại tặc lưỡi, nhìn tôi

- Nếu nó mà như Lâm thì đỡ biết bao!

Tôi cười... Ngay từ bé tôi đã chẳng biết đau ốm là gì, chạy nhảy tung tăng suốt cả ngày không biết mệt. Và lúc nào tôi gặp mẹ Thương là y như rằng cô ấy lại ước Thương được như tôi...

- Lâm trông thế nhưng cũng yếu lắm cô ạ!

- Nguyên cười nho nhỏ

- Nếu cậu ấy mà ốm thì ốm ghê lắm!

Tôi sững người khi bắt gặp một ánh mắt lạnh lùng của cô Lan, nhưng lập tức cô cười tươi ngay, bắt sang chuyện khác:

- Lâu rồi cô không gặp bố mẹ các cháu... Bên nhà vẫn khỏe phải không?
- Cháu cảm ơn cô... Bố mẹ cháu vẫn khỏe ạ!
- Nguyên trả lời. Còn tôi thì vẫn lơ ngơ:
- Bố mẹ cháu...
- Nghe nói dạo này bố cháu...
- Cô chú ấy vẫn khỏe!
- Nguyên ngắt lời cô Lan khiến cô phải nhũn mày. Rồi hần đứng lên, lễ phép đến mức độ tôi phải nghi ngờ.
- Bọn cháu còn phải đến thăm mấy nhà nữa, xin phép cô ạ!

Tôi cũng đứng dậy, lí nhí chào mà không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đang bị ghét bỏ... Cô Lan vẫn rất nhiệt tình, nhưng vẻ như mơ hồ hơn, xa cách hơn... Nguyên kéo tay tôi ra khỏi ra ngay trước mắt cô, và lúc đó, tôi không còn nghi ngờ gì nữa về ánh mắt sắc lạnh mà cô dành cho tôi... Nhưng lý do tại sao thì tôi không thể đoán ra được!

- Cậu có thấy ... khác khác không?
- Tôi dợm hỏi khi trên đường tới nhà Yến.
- Khác cái gì?
- Nguyên bật cười
- Hôm nay lại nhạy cảm thế cơ chứ?

Tôi bậm môi. Tốt nhất là chẳng nên nói nữa...Có thể cô Lan đang gặp vấn đề bức mình nào đó, và cũng có thể ... tôi nhạy cảm quá chăng? Tôi cúi đầu, cố gạt đi ánh mắt sắc lạnh ấy, nhưng trong ***g ngực cứ nhoi nhói...

10. Chương 10

Mãi tới mà bố tôi chưa về, tôi cứ thấy sốt ruột . Bình thì nhún nha nhún nhảy trước gương chuẩn bị cho cuộc gặp mặt, thì thoáng nó liếc tôi vài cái, giục tôi đi chuẩn bị. Cuối cùng tôi gọi cho bố, và hơi thất vọng khi bố bảo 8h mới về, lúc ấy tôi đã phải đi chơi rồi... Khuya mới về thì làm sao gặp được bố đây?

- Thôi đi bà chị ngốc... Bố có việc bận thì phải về muộn thôi... Chị còn ở nhà mấy ngày cơ mà!
- Ủm ...

Tôi không dám nói là tôi cũng thấy rất nhớ bố. Hầu như những tình cảm tôi dành cho ông đều được giấu rất kín trong lòng... Mỗi lần về nhà, gặp được bố và ngồi bên cạnh ông dù là để xem phim thôi tôi cũng đã thấy vui lắm rồi. Thế mà... sao bố nói chuyện điện thoại...về một mối thế nhỉ?

- Thay đồ đi bà chị ngốc?
- Nói thêm câu nữa chị mày không đi nữa đâu đấy!
- Tôi cáu lên. Bình mỉm cười méo xệch:
- Em không muốn trễ hẹn thôi mà!

Nguyên đã bấm xe tin tin ở phía dưới cổng. Tôi bấy giờ mới hấp tấp mở tủ lục đồ. Chiếc áo khoác của Nguyên vẫn còn được treo ở trong. Tôi chạy vội ra ngoài ban công, ngó xuống dưới, Nguyên mặc mỗi chiếc áo phong phanh trong gió lạnh. Hần nhìn lên, cười nhăn nhở. Tôi thở hắt ra, cũng có lúc hần thật quái gở!

- Này, mặc vào đi!

- Tôi ấn chiếc áo vào người hắn
- Lạnh thế mà mặc vậy!
- Vì sức nhớ ra còn áo ở nhà Lâm mà!
- Nguyên khoác áo vào người, quay sang Bình
- Đi chưa cu Bình?

Bình lừ mắt:

- Cấm anh chị gọi em như thế trong buổi hôm nay đây!

Tôi và Nguyên nháy mắt nhau:

- Còn phụ thuộc vào những biểu hiện sau này của cậu nữa!
- Tôi sung sướng vì phát hiện được “gót chân Asin” để có thể “điều khiển” được con ngựa chứng này...

Bình lên xe, phóng vọt đi. Có lẽ cu cậu đang cố “nuốt” cái ý nghĩ bị bà chị ngốc này điều khiển đây. Tôi khoái trá cười khúc khích sau lưng Nguyên, “đã bảo bà chị này không ngốc đâu mà!”

Cuộc gặp gỡ được diễn ra tại một quán cà phê ấm cúng, rất nổi tiếng ở thành phố này. Tôi đoán chắc cu cậu phải tiết kiệm khá lâu mới dám chơi sang mời bạn vào đây, đến tôi còn phải hạn chế cơ mà! (Tôi nói vậy vì tính tôi rất bốc đồng, cứ có tiền là ... vung tay, nhưng với quán này... tôi vẫn phải luôn luôn kiểm chế!). Ba chúng tôi vừa ngồi vào chỗ được khoảng 5 phút thì một nhóm ba người bước vào, một thằng bé cao hơn cả Bình nhưng gầy gò đi ở giữa, hai cô bạn gái đi bên cạnh cậu ta, một cô xinh đẹp, một cô duyên dáng... Tôi chợt đưa tay lên sờ mặt... hic ... tôi đã già mất rồi!

Bình đứng bật dậy, vẩy vẩy tay với gương mặt bừng sáng. Nó “chết chìm” thật rồi! Chắc, bọn trẻ ngày nay...

Ba đứa lại gần, chúng tôi cũng đứng cả dậy, bắt đầu màn giới thiệu, chào hỏi. Cô bé mà Bình để ý là cô bé xinh đẹp, tên là Mai Trang, còn cô cậu kia là một đôi, bạn rất thân của Trang. Khi Bình giới thiệu đến chúng tôi, mấy đứa kêu ré lên:

- Chị trẻ quá!
- Mai Trang nhanh miệng
- Em tưởng là bạn của Bình thật chứ!

Tôi cười. Bọn trẻ bây giờ ... nhanh trong tất cả mọi chuyện thì phải?

- Anh học Xây Dựng phải không ạ?
- Cậu con trai kia hỏi lại
- Năm nay em định thi vào đấy, không biết có được không nữa!
- À, được chứ sao không được? Có điều hơi vất vả đấy!
- Nguyên chân tình trả lời.

Câu chuyện tung hứng đủ thứ trên trời dưới biển. Thi thoảng tôi nhìn Bình, thấy thằng bé lơ đãng lắm. Nó không chú ý gì nhiều đến Mai Trang, câu chuyện nó cũng tham gia với cái giọng “nhát gừng” rất đáng ghét. Trong khi đó Mai Trang lại cố gắng đưa Bình vào câu chuyện, cố gắng để cu cậu chú ý đến mình... Hình như ở đây, không phải là Bình đang “cư cẩm” con bé nữa thì phải?

_Chị nhìn gì em thế?

- Bình nhẩn mặt khi bắt gặp cái nhìn dò hỏi của tôi. Tôi ghé sát vào nó, thì thầm:
- Sao chị thấy cậu lúc này và bây giờ khác nhau thế nhỉ?
- Vì đó là hai thời điểm khác nhau mà, không ai là đứng yên cả!

- Nó ranh mãnh đáp lại. Tôi nhìn nó trừng trừng đến nỗi Mai Trang phải kêu lên:

- Có chuyện gì sao hả chị?

- Không... không có gì!

- Tôi cười gượng. Bên cạnh, Nguyên đã lái sang chuyện khác khiến mấy đứa lại sôi nổi bàn luận. Tôi lại mãi mê chìm vào những suy nghĩ riêng tư về đứa em trai lạ lùng... Sao nó lại bắt tôi phải đi bằng được trong khi tôi biết là nó có vô số bạn bè thân có thể vì nó mà làm mọi chuyện? Mà giả dụ như nó cần một “ sự chín chắn ” thì cũng đâu cần thiết với cuộc gặp gỡ mà nó đang chán ngắt? Thằng em mà tôi biết là đứa không bao giờ thích thú cái cách cư xử “ nghĩ một đằng, làm một nẻo “ ... Sao lại thế chứ nhỉ?

Sau khi rời quán cà phê, Bình còn hứng khởi rủ cả bọn đi hát Karaoke. Và lẽ dĩ nhiên, chẳng có... ma nào từ chối cả. Đêm ở Hải Phòng cũng náo nhiệt không thua gì với đêm ở Hà Nội. Bình nói thế và bắt mọi người đi dạo một vòng quanh các con đường chính, rồi mới vào một quán Karaoke để hát hò, nhảy múa. Bình khoe tài của Nguyên khiến mấy đứa cứ giục hần hất. Và lập tức Nguyên trở thành ... “ sao “ ngay trong mắt ba đứa nhỏ. Bình chỉ ... hung hăng thế thôi, chứ nó hát rất ít, lẳng lặng ngồi uống nước bên cạnh tôi. Tôi thở dài, hỏi nhỏ:

- Một à?

- Không!

- Thế có chuyện gì sao?

- Không...

Nói rồi Bình tựa đầu vào vai tôi, mắt nhắm lại. Cũng đã lâu lắm rồi, nó không cho tôi cái cảm giác làm chỗ tựa này. Lòng tôi rưng rưng xúc động.

- Chị cho em tựa một chút!

- Ừm...

Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì với nó. Tôi lặng lẽ nghĩ thầm. Nhưng vì là con trai nên nó chẳng khi nào thổ lộ ra cả. Ước gì, tôi không phải chị gái nó mà là một ông anh trai... Có thể nó sẽ nói hết những vướng mắc trong lòng và mong muốn có sự giúp đỡ, khuyên nhủ của tôi. Nó đã lớn quá rồi, vòng tay tôi không thể ôm nó như hồi còn bé xíu... không thể cốc đầu nó mỗi khi nó nói những ý nghĩ đại dột của mình. Chẳng lẽ, thời gian làm chúng tôi xa nhau hơn?

Tôi nghe thấy tiếng thở đều đều của Bình, hơi cười vì có lẽ mình đã lo quá xa. Mai Trang hát xong cũng quay lại nhìn chúng tôi. Mắt cô bé đượm buồn nhưng trên môi lại nở một nụ cười hạnh phúc. Dù không hiểu nổi cảm xúc của cô bé nhưng tôi cũng cười đáp lại. Đây là em trai tôi, dù nó có hay chọc tôi đến phát khóc, dù nó có hay gọi tôi là “ bà chị gốc ” đi chăng nữa thì tôi vẫn yêu nó hơn tất cả thấy mọi thứ trên đời...

Tôi ngồi sau xe Bình, sọc tay vào túi áo khoác của nó, thấy nó cũng chẳng khác gì Nguyên cho lắm. Cũng mặc những chiếc áo to khổng khiếp, cũng với kiểu ngồi như tượng... nhưng rộng rãi đủ để che khuất tôi đối với những điều trước mặt. Đi qua thời thơ ấu, nó lớn lên và dường như tôi thì dừng lại...

- Chị lạnh lắm à?

- Không... nhưng em lớn quá rồi!

Bình phì cười:

- Em là con trai, bà chị gốc ạ!

Tôi có cảm giác nó không chỉ lớn về thể chất mà tâm hồn nó cũng đã như cây tùng cây bách rồi. Có phải cái thái độ thờ ơ, lơ đãng là thái độ thường ngày của nó đối với tất cả mọi người?

- Bình này...

- Về tới nhà rồi! Gì hả chị?

Tôi lắc đầu, bước xuống để mở cổng. Trong nhà chỉ còn ánh đèn ngủ mờ ảo. Chúng tôi đi thật khẽ để không đánh thức bố mẹ dậy. Thế là ngày mai, tôi mới có thể gặp được bố!

11. Chương 11

Sáng hôm sau, tôi gặp bố một chút trước khi ông đến trường. Bố gượng gạo hỏi về thi cử ra sao. Tôi biết bố không thích tôi học kiến trúc nên tránh nói sâu vào chuyên ngành của mình, cuối cùng, tôi chỉ dám nói kết quả kỳ thi vừa qua giống như những lần thi trước. Ông lắng nghe vẻ như chăm chú, nhưng mắt ông nhìn đi đâu đó rất xa xăm. Tôi đắng cả lòng. Chẳng lẽ mãi mà bố vẫn không thể chấp nhận được sự lựa chọn của tôi vào năm thi đại học ấy?

- Dù sao cũng cần cố gắng hơn nữa!

- Bố kết luận.

- Ông không thấy nó gầy dộc đi vì cố gắng hết mình rồi hay sao?

- Mẹ xuất hiện ở cửa ra ăn, giọng bà đượm vẻ lạnh nhạt.

- Hừ ... thì tôi đã bảo ngành đó không hợp với nó rồi mà cứ khăng khăng...

- Hợp hay không hợp thì tự thân nó biết, ông là bố mà không hề động viên gì nó... chỉ biết có ý mình thôi!

Bố ngược nhìn lên, toan nói thì cu Bình đã bước vào, kêu lên rồi rút:

- Ngon quá! Hôm nay chị Lâm về mẹ đãi chị à? Ủa, bố chưa đi làm ạ?

Mẹ gật đầu, còn bố thì đứng lên. Tôi ngơ ngác khi ông xách cặp đi ra ngoài cửa mà không nói tiếng nào... Cứ mỗi lần nói đến chuyện học hành của tôi là có chuyện nặng nề xảy ra giữa bố mẹ, nhưng như hôm nay thì...

- Chị ngốc, hôm nay có dự định gì không?

- Bình hỏi làm ý nghĩ của tôi bị dừng lại...

- Chưa biết! Có lẽ dạo qua cửa hàng của mẹ cũng là một ý hay ... Có tranh mới không mẹ?

- Tôi quay lại hỏi mẹ.

Nhưng điện thoại của tôi đã reo inh ỏi. Bình cười phá lên:

- Không có thời gian xem tranh đâu!

Số điện thoại lạ hoắc, và lại là giọng con gái rất nhẹ nhàng nữa chứ?

- Alô, chị Lâm ạ?

Tôi ậm ừ, chẳng nhớ nổi giọng của ai cả!

- Em là Mai Trang đây!

- À... Có chuyện gì thế em?

- Tôi đưa mắt nhìn Bình, nó đang xì xụp bát phở của mình, không quan tâm tới câu chuyện của tôi.

- Em có làm phiền không nếu em mời chị một chén cà phê?

Tôi cười:

- Bao giờ vậy?

- Ba mươi phút nữa được không ạ? Em sẽ chờ chị tại quán cà phê hôm qua!

“ Có lẽ cô bé có chuyện cần nói!” Tôi nghĩ thầm và đồng ý . Có thể tôi sẽ tìm ra những rắc rối của Bình qua cô bé này thì sao nhỉ?

Tắt điện thoại, tôi quay người về phía mẹ, dặn:

- Mẹ đừng về sớm nhé ? Con gặp xong bạn sẽ đến xem tranh đấy!
- Ừm ... cũng có vài bức mới, đẹp lắm!
- Bạn cơ à?
- Bình nháy mắt
- Chắc không phải anh Nguyên rồi!

Tôi lừ mắt, đẩy ghế đứng lên. Ngó qua đồng hồ, tôi biết là mình cần phải chuẩn bị ngay không thì lại muộn giờ. Kể ra Mai Trang cũng khá ... bạo dạn khi gọi điện mời ... chị gái của cậu bạn mà mình để ý... Nếu là tôi thì có lẽ... Tôi lắc đầu, bật cười nheo nhỏ.

- Mẹ ơi... chị ấy bị ... điên rồi! Tự cười một mình nữa chứ!

“Đồ trẻ con! Chị cậu đang đi gặp cô bé của cậu đây này! “ Tôi nghĩ thầm, phóng lên lầu!

Tôi gặp Trang tại đúng cái bàn mà tối hôm qua chúng tôi đã ngồi. Con bé đứng dậy, mỉm cười chào tôi. Khi cả hai đã gọi được đồ uống, Trang đưa mắt nhìn xung quanh, dụi dãi:

- Kể từ hôm qua, cái quán này trở thành nơi đẹp nhất trong mắt em!
- Ừm... nhưng với chị thì quả là không vừa túi tiền tí nào đâu!
- Tôi nháy mắt.

Ngay lúc đó, người phục vụ đặt hai ly cà phê bốc khói trước mặt chúng tôi. Trang hít một hơi thật nhẹ, tay chỉ vào cốc cà phê:

- Mùi thơm thật đấy chị à!
- Em còn nhỏ mà đã thích cà phê rồi sao?
- Em thích kể từ khi em biết Bình thích uống cà phê!
- Trang nhẹ nhàng trả lời. Tôi ngược mắt lên, ngạc nhiên.
- Chị tưởng tụi em mới gặp lần đầu phải không ạ?
- Nụ cười buồn dụi dãi hiện lên trước mắt tôi
- Em và Bình cùng trường, nhưng chỉ có em để ý bạn ấy mà thôi, mà để ý từ lớp 10 cơ đấy!

Tôi quậy nhẹ cốc cà phê để sữa có thể tan, im lặng nghe cô bé nói:

- Thường ngày bạn ấy lạnh lùng lắm, dường như chẳng để ý đến ai, đến cái gì cả!

” Đúng như tôi đã nghĩ! ”

- Chị có biết không, trước lúc gặp Bình em là đứa kiêu hãnh lắm đấy!
- Trang bật cười

- Em đã từng tức cả mình khi Bình chẳng để ý gì đến em cả, nhưng rồi... em thấy cậu ấy ngồi bên tách cà phê... Vẻ mặt của cậu ấy khiến tim em như thất lại. Sao em lại cảm thấy chửa đựng trong đôi mắt u uẩn ấy là cả một trời đau buồn nhỉ? Thế là em tò mò, em tìm hiểu... và em... thương cậu ấy!

Trang đỏ mặt, cúi vội xuống tách cà phê của mình. Tôi nhìn ra bên ngoài qua lớp kính chắn có vẽ những bông hoa tươi thắm, đợi cho cô bé bình tĩnh lại.

- Có lẽ chị nghĩ em kỳ lắm nhỉ?
- Trang rụt rè
- Em mới gặp chị một lần đã mời chị đi uống nước, lại còn nói linh tinh nữa chứ?
- Chị phải cảm ơn em vì em đã cho chị biết rõ hơn về Bình chứ?

- Tôi cười nhẹ
- Chị xa nó hình như đã lâu lắm rồi ấy... Hôm qua, cứ thấy mình đã để mất một người em trai...

Trang vội buông thìa ra, kêu lên:

- Không đâu chị ơi! Không phải thế...
- Đây là chị cảm thấy thế thôi!
- Em ngưỡng mộ chị lắm!
- Trang thở dài
- Vì chỉ ở bên chị, Bình mới có thể cởi bỏ vẻ lạnh lùng thường nhật... Dù em có cố thế nào đi chăng nữa...

Nghe giọng cô bé là tôi biết rằng sắp có nước mắt rơi, nhưng chờ một lúc thì Trang ngẩng lên, đôi mắt cô bé trong lành dù vẫn phảng phất một nỗi buồn khó tả. Cô bé này không phải là một người yếu đuối, và dễ dàng chịu khuất phục. Tôi thấy nhẹ cả lòng... Dù sao, Bình cũng đã có những người bạn thật đáng tin tưởng!

- Chị làm bạn em được không ạ?
- Trang bất ngờ đề nghị, trên môi cô bé ngời sáng một nụ cười chờ mong.
- Được thôi!
- Tôi chìa tay ra
- Bắt tay cái nào... và hãy để chị trả chầu này!
- Không...
- Hãy nghe lời chị!
- Tôi làm ra vẻ nghiêm khắc
- Không lần sau sẽ khó mời chị đi uống cà phê lắm đó bé!

Trang gật đầu, để bàn tay nhỏ nhắn của nó vào tay tôi. Lòng tôi nhẹ nhàng, khi nghĩ tới việc tiếp theo ở nhà... Tối nay, hai chị em tôi có lẽ sẽ phải có một buổi nói chuyện nghiêm túc rồi!

Lướt qua trước mắt tôi là chiếc áo màu ghi quen thuộc. Tôi vội hướng mắt ra đường, nhận ra ngay dáng đi của mẹ ở cửa hàng ăn đối diện. Bên cạnh mẹ là một người đàn ông lạ mà tôi chưa từng gặp bao giờ. Mẹ cười rất tươi, chờ cho người đàn ông dựng xe xong, rồi vịn vào cánh tay ông ta, đi vào nhà hàng... Tôi choáng cả người! Bây giờ có hơn 9h tối... Không thể có một cuộc làm ăn trên bàn tiệc vào lúc này được! Mẹ đi với ai? Sao có thể thân mật thế?

- Chị Lâm?

Tôi ngơ ngác nhìn lại, rõ ràng là Trang rất lo. Cô bé gấp gáp hỏi :

- Sao thế chị? Có chuyện gì sao?

Tôi đứng bật dậy, vội vàng vơ lấy túi :

- Chị xin lỗi, chị có việc bây giờ... Hẹn em dịp khác nhé?
- Vâng!

Trang gật đầu với vẻ cực kỳ ngơ ngẩn. Tôi không đủ sức để trấn an con bé, cũng quên luôn việc trả tiền cà phê, bước vội ra ngoài, lấy xe. Tôi phóng vào chỗ để xe bên đường, trao luôn xe cho người bảo vệ, hấp tấp chạy vào. Tôi đứng sững lại, vì chợt nhớ là mẹ chỉ mới vào, không thể biến mất ngay được. Thế là tôi điều hòa lại được hơi thở, cố gắng bình tĩnh đi vào trong...

Tôi không nhìn thấy gì hết ngoài chiếc áo ngoài chiếc áo màu ghi của mẹ. Thật chậm, tôi lách qua hàng ghế nhón nháo người, mặc kệ những cái nhìn, những câu khó chịu khi tôi vô tình chạm vào ai đó vì lỗi đi quá

nhỏ. Tôi bước đến gần hơn, thấy bàn tay mẹ được ử trong đôi bàn tay của người đàn ông xa lạ . Lòng tôi chao đi nghiêng ngã . Trong đầu tôi là hình ảnh méo mó về một cái cây xơ xác, không còn nhiều lá, và bất lực để ngọn gió bay đi theo đám mây phiêu lãng. Chân tôi như không còn trọng lượng, chênh choạng tiến thêm hai bước, và dừng lại trước bàn của mẹ . Mẹ tôi, vùi mặt trong tay còn lại, nghẹn ngào nói:

- Em không chịu đựng nổi nữa rồi!

Người đàn ông dồn hết sự chú ý vào mẹ, dịu dàng:

- Không sao đâu ... Chỉ còn một thời gian nữa thôi phải không?

Và hình như ông ta đã phát hiện ra có người đứng trước bàn mình, nhưng không rời mắt khỏi mẹ, ông ta nói nhanh:

- Một lát nữa chúng tôi sẽ gọi.

Tôi không còn có thể nín nhịn được hơn nữa . Mẹ vừa nói gì nhỉ? Gia đình của tôi ... hạnh phúc của tôi ... đã theo đám mây kia ư?

- Mẹ không chịu đựng nổi bố ư? Hay là không chịu đựng nổi sự tồn tại của bọn con, hả mẹ?

Mẹ tôi ngẩng đầu lên. Chưa bao giờ tôi lại thấy sự hoảng loạn gần như tuyệt vọng trong mắt của mẹ như lúc này. Nhưng mặc kệ, trái tim tôi còn không chịu đựng nổi nữa cơ mà ... Mẹ vội rút tay ra khỏi bàn tay của người đàn ông, đứng bật dậy, lấp bắp:

- Lâm ... Không phải thế ... Xin con, mẹ xin con!

Nước mắt tôi bắt đầu rơi, rất nhanh, lăn xuống bàn tay tôi đang buông thõng. Sao nhiều thế nhỉ? Lẽ ra tôi không được khóc trước mặt người đàn ông kia, vì tôi là con của bố, người đàn ông nghiêm khắc đến lạnh lùng ...

Mẹ tôi hoảng sợ thật sự, bà rời khỏi ghế, lại gần tôi, van xin trong nước mắt:

- Con phải nghe mẹ nói, không phải như con thấy đâu ...

Bà bám vào tay tôi, tuyệt vọng đến nỗi không buồn để ý xem có bao nhiêu con mắt tò mò đang chú ý đến tình cảnh của mình . Tôi bặm môi, hét lên:

- Mẹ bỏ con ra ... Đừng để bàn tay ấy chạm vào con ... Không được để nó chạm vào con!

Mẹ chết lặng, còn người đàn ông kia bật đứng dậy, đôi mắt ông ta đau đớn như thể mọi nỗi đau của mẹ đã truyền sang ông ...

Tôi, gần như điên dại, đập tay xuống bàn:

- Mẹ đã phản bội bố, và mẹ đã phản bội lại tất cả những gì mà con ấp ủ. Vậy mà con đã từng tưởng rằng giờ lúc nào cũng có mặt ở đại ngàn cơ đấy ... Ai ngờ ... giờ lại không thấy thế là đủ cho cuộc đời mình!

- Cháu đừng nói thế!

- Người đàn ông ôn tồn. Tôi quắc mắt lên, giận dữ. Ông ta dịu dàng

- Cháu phải nghe mẹ cháu nói đã chứ? Phải lắng nghe trước khi phán xét ...

- Đó là chuyện gia đình tôi!

Tôi quay lại, dưới làn sương mờ của nước mắt, tôi nhận ra Bình . Nó vươn tay ra, kéo tôi lại gần nó, dịu dàng nói:

- Để em đưa chị về nhà!

Tôi gật đầu. Trái tim tôi mệt rồi. Đầu óc tôi cũng đã tê dại quá rồi. Tôi không thể tiếp tục bước đi được nữa, nhưng may có Bình . Nó bỗng trở nên vững trãi khi dìu tôi ra khỏi nơi tối tăm đó, giúp tôi ngồi lên xe thật vững rồi mới lái xe đi. Xe lướt qua mặt tiền của nhà hàng. Qua tấm kính tôi thấy mẹ tôi gục khóc trên vai người đàn ông đó . Vậy là hết! Đại ngàn với cơn gió bình yên sẽ chấm dứt tồn tại trong trái tim tôi từ đây ...

Bình đặt vào tay tôi cốc nước lạnh, giục tôi uống đi cho tỉnh táo. Tôi gật đầu, uống mà không biết mình đang làm nước tràn ra khỏi miệng. Bình lắc đầu, giữ tay tôi lại. Tôi bật khóc nức nở ...

- Chị à ...

- Sao mẹ lại như thế chứ? Chẳng phải bố yêu mẹ sao? Chẳng phải chúng ta yêu mẹ sao? Chẳng phải ...

- Họ đã không còn yêu nhau nữa!

- Bình dịu dàng rút một chiếc khăn giấy ra, lau nhẹ những hạt nước trên mặt tôi. Nó bình thản giải thích

- Chị phải bình tĩnh lại thôi ... và hãy chấp nhận rằng ... chúng ta không thể sống như một gia đình nữa!

Tôi ngơ ngác nhìn nó, không tin nổi vì sao nó có thể bình tĩnh như thế. Trong đầu tôi hiện lên câu nói dở dang của cô Lan, nhói cả tim khi nghĩ đến chuyện, tôi là người biết chuyện này cuối cùng ...

- Đã có chuyện này lâu rồi phải không?

Bình gật đầu. Nó gục mặt xuống đôi bàn tay, đôi vai trĩu xuống như đang gánh nặng. Ai cũng giấu tôi, mọi chuyện ... Tôi là cái gì?

- Có phải ...

- Bố mẹ đã sống ly thân ... chuẩn bị ly hôn rồi!

- Bình không ngắt lời, tôi cũng không buồn nhìn nó nữa. Chìm đắm trong những ý nghĩ cuồng loạn về sự thất vọng, sự đau buồn, lẫn cảm giác mất niềm tin ở chính những người thân yêu nhất, tôi như mê đi trong cơn sóng dữ dội của lòng mình. Tôi không muốn ở đây nữa, tôi phải đi ... tôi đứng bật dậy khiến Bình ngơ ngác mắt mấy giây, rồi nó cũng nín tay tôi lại:

- Chị đừng đi ... Đừng bỏ đi ...

- Ở đây ai cũng lừa dối tôi ... Sao lại giấu tôi? Tôi không còn là chị của cậu nữa ư? Là con của bố mẹ nữa ư?

Đôi mắt Bình lạng đi, tôi mặc kệ, hất tay nó ra, chạy thật nhanh ra ngoài. Tôi gặp Trang ở ngoài cổng, con bé giữ tôi lại, sững sờ:

- Chị làm sao thế? Bình không đón chị sao? Em đã gọi điện cho cậu ấy mà ... Chị ...

Tôi lắc đầu, dứt tay ra khỏi Trang, chạy thật nhanh trên con phố vắng. Vắng sau tai tôi là tiếng Trang gọi ... da diết ...

Tôi đi lang thang trên phố, đầu óc trống rỗng, nước mắt cũng đã cạn kiệt... Ngoài đời náo nhiệt cũng như không ... Tôi chẳng còn gì cả, cái nền tảng để tôi bay lên là giả tạo, đã sụp đổ từ rất lâu rồi ... Thế mà tôi không biết, thế mà tôi lại đi dương dương tự đắc với thiên hạ về cái mà mình không có, ... Trời đất...

- Lâm ... Lâm ơi ... Lâm...

Tôi đứng lại, nhưng không có ý định tìm kiếm xem ai đang gọi mình. Nguyên hiện ra trước mắt tôi với đôi mắt hốt hoảng. Hấn rời khỏi xe, chạy lại gần tôi, kéo tôi vào lòng hấn ... Tự nhiên tôi òa khóc...tay ôm chặt lấy Nguyên như đang bầu chặt lấy cái phao duy nhất trên một mặt biển đầy sóng

Nguyên vỗ nhẹ vào lưng tôi, chờ tôi bình tĩnh trở lại.

Nguyên đưa tôi vào một quán cà phê yên tĩnh. Tôi ngồi sục sục một hồi, rồi cũng nguôi ngoai để uống cốc nước cam mà Nguyên đã gọi sẵn.

- Cậu chắc đã bình tĩnh rồi?

- Nguyên hỏi, đôi mắt hấn dịu dàng.

Tôi gật đầu.

- Bình gọi cho tớ, cậu làm nó lo lắng lắm đấy!

Tôi bặm môi, nguẩy đầu đi nơi khác. Nguyên kéo tay tôi lại, nghiêm khắc:

- Cậu được nuông chiều quá rồi. Hãy trở lại vị trí của một người chị đi!

- Nó đã giấu tớ...

- Vì nó lo cho cậu thôi!

- Nguyên thở dài

- Nó sợ cậu bị tổn thương...

Nước mắt tôi lại chảy ra, Nguyên hốt hoảng:

- Đừng khóc nữa được không Lâm? Đó là chuyện người lớn ... là chuyện tình yêu...

- Bố tớ ... hìc ... dù ông ấy có khô khan thì vẫn tốt hơn người đàn ông ấy. Không có ai hơn được bố tớ cả ... Sao mẹ tớ lại thế?

Nguyên nắm nhẹ lấy tay tôi, như đang giữ lại cho tôi chút niềm tin mà tôi đang buông rơi...

- Người ta sống trên đời là để được hạnh phúc và làm cho người khác hạnh phúc Lâm à . Bố mẹ cậu không thể mang lại hạnh phúc cho nhau nữa thì trả tự do cho nhau để đi tìm hạnh phúc khác ...

- Nhưng gia đình là cái gì? Không phải là hạnh phúc sao?

- Cậu và Bình có mất bố, mất mẹ đâu nào? Cậu và Bình chẳng phải cũng đã trưởng thành rồi hay sao? Gia đình thật ra chỉ là một khái niệm mang tính tinh thần mà thôi ... Khi mỗi người tự tìm thấy hạnh phúc của mình, ắt hẳn, gia đình vẫn tồn tại ...

Tôi gục đầu xuống lòng bàn tay, rưng rưng một nỗi buồn man mác . Đó là gia đình không trọn vẹn... tình yêu theo đó cũng chẳng thể trọn vẹn. Tôi yêu mẹ, yêu bố, và yêu Bình nữa... Ừm, tình yêu này dù có thể nào thì vẫn không thay đổi, dù ... chúng tôi không thể sống cùng nhau nữa!

- Cậu cần có thời gian để suy nghĩ Lâm à! Không ai bắt cậu phải thông cảm ngay lúc này, ... nhưng hãy rộng lượng hơn để nhìn những gì diễn ra xung quanh, để cảm nhận những tình cảm hiện hữu ... Gia đình sẽ không bao giờ mất đi nếu nó còn mãi ở trong tim mình!

Tôi ngẩng lên, mỉm cười nhẹ. Đúng là bố mẹ tôi có quyền hưởng hạnh phúc của riêng mình. Vì con cái họ đã phải... đựng nhau quá lâu rồi! Tôi, có lẽ là trở ngại duy nhất còn lại ngăn họ đến với hạnh phúc mới ... Từ lâu, từ rất lâu, tôi đã sống vô tư trong bao bọc của Bình ... Tôi giật mình, tôi đã “ ngủ quên ” quá lâu trong tình yêu thương của nó mà quên mất rằng nó cũng chỉ là một đứa trẻ, cũng bị tổn thương rất nhiều ... Thế mà tôi bỏ rơi nó để nó hứng chịu một mình ... Tôi yêu nó kiểu gì thế nhỉ?

Tôi đứng bật dậy, nhìn ra ngoài. Trời đã về chiều ... Tôi đã bỏ em tôi ở nhà với nỗi cô đơn triền miên, nó van xin tôi ở lại. Thế mà tôi còn trách mắng nó... tôi hất tay nó ra và bỏ đi một cách phũ phàng. Tôi có lỗi! Tôi thật sự là một người chị vô trách nhiệm biết bao... Lời hứa sẽ bảo vệ nó mãi mãi phải chăng đã biến mất theo năm tháng?

- Tớ phải về thôi ... Phải về với cu Bình ... Tớ có lỗi với nó nhiều quá rồi!

Nguyên cười. Cậu đứng dậy, kéo tôi ra khỏi bàn. Bàn tay tôi để trong tay hắn, ấm áp lạ lùng. Nỗi cô đơn vơi bớt đi biết bao nhiêu... Chuyện gia đình tôi, giống như chuyện của bao nhiêu gia đình khác. Tan vỡ hay chia lìa, chẳng qua chỉ do lòng người mà thôi...

Tôi chạy thật nhanh vào nhà, mong muốn đến cháy lòng là được nhìn thấy gương mặt tươi cười của Bình. Nhưng tôi lại gặp mẹ, bà ngồi gục đầu trong phòng khách. Dáng mẹ gầy, mỏng manh như thể một cơn gió... Tôi xót xa. Có lẽ vì chúng tôi mà đôi vai mẹ nặng trĩu những u buồn ... đôi mắt mẹ lúc nào cũng đen thẫm một nỗi cô đơn. Cơn gió đó cần tự do...

- Mẹ!

- Tôi lại gần. Mẹ tôi ngẩng đầu lên. Đôi mắt mẹ mọng nước, nhìn tôi nửa muốn ôm tôi vào lòng, nửa lại e dè sợ sệt. Tôi cúi đầu, ngăn mình đừng khóc:

- Tha lỗi cho con! Con đã nói những lời không phải ... Con đã không hiểu hết tình cảnh của bố mẹ, vâng, con đã quá ích kỷ!

Mẹ đứng dậy, giang đôi tay ra như mỗi lần muốn tôi lao vào lòng bà hồi con nhỏ. Tôi gạt nhẹ đầu, gạt nước mắt, ôm lấy mẹ trong một niềm tin yêu vô bờ bến. Mẹ tôi không bỏ chúng tôi, vĩnh viễn là thế!

- Mẹ xin lỗi!

- Đó là tình yêu phải không mẹ?

- Ừm ...

- Bố ... có chấp nhận không!

- Bố và mẹ đã đi trên hai con đường riêng từ rất lâu rồi. Cả hai sống với nhau bằng tình nghĩa và sự tôn trọng ... Có lẽ ...

Tôi nghĩ bố yêu mẹ rất nhiều, nhưng mẹ đã không biết... Tình yêu của bố lặng thầm như chính tính cách của ông. Mẹ lại yêu thích những gì biểu hiện ra bên ngoài, mẹ cần rõ ràng, vì ít khi mẹ chịu tìm kiếm... Nhưng dù sao mẹ cũng đã có người đàn ông khác...

- Chú ấy có lẽ không giống như bố phải không ạ ?

- Tôi hơi tách ra khỏi mẹ, cố gắng không để cho sự ghét bỏ nhuộm vào giọng mình. “ Dù có tốt thế nào thì cũng không thể bằng bố được, mẹ ạ! “

- Chú ấy ẹ cảm giác mình tồn tại ...

“ Vì mẹ là gió, và người ấy là mây mà! “. Tôi cười nhẹ, cầm bàn tay mẹ lên. Bàn tay không sợ thời gian, vẫn cứ thanh tú, mát lạnh. Tôi bất giác nói thật lòng:

- Mẹ ạ... đừng vì chúng con mà ép buộc mình. Con phải thừa nhận rằng con đã thất vọng khi thấy gia đình mình không còn nữa ... Nhưng nếu như mọi người đều không hạnh phúc thì gia đình tồn tại cũng chẳng để làm gì... Chúng con đã lớn quá rồi, bố và mẹ đã hy sinh cho bọn con cũng đã quá nhiều và quá lâu ... Mẹ cần chú ấy phải không?

Mẹ hôn nhẹ vào trán tôi. Tôi nhắm mắt lại, nhớ tới thời thơ ấu tươi đẹp của mình. Lúc nào trong nhà cũng có tiếng cười nồng ấm của bố, tiếng nói dịu dàng của mẹ, tiếng nô đùa của chị em chúng tôi. Đây là hạnh phúc, là những điều mà tôi có thể tự hào với cuộc sống ngoài kia... Tôi sẽ không buồn phiền nữa, vì tôi không mất gì nhưng lại được thêm sự thanh thản của những người tôi kính yêu!

Tôi tìm thấy Bình ở trên phòng. Nó bật nhạc rất to, và nằm nhắm mắt như ngủ. Bên cạnh nó là mấy lon bia đã rỗng. Tôi tắt đài đi khiến nó mở choàng mắt. Thấy tôi, nó cười như thể không có chuyện gì đã xảy ra cả.

- Anh Nguyên có tìm thấy chị không?

- Có.

Tôi ngồi xuống bên cạnh nó. Mùi bia nồng nặc. Từ bao giờ nó buồn như thế này nhỉ?

- Chỉ hôm nay em mới uống thôi, có hai lon ...

- Em biết chuyện này từ bao giờ?

- Tôi dịu dàng hỏi. Bình ngồi dậy, nhún vai:

- Hình như từ hồi chị chuẩn bị thi đại học...

Lúc nó mới học lớp chín! Tôi khẽ lắc đầu:

- Em giấu chị làm gì? Dù sao thì cuối cùng chị cũng biết cơ mà?

- Vì ... em không muốn chị bị tổn thương!

- Bình nhìn ra ngoài cửa sổ. Điều này tôi đã nghe Nguyên nói, nhưng nó xuất phát từ Bình khiến tôi xúc động đến phát khóc. Bình quay lại khi thấy tôi khóc, nó bối rối

- Em chỉ thích nhìn chị khóc với vẻ giận dữ vì em đã chọc tức chị thôi ... Còn bất kể vì lý do gì khác thì không thể được . Em sẽ không để bất cứ ai làm chị khóc đâu ...

- Nhưng chị là chị của em...

- Em là con trai ... Hơn nữa lại có anh Nguyên động viên nữa. Anh ấy đã giúp em tránh cho chị những cuộc cãi vã của bố mẹ...

- Giống như hôm qua phải không?

Bình gật đầu. Nó cúi xuống, lí nhí:

- Chị tha lỗi cho em chứ?

Nhìn nó, bất giác tôi vòng tay ôm nó vào lòng, nước mắt tôi không ngừng rơi:

- Bây giờ đã khác rồi. Chị sẽ không bị tổn thương vì những điều như thế nữa ... Em không cần phải cố gắng gồng mình lên để bao bọc chị nữa... Hãy để chị giúp em, hãy để chị che chở cho em ...

Bình cũng ôm tôi trong vòng tay rộng rãi của nó . Tôi cảm nhận được một cách sâu sắc rằng, những nỗi đau buồn của chị em tôi đã trôi đi rất nhẹ nhàng về những ngày tháng đã qua. Em trai tôi, lại giống như ngày xưa, chạy theo tôi trên những con phố để tìm trò chơi, miệng nó luôn luôn gọi tên tôi như thể, nó không còn thấy cái gì hay hơn cái tên của tôi cả. Tôi cũng sẵn lòng dừng lại, chờ và nắm lấy bàn tay nó... Một đứa con gái tám tuổi cười khanh khách khi thằng em bốn tuổi của nó bị ngã và cố sức để đứng dậy mà không bật khóc ... Và chỉ sau một thời gian, thằng em trai bảy tuổi đứng khoanh tay cười sặc sụa khi bà chị 11 tuổi của nó phát điên lên vì con gián đang chạy cuồn cuộn dưới chân ... Đến bây giờ, chị em chúng tôi vẫn như thế... nhưng tình cảm đã sâu sắc và chín chắn hơn rất nhiều. Chị em chúng tôi đã không còn sợ những thương tổn do cuộc sống đem đến vì chúng tôi luôn nắm tay nhau...

Tôi mỉm cười vì những suy nghĩ ấy. Bình nó nhìn tôi, bật cười:

- Chị ngốc xấu thật... Mắt đỏ mọng, còn miệng thì lại cười méo xệch chứ?

- Kệ! Vì chị là chị của cậu mà!

- Vậy làm một lon bia nhé?

- Bình dụ khị.

Tôi nguẩy đầu:

- Đi uống cà phê thôi ... Rủ thêm Trang nữa nhé?

- Sao lại có con bé đó?

- Bình la lên.

Tôi đứng dậy, nhún vai:

- Vì nó là bạn của chị cậu đấy! Mau chuẩn bị thôi nào!

Bình nhăn mặt nhưng cũng đứng dậy. Tôi chạy thật nhanh về phòng mình để gọi điện cho Trang. Con bé có lẽ vẫn còn lo lắng vì những chuyện ban sáng lắm ... Tội nghiệp thật ... nhưng mà nó đáng yêu quá chừng ... Nếu nó mà là ... em dâu của mình thì ...

Tôi gạt gù, sung sướng về ý nghĩ tuyệt vời đó!

12. Chương 12

Tôi đang nhặt rau trong bếp thì có tiếng chuông gọi cổng, liếc nhìn đồng hồ một cái rồi tôi mới đi ra. Mới có gần 4h rưỡi chiều, chưa có... mà nào đi học về cả! Vậy ai kia?

Hiện ra trước mắt tôi là một cô bé, tôi dám chắc là một cô bé vì nom cô bé này khá là trẻ ... phải kém tôi một hai tuổi chứ ít à? Cô bé xinh xắn với chiếc áo lông màu trắng ngà, mái tóc xoăn từng lọn màu vàng nhạt ... Cô ấy cười, dịu dàng hỏi dù trong mắt là cả một ... trời ngạc nhiên:

- Chị cho em hỏi ... đây có phải nhà anh Khang không ạ?

Tôi cũng cười đáp lại:

- Đúng rồi. Khang đang ở nhà, em vào đi!

Cô bé vui mừng ra mặt, đẩy chiếc xe cũng nhỏ xinh của mình vào trong sân. Tôi đóng cổng xong đâu đấy, rồi mới mời cô bé vào nhà, chỉ vào ghế sa lông:

- Em ngồi đi. Khang đang học trên phòng cậu ấy, để chị lên báo!

Nhỏ Xinh (tôi gọi vậy cho tiện) gật đầu. Và để cô bé ở đó, tôi chạy nhanh lên nhà. Đây là lần đầu tiên có một cô gái đến tìm Khang, quả là điều bất ngờ! Tôi biết cậu ấy có rất nhiều ... fan hâm mộ cuồng nhiệt, nhưng chưa một em nào ... dám đến tận cổng nhà hỏi han như vậy! Thật là một dịp đặc biệt ... ột cô bé đặc biệt chẳng?

Tôi gõ cửa hai cái rồi xông vào luôn. Khang quay đầu ra khỏi bàn học, không lên tiếng mà chỉ cười. Tôi ghé lại gần, ranh mãnh:

- Cậu có một người muốn gặp đấy!

- Vậy à?

- Khang đứng lên ngay. (Gì mà hấp tấp thế? Đã biết ai đâu?). Cậu ta nhìn đồng hồ trên điện thoại và kêu lên

- Chết ... quên mất cả giờ hẹn rồi! Bạn ấy ...

- Ở dưới phòng khách!

- Tôi bật cười

- Sao phải vội vàng vậy? Nhỏ Xinh sẵn sàng chờ mà!

Khang dừng lại, ngạc nhiên:

- Cậu gọi bạn ấy là gì?

- Nhỏ Xinh ... Cô bé đó xinh thật mà!

- Đầu óc cậu thật lắm chuyện!

- Khang dí ngón tay vào trán tôi một cái rõ mạnh, rồi đi ra. Tôi với tay tắt đèn cho cậu ta, rồi cũng ... nhanh nhẩu phi xuống ... thám thính. Chuyện này mà đến tai tụi nó thì tối nay tha hồ vui!

Bước xuống cầu thang, tôi đã nghe thấy tiếng Nhỏ Xinh vừa vui mừng vừa ngại ngùng:

- Em đến để mượn anh tập tài liệu ... Ngày kia thi rồi mà em chưa học được gì cả! Lo quá!

- Ủm, cũng không có nhiều lắm đâu. Quyền muốn mượn một số cái quan trọng hay là cả nhưng cái khác nữa để tham khảo?

- Dạ, mượn hết ạ!

- Vậy để mình lên lấy cho nhé, Quyền chờ chút!

Khang gặp tôi ở cầu thang, nhú mồm vì vẻ lén lút của tôi. Tôi lắc đầu, phi vào nhà bếp và cấp tốc làm một ly nước cho Nhỏ Xinh. Tên Khang này có vẻ lạnh lùng thật, con gái người ta đến mà chẳng thèm ngồi lại chút để hỏi han gì cả!

- Em uống nước đi!

- Dạ ... cảm ơn chị ạ!

- Nhỏ Xinh đón lấy cốc nước, rồi lại đặt xuống bàn.

Khang xuống rất nhanh với tập tài liệu dày cộp trong tay. Quyên có vẻ thất vọng nhưng cũng cố nói:

- Em mượn thế này ... tối nay anh học bằng gì nhỉ? Hay em đi phở rồi mang về trả nhé ?

- Mình có trong máy rồi, Quyên cứ dùng. Mai mang qua cũng được mà!

Quyên mỉm cười. Tôi giấu một tiếng thở dài, bỏ vào trong nhà. Ra chỉ là đơn phương thôi! Tôi nghiệp Nhỏ Xinh ... mà tôi nghiệp các cô gái đặt nhầm trái tim vào một nơi lạnh lùng, chẳng biết gì ngoài học này. Tôi đã biết là ngay từ hồi bé, Khang không có ưa gì con gái mà lại! Cậu ta chơi với tôi vì tôi luôn có xu hướng nam tính, chơi với Thương và Yến vì ... ừm vì hai đứa nó là ngoại lệ! Ngoài ra, tôi chẳng thấy có cô bé nào bén mảng quanh cậu ta trong vòng bán kính ... 10m cả!

Rất nhanh, câu chuyện của họ đã chấm dứt, và Khang đưa cô bé đó ra cổng. Tôi nhún vai, quyết không hé răng hỏi Khang bất cứ một cái gì ... trước khi cậu ta tự nói. Khang đi vào, cầm lấy cái nôi, hỏi tôi:

- Luộc rau trước phải không?

- Cậu lên học đi. Sắp thi rồi mà!

- Giờ không học được nữa rồi!

- Khang cười, đổ nước vào nôi và bắc lên bếp. Tôi ghé mắt lên nhìn cậu ta. Cậu ta không phải là người lúc nào cũng có thể cầm quyển sách lên nữa sao?

Khang ngồi xuống một cái ghế, hỏi nhỏ:

- Hôm nay là ngày bố mẹ cậu ra tòa...

Tôi gật đầu, không quay ra.

- Mọi chuyện đã qua rồi phải không Lâm?

- Ừm ... Tổ và Bình sẽ ở với bố. Mẹ chuyển ra ở tạm ngoài cửa hàng tranh ... chờ đến mùa xuân này về ở với chú ấy!

Tôi quay ra, tựa người vào thành bếp, mỉm cười:

- Giờ mọi suy nghĩ đã thông suốt, tớ thấy nhẹ nhàng lắm. Càng ngày tớ càng kính phục bố tớ hơn... Ông ấy yêu mẹ bằng cách trả tự do cho bà với lời chúc phúc hạnh phúc...

- Mẹ tớ cũng nói rằng bố cậu thật cao thượng!

Tôi nheo nheo mắt nhìn Khang. Cậu ấy cũng nhìn lại tôi, rất dịu dàng như thể đang đồng cảm với nỗi niềm của tôi. Tôi biết dù không ai nói ra, nhưng các bạn tôi ai ai cũng cố gượng nhẹ với vết thương lòng của tôi, cố xoa dịu nó bằng sự quan tâm và những lời khuyên ... xa xôi! Đối với tôi, mọi cái đã qua, rất nhanh vì tôi đã kịp thời ... uống một chân được cực tốt... Ừm ... Tôi cười khẽ! Lúc đó may mà có Nguyên, có vòng tay của hắn, có những lời khuyên giản dị ... quan trọng hơn là có sự tồn tại của hắn ngay trong lúc tôi cô đơn nhất ... Nhưng mà sao tôi lại nghĩ tới hắn lúc này nhỉ? Tôi nhìn Khang một lần nữa... đáng lý ra câu chuyện giữa chúng tôi phải là câu chuyện của cậu ta kìa!

- Sao?

- Khang ngạc nhiên. Cậu ta đứng dậy, mở nồi nước đang sôi sùng sục, rồi cho rau vào

- Có chuyện gì sao?

- Nhỏ Xinh học Luật cùng cậu hả?

Khang gật đầu.

- Sao cậu ... lạnh lùng vậy nhỉ?

- Là sao?

- Khang nhìn tôi một cái khó hiểu.

Tôi bắt đầu vung tay, biểu đạt suy nghĩ của mình:

- Nhỏ Xinh rất là can đảm mới đến đây để gặp cậu ... Ồ, vậy mà cậu chẳng buồn ngồi mà tiếp chuyện cô bé đó...

Khang bật cười. Tay cậu ta đảo mấy cọng rau trong nồi rất nhanh, mắt nhìn như chăm chú vào công việc của mình lắm...

- Và còn nhiều chuyện ngày xưa nữa!

- Tôi quyết định công kích

- Sao cậu không chơi với ... con gái!

- Vì tớ đã có cậu, Thương, Yến ... Quá đủ để mà ... sợ rồi!

Không chân thực! Tôi nhú mày.

Khang đặt nồi rau xuống và tắt bếp. Tôi đưa cho cậu ta cái đĩa, cố ý chờ cậu trả lời thật sự. Khang nhẹ nhàng, vừa làm việc, vừa giải thích:

- Bạn trong lớp, dĩ nhiên là tớ cũng có. Từ hồi chưa vào đại học, tớ toàn học lớp toán, có rất ít bạn gái là lẽ dĩ nhiên rồi nhé! Và tớ thì vẫn thỉnh thoảng liên lạc với mấy bạn đó thôi!

_Ừm... Nói vậy tớ chịu thật!

Đặt đĩa rau lên bàn, tôi lục tủ lạnh để lấy đồ ăn ra để bắt đầu chế biến lại. Tự nhiên chán không muốn hỏi sâu thêm về đề tài này với Khang nữa. Lúc nào cũng một câu trả lời như nhau, làm người khác... cụt hứng !

- Cậu thi xong bên trường kia chưa?

- Còn hai môn nữa!

Thở hắt ra một cái, tôi thấy thương thương cậu bạn của tôi dù đó là sự lựa chọn của cậu ấy đi chăng nữa. Khang theo học hai trường liền một lúc, và dĩ nhiên là đến kỳ thi thì vất vả gấp hai sinh viên bình thường. Cậu ấy từng bảo với tôi rằng, nếu như tôi muốn lập một công ty kiến trúc riêng thì cần phải biết luật, vậy là cậu ấy đi học Luật thay tôi. Cậu ấy muốn trở thành kế toán trưởng kiêm luôn... cố vấn luật cho tôi, và khi tôi hỏi tại sao lại muốn như vậy thì cậu ấy trả lời rất đơn giản " Không biết... Chỉ biết rằng ý nghĩ này xuất hiện từ lâu lắm rồi!"

Chịu, không thể hiểu được cậu bạn bí ẩn này...

Có tiếng cổng mở, tôi đoán là Thương về. Nhưng không, đó lại là Yến. Nó đi lướt qua cửa phòng bếp, gần như không thèm thấy chúng tôi mà trèo lên cầu thang. Tôi ngạc nhiên quá đỗi. Yến không bao giờ về nhà ngay khi tan học cả và nó cũng chẳng bao giờ có cái vẻ thiếu sức sống ấy... Tôi bỏ các thứ lại cho Khang, ba chân bốn cẳng đuổi theo. Tôi gặp Yến ở ngay cửa phòng nó, chưa kịp nói tiếng nào thì đã bị cái giọng chán chường chặn ngang:

- Tớ cần yên tĩnh!

Thế rồi tôi đứng sững để nhìn Yến đẩy cửa bước vào, và cánh cửa đó khép lại ngay trước mặt. Có chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra! Nhìn nó như sắp muốn khóc! Tôi quay người, chạy vội xuống nhà. Khang đuổi theo tôi khi thấy tôi leo lên xe của Yến với vẻ mặt thất thần không kém.

- Có chuyện gì thế Lâm?

- Tớ đi mua đồ ăn mà Yến thích nhất!

Khang mỉm cười gật đầu:

- Vậy để tớ mở cổng cho!

Mỗi khi Yến buồn, nếu như được ăn món mà mình thích nhất nó sẽ ngồi kể lể hết với mọi người, sau đó thì cùng khóc hoặc cùng chịu âm với nhau... Tôi rẽ nhẹ ga, rồi tăng tốc cho chiếc xe phóng vun vút trên đường...

Tôi về đến nhà thì đã thấy Khang đứng ở hiên cửa đi đi lại lại vẻ nóng ruột. Tôi đưa túi sườn chiên nóng hổi cho Khang, rồi vù vù phóng lên phòng Yến. Đứng thở một hồi để bình tĩnh trở lại, tôi mới dám gõ cửa. Không có phản ứng gì, tôi quyết định đẩy cửa bước vào. Phòng tối om vì Yến đã kéo hết rèm lại. Tôi nheo mắt để nhìn. Yến nằm sấp trên giường hệt như một con mèo ốm lâu ngày. Tôi đi lại gần, ngồi nhẹ lên giường của Yến. Nó vẫn không phản ứng, tôi thở dài.

- Đã bảo để cho tớ yên cơ mà!
- Yến xoay người lại, nó lấy tay che lấy đôi mắt. Tôi biết, có lẽ nó đã khóc!
- Vì tớ đã đi mua sườn chiên về rồi!
- Tớ không còn lòng dạ nào để ăn cả!
- Giọng Yến gay gắt hẳn lên

- Cậu trông tớ thế này mà bảo tớ xuống đó ngồi ăn sao?

Tôi nén cười. Thật ra theo chiều hướng này thì không hẳn là chuyện buồn rồi.

- Cậu ra ngoài đi!
- Thế thì sườn nguội mất!
- Tôi cố ý kêu lên
- Không có cậu thì ...

Yến bật dậy, hét lên:

- Tớ đã bảo rồi mà ... Tớ không muốn ăn... Trời đất ơi, sao ai cũng làm trái ý tôi hết cả vậy? Sao tôi phải chịu đựng như thế này chứ?

Tôi giữ lấy tay Yến ngăn không cho nó dụi đôi mắt đang hoe đỏ. Tôi thì thầm:

- Đã có chuyện gì ầm ức sao hả Yến?
- Không!
- Yến nguẩy đầu.

- Sao lại giấu chứ? Cậu không biết là chuyện giấu diếm đã làm tớ bị tổn thương thế nào sao? Nếu có chuyện gì nói ra được thì xin hãy nói ra, thật lòng, tớ chỉ muốn cậu bớt buồn mà thôi...

Yến ngược nhìn tôi. Nó ngần ngừ một chút, rồi quay đi. Tôi im lặng chờ đợi. Cuối cùng, Yến gục đầu xuống cánh tay để hờ hững trên đầu gối, thì thầm:

- Tớ đã bị lừa dối!
- Ai?
- Tôi nhú mày.

- Anh ta nói rằng anh ta là người tự do, không vướng bận gì chỉ đến khi gặp tớ. Và tớ đã tin như thế... Thậm chí còn cảm thấy thích thích anh ta nữa! Đáng ghét quá... Vừa nãy, vợ chưa cưới của anh ta đến tận trường tìm tớ, mong tớ buông tha cho anh ta...Tớ đâu có làm gì nên tội mà phải hứng chịu cái cảm giác bị xỉ nhục đó chứ?

- Không phải là xỉ nhục đâu Yến. Cậu đừng nghĩ thế...

- Còn không thì là gì? Rồi cả trường sẽ biết tớ là kẻ ... sứt mẻ thì phá hoại hạnh phúc của người khác, khiến cho người con gái đó phải khổ sở, đau buồn... Tớ sẽ phải chịu những cái nhìn, những cái chỉ trích ... Tớ biết phải làm sao đây hả?

Yến là đứa ưa những thứ hào nhoáng bên ngoài, nên nó rất chăm chút hình ảnh của mình đối với mọi người xung quanh. Nó thích người ta ngưỡng mộ nó, ca ngợi nó vì nó xinh đẹp, học giỏi và cả việc nó biết cách

quan tâm đến người khác nữa. Chuyện vừa rồi tác động đến nó không phải ở hướng là nó đang bị lừa dối như lúc đầu nó nói nữa... nó chỉ sợ hình tượng của nó sụp đổ mà thôi...

- Cậu là nạn nhân mà! Biết đâu khi biết chuyện này, mọi người lại nhìn cậu theo một cách khác ...

- Thì đúng vậy chứ sao?

- YẾN chộp luôn câu nói của tôi, tay nó bám vào tay tôi một cái rất mạnh. Tôi lắc đầu, ngăn nó lại:

- Im lặng để tớ nói! Bình thường cậu rất hoàn hảo, từ sợi tóc cho đến bước đi... Cho nên cậu giống như một ... ừm ... một bức tượng đẹp, ai nhìn cũng thích, nhưng lại quá xa vời... Chuyện này sẽ khiến người ta nhận ra cậu ... cũng là một cô gái mềm yếu, dễ tin... Dĩ nhiên, sẽ có ít người không còn thấy cậu tuyệt nữa, nhưng sẽ có nhiều người hơn thấy cậu ... hơn cả tuyệt vời! Cậu hiểu không? Vì cậu không còn là một bức tượng vô cảm, mà là một cô gái ...

- Là như vậy sao?

- YẾN nhìn tôi và tôi gật đầu. YẾN không phải là Thương, nó thực tế hơn nhưng đôi lúc lại ngây thơ như thể chưa bao giờ trải nghiệm một nỗi đau nào cả. Tôi tin rồi cuối cùng nó cũng tin chuyện tôi nói, có khi lại vui hơn nữa chứ chẳng chơi đâu!

YẾN gạt tay trên mặt để lau những giọt nước mắt còn sót lại. Hành động của nó mang thêm cái vẻ ngỡ ngàng rằng vì sao mình lại có thể khóc được.

- Trong cái rủi lại có cái may nhỉ Lâm?

- Cuối cùng nó cười, với tay bật đèn lên

- Rồi tớ sẽ cho lão Minh một trận ... Dám lừa dối Nguyễn Mai YẾN này ư?

Tôi bật cười:

- Vậy ra là cái lão hay tặng những món quà đắt tiền và hợp thời trang cho cậu đó hả? Từ lần sau chừ nhé?

- Hừ ... Tặng thì cứ lấy thôi, nhưng sẽ không thích mấy lão ấy nữa!

Tôi bó tay, đứng lên. Sực nhớ ra món sườn chiên, tôi giục YẾN:

- Xuống thôi, Khang chờ mãi bên đĩa sườn chiên thơm phức kia...

- Ok!

Ừm ... vậy mà có đứa vừa mới bảo không ăn cơ đấy! Tôi nhún nhẹ vai, bước ra ngoài. Thật may là đã không có gì nghiêm trọng...

Chuyện không may thật ra là đang ở dưới phòng khách... Khi tôi thấy mặt YẾN sụp xuống ở ngay cầu thang là tôi biết có chuyện. Một người đàn ông gần 30 đứng bật dậy, mắt sáng lên. Tôi nhìn Khang dò hỏi nhưng chỉ nhận được cái nhún vai. Bên cạnh tôi, YẾN nhếch môi, lạnh nhạt nhả từng chữ:

- Anh còn đủ sĩ diện để đến tìm tôi sao?

Đôi mắt người đàn ông chột tối lại, nhưng anh ta vẫn bình tĩnh, làm ngơ thái độ của YẾN, dịu dàng nói:

- Anh đến tìm em để giải thích...

- Về chuyện cô vợ chưa cưới của anh á?

- Giọng YẾN cao vút, đầy mỉa mai.

Tôi bám sát sau chân YẾN, mắt không rời người đàn ông. Anh ta là Minh ... cái người vừa cho YẾN một “vố lừa” khá ngoạn mục, làm tổn của tôi mất hơn trăm nghìn cho bữa sườn chiên đang thơm lừng trong bếp... Ừm, trông cũng khá bảnh trai, ăn mặc đúng mốt, chỉnh chu, cộng với túi tiền rủng rinh và cách tặng quà khá thoáng tay... anh ta ... xứng đáng là cây si hạng nhất của YẾN. Nhưng mà cây si này trông trên đất xấu rồi, thể đứng lại không vững, không thể phát triển đến ... ngày mai! Tôi lắc đầu, cố nén cười. Khang nhìn tôi, gần như đã hiểu được sự việc vừa xảy ra.

- Anh có lỗi là đã giấu em!
- Minh bước lại gần Yến, vẫn cố tha thiết
- Nhưng vì anh ... quá yêu em mà thôi!
- Tình yêu thì không thể có lừa dối được đâu ông anh ạ!
- Yến nhếch môi, phẩy tay
- Tôi nghĩ rằng mình không có cái diễm phúc được quen anh nữa rồi ... xin anh về cho!

Yến có cái tật đã ghét ai thì ghét thậm tệ, nó có thể đối xử rất lạnh lùng và khắc nghiệt với người đó tại bất cứ đâu, bất cứ thời gian nào mà không hề biết kiêng nể ai...

Anh chàng Minh có vẻ như muốn nắm lấy cơ hội cuối cùng, anh ta nắm lấy hai cánh tay của Yến, van xin trong tuyệt vọng:

- Không ... đừng đối xử với anh như thế! Nếu em muốn, anh sẽ cắt đứt với cô ta ngay lập tức ... Anh không thể sống thiếu em được đâu, Yến ơi!

“Ờ ... sao anh ta có thể nói được những câu sến như thế nhỉ? “

- Tôi nghĩ thầm, liếc nhìn Yến. Mặt nó lạnh tanh, nó giằng tay ra, nhưng không được. Tôi bước lại gần, giữ lấy cánh tay Yến, khó chịu:
- Anh hơi quá rồi đấy!
- Không liên quan tới cô, lui ra đi!

Không ngờ, giận quá mất khôn, anh chàng Minh này dùng tay hất mạnh tôi ra khiến tôi mất đà, ngã bổ ngửa ra ghế, đầu gối còn đập vào cạnh bàn, sứt một mảng to tướng. Tôi chưa kịp phản ứng gì ngoài kêu thét lên, và nhanh không thể tưởng được, Khang lao đến, vung một nắm đấm vào giữa mặt Minh trong sự bàng hoàng của tôi và Yến. Minh loạng choạng về đằng sau, khóe miệng rỉ ra một chút máu đỏ...

- Chúng tôi đã nhịn anh quá nhiều rồi!
- Khang lạnh lùng
- Anh đi mau cho!

Dĩ nhiên, cú đấm đã làm anh ta tỉnh trí lại, anh ta ngượng ngùng quay lưng bỏ đi. Yến đỡ tôi dậy, lo lắng:

- Có sao không? Chết... chảy máu rồi!

Khang quay lại, tôi thấy ánh mắt cậu ấy thoáng một nét đau đớn. Cậu ấy lại gần tôi, nâng chân tôi lên, xem xét một hồi, rồi nói:

- Chỉ xước da thôi... Yến lấy hộp tó hộp cứu thương với!

Yến ậm ừ, rồi chạy đi lấy. Tôi hơi lắc đầu, tỏ ý không có gì nghiêm trọng. Khang vẫn không rời mắt khỏi chỗ đau trên chân tôi, cậu ta rõ là đang rất lo lắng.

- Sao cậu lại đánh anh ta... Chỉ cần khuyên nhủ một chút nữa thôi...
- Vì anh ta làm cậu đau!

Tôi giật mình, nhưng Khang không ngẩng lên...

- Có lẽ phải đau một chút!
- Khang nói
- Vì tó sẽ rửa vết thương cho cậu rồi với bôi thuốc... Da cậu không được lành cho lắm phải không?

Khang ngẩng lên, tôi bối rối một hồi không biết nói gì... Sao tự nhiên tôi lại có cảm giác Khang đang quan tâm tới tôi như quan tâm tới một người yêu chứ không phải là bạn nhỉ?

- Phải không?
 - Khang hỏi lại lần nữa, và tôi vội vã gật đầu, Khang cười
 - Hồi bé, mỗi lần cậu bị ngã là phải đưa tới trạm y tế để rửa sạch vết thương... Mẹ cậu bảo nếu không thì sẽ bị ... lên mủ!
 - Cậu không dùng từ khác được à?
 - Tôi nhả mặt, đã trấn tĩnh lại được. Cũng không có gì, chắc chỉ giống như Vĩnh đã nói, tại chúng tôi thân nhau quá thôi...
- Yến mang hộp cứu thương xuống và bắt đầu than vãn về Minh. Khang im lặng, chú tâm vào việc rửa vết thương cho tôi... Bên ngoài, trời đã tối, và sương đã bắt đầu xuống. Yến đi ra ngoài cửa, ngóng bọn Thương và Nguyên mau về để ... sự món mà nó thích nhất! Tôi đoán tôi sẽ còn phải nhét đầy lỗ tai những lời... khó ưa của Nguyên nữa thì mới được ăn. Cái tên Minh kia đúng là tai họa mà!

13. Chương 13

Tôi đang ngồi ... ngáp ruồi bên cạnh mấy bức ảnh chụp các kiểu kiến trúc phương tây cận đại. Tôi không thể nào tập trung được vì cái đám ồn ào bên cạnh... bàn bạc về cái rét mướt đang vùn vùn bên ngoài... Cứ nghĩ đến là đã rét run lên rồi!

Hôm nay là đại hàn, lạnh buốt hết cả mấy đầu ngón tay khi ... lỡ chạm vào nước. Đã thế lại còn mưa lất phất mấy hạt ... y hệt như mưa phùn nữa ... gần giống như những mũi kim đâm thẳng vào mặt mình khi phải lái xe đi học... Tôi đúng là chỉ muốn nghỉ quách cho xong chuyện!

Điện thoại rung bần bật trong túi áo, tôi miễn cưỡng lôi ra, nhả mồm vì biết là ai gọi đến. Chiếc điện thoại vẫn kiên nhẫn run rẩy trong tay tôi... Tôi đưa lên nghe:

- Alô...
- Đang học à?
- Biết thế sao còn gọi?
- Nhưng ở đây lạnh quá ... Không biết làm gì cho bớt lạnh cả!
- Giọng Nguyên giả bộ run lấy bầy.

Tối hôm qua, sáng hôm nay ... hần gọi điện cho tôi chỉ than thở độc mỗi chuyện đó... làm tôi dù không thấy lạnh cũng phải phát run lên!

- Cậu rảnh rồi thế cơ à?
- Không hần. Thầy vừa bắt ra núi để xem xét mấy cái tảng đá vôi đấy. Nhưng ... chết cũng không ra. Ở nhà đọc sách cũng biết được nó có những cái gì trong đó rồi.

Đến đây thì tôi phải nói rõ là hần đang ở cách tôi mấy trăm cây vì một môn học nào đó liên quan đến ... vôi vữa. Tôi đã vô cùng thích thú khi thấy cái mặt hần xị ra khi thông báo với cả nhà rằng hần phải ... đi dày trên Lạng Sơn một tuần trong cái thời tiết giá lạnh nhất của mùa đông này. Một tuần cơ đấy! Tôi thấy lòng mình bay vút cao lên tới tận trời xanh vì cái cảm giác thoát được ... gông cùm mang tên Nguyên. Nhưng hần đúng là vẫn tìm được cách ... ám tôi thật! Gọi điện, nhắn tin liên miên suốt ngày, than lạnh, than mệt ... rồi cả than vì ăn nhiều thịt rừng, phải uống nhiều rượu ... Thế có điên không chứ?

- Sao? Có chuyện gì mà tự dưng im hơi thế? ... Mà cậu đang ở chỗ nào vậy?
- Trong lớp!
- Tôi đưa một tay bịt lấy bên tai còn lại để tránh tiếng ồn, nhả mặt vì tiếng hét của Nguyên.
- Trong lớp mà ồn vậy? Cậu lại bỏ học đi chơi à?
- “ Lại “ là thế nào?

- Tôi cũng bắt đầu ... nóng lên

- Đang giờ tự học đấy thưa “ông chủ”! Thôi, tớ không rảnh như cậu đâu... Tắt máy đây.

- Đừng có đi chơi rong đấy! Lạnh thế này cơ mà...

Tôi không để hần than vãn nữa, tắt cái rụp, ném cái điện thoại lên bàn. Lan ngó sang tôi, cười cười:

- Người yêu hả?

Tôi nhìn nó, nhìn luôn cả mấy gương mặt giống như đang bị đóng băng ở bên cạnh, nhún vai thản nhiên:

- Giống như các cậu vậy thôi!

Tôi thấy có nước tan chảy trên mấy gương mặt đóng băng, kèm theo là những nụ cười hết cỡ. Tất cả đám ấy lại tụ vào với nhau, bàn tán, nhưng chủ đề là câu chuyện của tôi. Lan tỏ ra không tin lắm, nhưng nó ngừng ngay khi thấy tôi lừ mắt. Nó cười, dụ dỗ:

- Xuống căn tin ăn gì đi... Ăn cho có năng lượng ... để chiến đấu lại với cái lạnh này chứ? Đi Lâm...

Nó kỳ kèo một lúc nữa là tôi mủi lòng, đứng dậy theo nó xuống căn tin... Đúng là bên ngoài lạnh thật... Có lẽ ở trên ấy, Nguyên phải ... dùng rượu để giữ ấm ... là khoa học nhất thật! Nhưng uống rượu thì thật ... đáng ghét!

Tôi cho xe vào nhà, chỉ muốn quăng xe đó mà chạy vù lên phòng thôi... Lạnh, lạnh chết người!

Yến từ nhà ăn, chạy sộc ra, thông báo với tôi bằng cái giọng lo lắng:

- Thương bị ốm rồi...

- Sao?

- Tôi gần như muốn buông rơi cái ba lô vừa lấy ra khỏi xe.

- Cậu đi được một lúc thì Thương than mệt và lên nằm... Tớ thấy lạ nên vào xem... Cậu ấy sốt cao lắm...

Tôi vội vã cởi giày, không kịp đeo dép đi ở nhà, mà chạy vụt lên tầng. Tôi tông vào phòng Thương mà không hề nghĩ đến chuyện gõ cửa... Khang đang ở đó, loay hoay với túi đá chườm trên trán Thương... Nó nằm mê man trong đồng chấn dệm, mặt nhợt nhạt như một người bệnh lâu... Tôi xót cả ruột... Hầu như năm nào ôn thi nó cũng phải ốm một trận ... để đời. Biết là thế nhưng Thương không bao giờ chịu bớt chăm chỉ đi một tý... Lao lực như nó ... không ốm thì mới là lạ...

- Cậu đừng lo lắng quá!

- Khang quay ra nhìn tôi, dịu dàng trấn an

- Bác Nga đã đến khám cho Thương rồi.

Bác Nga là bạn thân của mẹ Thương, là bác sỹ của một bệnh viện lớn, lại thương Thương như con đẻ... Mỗi lần nó ốm là bác túc trực bên cạnh rất tận tụy...

Tôi gật đầu, nói nhẹ:

- Để tớ trông cho ...

- Thì ít ra cậu cũng phải đeo dép và thay đồ đi đã chứ? Trời lạnh vậy mà...

Tôi chợt nhìn xuống chân, bật cười:

- Tớ quên mất. Vậy đợi chút nhé!

Không để Khang nói gì, tôi lại lao đi, giống như lúc lao vào... Quả thật cứ mỗi lần Thương ốm như vậy là cả nhà chúng tôi cứ như u ám hẳn. Mặc dù Thương nói không sao nhưng cái cách nó nằm bẹp trên giường hàng tuần lễ, phải uống đủ loại thuốc, tiêm đến tê cánh tay và truyền mấy lọ nước thì không phải chuyện thường. Nguyên mà ở nhà là hẳn lại cần nhân vì Thương không biết giữ mình trong kỳ thi... Nhớ đến Nguyên thì tôi lại nhớ ra rằng chưa thông báo cho hần chuyện này... Với sự động viên của Nguyên, chắc hẳn Thương sẽ khỏe lên rất nhanh!

- Nguyên à...
- Gì ?
- Giọng Nguyên hoảng hốt
- Tớ lại làm gì đắc tội với cậu hay sao mà cậu lại gọi cho tớ và ... gọi thẳng tên tớ ... thân thương vậy?
- Cái giọng ... đến chết cũng không hết cái kiểu đáng ghét ấy!
- Tớ chỉ muốn thông báo cho cậu một chuyện thôi! Nghe không?
- Nghe!
- Nguyên ngoan ngoan.
- Thương bị ốm rồi!
- Sao? Biết ngay mà... ôn thi kiểu ấy mà không ốm mới lạ đấy...
- Hắn là vua cần nhân, và những người khác ... lúc nào cũng có lỗi cả. Tôi khê lắc đầu, cố giữ im lặng. Nhưng Nguyên đã đổi giọng, thật nhẹ nhàng:
- Hãy chăm sóc Thương thay phần tớ nhé... Tớ sẽ cố xin phép để về vào hôm thứ 6... Ngày mai không thể bỏ được rồi...
- Ừm ... yên tâm đi... Bọn tớ có vô dụng hết đâu!
- Yến và Khang thì không sao, nhưng cậu thì ... còn xem xét đã!
- Ông đi mà ôm đồng đá vôi đó đi!
- Tôi hét lên, tắt máy... vẫn còn kịp nghe thấy tràng cười sảng khoái của hắn. Hầu như lúc nào hắn cũng phải ... thông cho tôi mấy câu ... động chạm tới tư cách “ ngời ngời “ của tôi... Thế có đáng giận không cơ chứ?
- Tôi đi xuống sau khi đã thay đá trong túi chườm. Yến và Khang đang đợi tôi bên bàn ăn. Tôi thấy có khá nhiều món, giống như mấy lần Thương ốm. Yến nói rằng nó không muốn ai ốm thêm nữa, vì thế phải ăn nhiều và ăn thật đầy đủ... Nó lảng xảng đi ra siêu thị, cái gì cũng lấy và chất đầy tủ lạnh... Trong bữa ăn thì ép chúng tôi phải ăn cho bằng hết ... dù phải ... dúi vào tận ... mang tai chúng tôi, nó cũng không từ. Ừm, đó là biểu hiện khủng hoảng của Yến thay vì tỏ ra lo lắng như tôi.
- Khang đặt vào tay tôi bát cơm, nhỏ nhẹ:
- Chắc đói lắm rồi!
- Làm gì mà đói? Tôi nhăn nhó. Cái vụ căn tin của Lan vẫn còn đầy ứ trong bụng tôi đây này. Nhưng Yến đặt cái bát của nó rất mạnh xuống bàn, lạnh lùng:
- Ăn đi!
- Ừm ...
- Tôi gật đầu ngoan ngoan. Trong vụ này, hóa ra chỉ có mỗi Nguyên là hạnh phúc!
- Cậu đã gọi điện cho Nguyên chưa?
- Khang hỏi khi gấp cho tôi miếng cá rán vàng ươm.
- Rồi! Nhưng cậu ấy không về ngay được. Chắc thứ 6!
- Tớ phải gọi điện bảo cậu ấy ăn uống đầy đủ vào mới được !
- Giọng Yến đầy khùng bốc vang lên, Khang bật cười.
- Tôi cúi xuống, tiếp tục ... công trình vĩ đại của mình.
- Cậu sao thế?

- Yến bắt đầu chú ý đến vẻ ... miễn cưỡng của tôi, nó lo lắng hơn

- Có bao giờ cậu ăn uế oải vậy đâu?

Tôi ngẩng lên, nhìn Yến một cái, rồi đưa mắt về cái tủ lạnh trước mặt, ngập ngừng:

- À ... chỉ là tớ đã ăn chút ít ở trường ấy mà! Không sao đâu.

- Giờ là mấy giờ rồi?

- Yến nhú mày

- Ăn ở trường thì cũng đã ... tiêu rồi chứ? Ăn mau đi. Cậu còn bát nữa đấy!

Nó khủng bố thật! Tôi ghét nhất cái thời điểm này trong năm... Nhà của chúng căng thẳng vì ... chiến dịch “ thức ăn đầy đủ ” của Yến ... Đến là sợ!

Nhưng sợ thì vẫn phải ăn, nếu không thì còn kinh hoàng hơn khi thêm một đứa ... bị bệnh nữa! Nguyên, Khang và tôi ngoan ngoãn như những con mèo cưng dưới chế độ chăm sóc của Yến. Lúc nào cũng phải gồng mình ăn những thức ngon vật lạ, không thôi sẽ bị ... ghẻ lạnh mà chết!

Buổi chiều, rồi buổi tối, chúng tôi thay nhau chăm sóc Thương. Nó đã tỉnh, nhưng không nói được vì viêm họng khá nặng. Nguyên gọi điện về liên tục, nói đủ thứ chuyện linh tinh làm cho Thương vui... Đúng là hẳn chỉ có mỗi cái tài đó thật!

Nguyên còn hỏi thăm “ chế độ dinh dưỡng ” của chúng tôi thế nào nữa, và liền đó bị Yến “ quạt “ ột trận ... trên 15 phút về việc ăn uống... Ai bảo hẳn nói không đúng chuyện, đúng lúc và đúng chỗ chỉ? Cái miệng hại cái thân mà không biết sao? Tôi cười thầm trong bụng, thấy mắt Thương lấp lánh niềm vui...

Đến nửa đêm thì tôi biết là có chuyện thật! Tôi bừng tỉnh dậy vì ... cơn đau bụng kinh khủng... Tôi tung chăn ngồi dậy mà không nổi...

Buổi chiều, rồi buổi tối, chúng tôi thay nhau chăm sóc Thương. Nó đã tỉnh, nhưng không nói được vì viêm họng khá nặng. Nguyên gọi điện về liên tục, nói đủ thứ chuyện linh tinh làm cho Thương vui... Đúng là hẳn chỉ có mỗi cái tài đó thật!

Nguyên còn hỏi thăm “ chế độ dinh dưỡng ” của chúng tôi thế nào nữa, và liền đó bị Yến “ quạt “ ột trận ... trên 15 phút về việc ăn uống... Ai bảo hẳn nói không đúng chuyện, đúng lúc và đúng chỗ chỉ? Cái miệng hại cái thân mà không biết sao? Tôi cười thầm trong bụng, thấy mắt Thương lấp lánh niềm vui...

Đến nửa đêm thì tôi biết là có chuyện thật! Tôi bừng tỉnh dậy vì ... cơn đau bụng kinh khủng... Muốn ngồi dậy cũng không nổi nữa... Có chuyện gì thế không biết... Tôi bấu chặt tay vào tấm ga giường, cắn răng thật chặt để không kêu thét lên... Đã có một người ốm trong nhà rồi, không thể làm mọi người lo lắng thêm. Có lẽ, tại tôi ăn linh tinh nhiều thứ quá chăng?

Nhưng tôi không chịu được lâu, vì cơn đau ngày một dữ dội... Thở không ra hơi, tôi buông tay ra khỏi ga giường, rã rời tìm cái điện thoại... Bây giờ, mở miệng gọi thật to đối với tôi là một việc làm ngoài khả năng. Chạm được vào điện thoại rồi, tôi cố tỉnh táo để tìm số... Đây... đây... Tôi bấm nút gọi. Một cơn đau dữ dội làm đầu óc tôi u mê hẳn đi... Tôi buông rơi điện thoại, cuộn chặt lấy cái chăn và ... lăn lộn vật vã trên giường. Làm thế nào... làm thế nào bây giờ... Có ai không? Có ai..

Tôi rơi cái bịch xuống đất, chân đập đổ cái ghế nhưng cũng không cảm thấy đau. Quay cuồng trong đầu tôi là một mớ hỗn độn, xám ngắt một màu... Rồi cái mớ hỗn độn đó chìm sâu vào một màn sương mờ... thật dày đặc. Tôi đang ở đâu? Ở đâu?

- Lâm... Lâm...

Tôi mở mắt ra, và màn sương mà cũng dần dần tan. Trước mắt tôi là khuôn mặt lo lắng của Khang. Thật may quá, cậu ấy đã đến!

Khang đỡ tôi lên bằng một tay, còn tay kia thì đặt lên cái trán mướt mát mồ hôi của tôi, giọng nửa lo lắng, nửa hoảng sợ:

- Cậu đau ở đâu? Ở đâu?

- Ổ bụng...

Bất giác, Khang bế và đặt tôi lên giường. Tôi thở dốc, cổ nín chặt lấy vạt áo của Khang... Cậu dịu dàng:

- Để tớ gọi Yến đi. Cậu phải vào bệnh viện thôi!

Tôi buông áo Khang ra, gật đầu trong mơ hồ... Khang đã đi ra, rất nhanh. Như thế này... Sao lại đau như thế? Tôi ứa nước mắt. Giá có mẹ ở đây thì có lẽ tôi sẽ đỡ đau hơn rất nhiều... Hoặc...

Khang và Yến vào phòng tôi, hấp tấp chuẩn bị để đưa tôi vào bệnh viện. Giọng Yến run rẩy:

- Hay gọi xe cứu thương...

- Thà để mình tự đến bệnh viện cho nhanh!

Yến gật đầu, mặc áo vào cho tôi... Rồi Khang bế tôi lên, đi thật nhanh xuống nhà... Tôi mơ hồ trôi đi trong sóng nước mênh mông không bờ bến... Từng đợt, từng đợt sóng vút cao, cổ nuốt tôi vào... Tôi không muốn... Lạnh lắm, lạnh lắm...

Một vòng tay thật ấm ôm lấy tôi, và những con sóng ngấn ngờ chìm xuống. Tôi mỉm cười. Tôi đã không bị bỏ rơi...

Tôi cựa mình tỉnh dậy, mùi ê te xộc vào cánh mũi, nồng đậm. Yến và Khang nhìn tôi, lo lắng... Tôi cười yếu ớt:

- Hình như... hết đau rồi!

- Không phải đâu... Đau đến nổi mất cảm giác đó!

- Yến sụt sùi

- Tại tớ...

Tôi lắc đầu, mệt mỏi:

- Thế... tớ bị làm sao?

- Viêm ruột thừa!

- Khang cầm lấy tay tôi, siết nhẹ nhẹ

- Họ đang chuẩn bị kíp phòng mổ!

Dù không ghét bệnh viện nhưng tôi cũng không thể thích được việc **ng dao kéo vào người tôi... Điều này thật quá kinh khủng...

- Nếu... nếu...

- Tôi mổ mấy môi

- nếu... tớ chết thì sao?

Tôi đưa mắt nhìn Khang, cầu mong một sự động viên thường lệ... Nhưng cậu ấy gần như đang hóa đá, đôi mắt thất thần chìm trong một màn sương ướt đẫm.

- Cậu nói điên gì chứ?

- Yến đã lấy lại tinh thần, tát nhẹ vào má tôi

- Viêm ruột thừa thôi mà, phải không Khang!

Khang không trả lời, cậu siết một cái thật mạnh, khiến tôi phải kêu á lên một cái... Rồi cậu mỉm cười nhẹ:

- Chỉ đau một chút thôi... Rồi mọi chuyện sẽ ổn, cậu hiểu không?

- O... hiểu...

Tôi được đưa vào phòng mổ ngay sau đấy. Người ta tiêm thuốc tê vào ... cái bụng đau của tôi và bắt đầu tiến hành ca... cắt bỏ phần ruột thừa xấu xí của tôi... trong khi tôi tỉnh như sáo. Cổ không nghĩ đến những

điều kinh khủng, tôi nhắm mắt lại... đếm từng con số một. Nhanh thôi! Giống như một cái nhắm mắt, và khi mở mắt ra, tôi sẽ thấy mình an toàn nằm trên giường, xung quanh là các bạn của tôi. À, còn có cả bố, cả mẹ, cả thằng cu Bình nữa... Họ sẽ mang đến cho tôi bao nhiêu là đồ ăn tôi thích, chiều chuộng tôi đủ thứ... Nhưng, phải cẩn thận không tên Nguyên sẽ giấu hết đồ ăn đi, nói ba hoa đủ thứ về những điều kiêu kỳ... Hôm nay, hắn đã không ở nhà ... giúp tôi vượt qua cơn đau khủng khiếp. Hắn là đồ tồi, đồ bỏ bạn bỏ bè... Khi ra khỏi đây, dù cho hắn có năn nỉ thì tôi sẽ không cho hắn gặp mặt... Như thế đấy... cho đáng tội!

Thế là tôi được mang vào hồi sức, cũng không đến nỗi lâu lắm... Nhưng thuốc tê đã hết tác dụng và những cơn quặn đau bắt đầu hoành hành thân thể tôi. Tôi mệt rũ rời, lúc tỉnh lúc mê đi... Nhưng mỗi khi tỉnh dậy là tôi đều thấy gương mặt dịu dàng của Khang. Cậu ấy nói rằng Yến đã về vì còn lo cho Thương nữa. Hình như cậu ấy chẳng ngủ lúc nào cả. Mà trời thì lạnh...

- Không sao đâu! Cậu hãy cố chịu thêm chút nữa... Nếu đau thì bám chặt vào tay tớ này...!

- Khang nắm lấy tay tôi, vuốt nhẹ mấy cái tóc bết mồ hôi trên trán tôi... Ừm, dù thế nào thì tôi vẫn còn có Khang ở bên cạnh... Cậu ấy bảo không sao cả... thì có nghĩa là không sao... Khang thì chẳng bao giờ nói dối tôi cả... Tôi mỉm cười, thiêm thiếp ngủ...

Một bàn tay mát lạnh đặt nhẹ lên trán tôi, rất dịu dàng... Tự nhiên tôi thấy dễ chịu lắm!, Cứ muốn dụi đầu mãi vào đó... Giấc ngủ trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều...

- Cậu thật là ngốc... Sao lại bị như thế này khi tớ không có ở nhà cơ chứ? Ngốc quá đi!

Tôi mở mắt hé hé... Giọng nói đó, cái giọng của vua cần nhân... và tôi là người đang chịu lỗi.

- Sao... sao cậu lại ở đây?

- Tôi ngạc nhiên thật sự khi thấy Nguyên đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh. Tay của cậu ấy nắm chặt lấy tay tôi... rất ấm.

- Vì có cô ngốc nửa đêm gọi điện mà không chịu nói gì cả!

- Nguyên cau có dừ rằng trong mắt hắn đang bùng sáng một niềm vui.

- Nhưng... tớ gọi cho Khang mà!

- Tôi đã nhớ ra. Quả thực lúc ấy tôi đã không còn sức để nói nữa mà.

- Đã thế còn để người ta nghe thấy mấy người nói chuyện chứ?

- Nguyên thở hắt ra

- Cậu thật biết cách làm người khác ... chết vì lo lắng đấy!

Tôi cười. Dù hắn đang cần nhân nhưng hắn đã ở đây, ngay cạnh tôi. Thế mà có lúc tôi tưởng hắn... bỏ rơi tôi chứ?

- Cậu còn đau lắm phải không?

Tôi lắc đầu. Kể cũng rất kỳ lạ...không một cơn đau nào làm phiền tôi lúc này cả.

- Lần sau... bắt kể chuyện gì... xin cậu hãy giữ mình thật cẩn thận, nghe Lâm!

Nguyên nâng tay tôi lên môi của hắn, hôn rất nhẹ. Tôi đỏ cả mặt... Hắn đang làm cái gì vậy trời?

Áp bàn tay tôi vào má hắn, tôi thấy lạnh giá truyền sang tay mình... Nguyên đã đi một đoạn đường khá xa để về đây trong khi trời lạnh như cắt. Hắn vì tôi như thế ư? Bất giác tôi co ngón tay lại, dịu dàng xoa xoa lên má của Nguyên... với ước mong mình có thể mang lại hơi ấm cho cậu ấy...

- Cậu mới là người phải giữ mình cẩn thận. Sao lại về đây trong thời tiết như thế này chứ hả? Cậu muốn chết hay sao?

Nguyên bật cười, lại hôn nhẹ vào lòng bàn tay tôi. Tôi cau mày:

- Thôi... đừng lại...

- Dừng cái gì?

- Nguyên lấu cá nhìn tôi.

Tôi trừng mắt, rút tay về như không được... Hắn đã nắm chặt đến nỗi tôi không thể nhúc nhích nổi một ngón tay.

- Vậy không làm thế nữa, nhưng cậu đừng rút tay về!

- Nguyên hạ giọng

- Khi vào đây, thấy cậu nằm im trên giường, tớ tưởng như mình muốn xỉu đi ấy chứ... Nếu như không chạm vào cậu, nếu như không thấy hơi ấm của cậu... chắc hẳn tớ đã phát khùng lên rồi... Cậu có biết cậu quan trọng như thế nào không Lâm?

Trái tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, khiến mặt tôi nóng bừng lên... Đây là những lời gì kia cơ chứ?

Nguyên nhìn về mặt của tôi, cười nhẹ nhàng. Rồi buông tay tôi ra, đứng dậy. Kéo chăn lên cho tôi xong, hắn nhìn ra ngoài cửa:

- Khang sắp vào đây... Cậu như thế này là tớ yên tâm rồi... Giờ tớ phải về qua nhà xem Thương ốm ra sao, còn phải quay lên Lạng Sơn nữa...

Tôi nhớ hắn đã từng nói là không thể về được ngày hôm nay. Thật là... hắn đã ngủ chưa vậy?

- Tớ sẽ ngủ trên xe, yên tâm chưa công chúa?

- Nguyên vuốt nhẹ tóc tôi, cười cười

- Nhưng mà mỗi khi cậu... bị bệnh là cậu rất ngoan ngoãn!

- Biết thế sao cậu còn bắt nạt? Bạn bè tốt nhỉ?

- Tôi cong môi lên.

Nguyên nhún vai.

- Thế là cậu sắp biết ... ý nghĩa sự tồn tại của mình rồi đấy!

Trời! Hắn là ai vậy nhỉ? Sao có thể ngay lập tức thay đổi thái độ như thế? Tôi có nên tin những gì vừa diễn ra là sự thật?

Khang đẩy cửa bước vào, trên tay là hai cái cặp lồng loại lớn. Nguyên chạy lại, đỡ lấy chúng, và suýt soa...

- Ngon quá trời luôn đấy!

Tôi ngóng mắt lên khi Nguyên mở chúng ra. Hương thơm của cháo, quyện với hương của phở nóng khiến tôi ngây ngất... Đêm hôm qua đúng là chẳng còn ý nghĩa gì nữa... vì bây giờ tôi đã lấy lại được... vị giác của mình rồi, và cả cái cảm giác thèm ăn... đáng yêu này nữa! Thật tuyệt vời!

14. Chương 14

Bố mẹ tôi lên, dĩ nhiên là không cùng lúc với nhau. Tuy vậy, ông bà cũng đã không tỏ thái độ ... ghê gớm gì lắm trước mặt tôi. Mẹ xoa xoa lên bụng tôi, dù là qua một lớp áo và một cái chăn dày nhưng tôi vẫn cảm thấy sung sướng lắm lắm, giống hệt như hồi bé khi tôi bị đau bụng. Bố thì không nói gì nhưng cái cách ông luống cuống pha cho tôi cốc sữa cũng đủ làm tôi rút nước mắt... Đau một chút mà được như thế này... kể cũng bỏ công!

- Cu Bình cứ đòi nghỉ học để lên đây với con đấy!

- Mẹ tôi mỉm cười

- Bố con không cho đi nó giận dỗi sang bên mẹ ... đòi theo!

Bố ậm ừ ở trên ghế, mắt nhìn vào cốc sữa còn đầy của tôi.

- Chắc chủ nhật nó sẽ lên!
- Con không sao mà... Hôm qua thì có đau nhưng giờ hết rồi!
- Không có ăn uống cẩn thận gì hết!
- Bố cau có.
- Đúng đấy!
- Mẹ gật đầu
- Con là chúa ăn bậy bạ!

Tôi thở khì ra, tu một hơi gần hết cốc sữa. Từ sáng tới giờ, tôi đã uống tới ba cốc sữa, một là của Khang, một của cu Vĩnh và một của bố... Kiểu này, tôi sẽ tăng cân là cái chắc chắn!

- Mẹ Thương cũng lên đấy! Tội nghiệp con bé... Ôm nặng hơn thì phải!

Tôi nhìn mẹ, hơi ngạc nhiên. Chắc nó quá lo cho tôi mà đâm ôm thêm ra...

Mẹ tôi quay ra nhìn bố, cười nhẹ:

- Anh chắc có nhiều việc... Cứ về để em trông con cho...
- Thế cũng được. Chủ nhật tôi lên cùng thằng Bình!
- Bố tôi đứng dậy, lại gần tôi. Ông nhìn tôi bằng ánh mắt đầm ấm, và lần đầu tiên, kể từ khi tôi lên cấp II, ông xoa đầu tôi, rất nhẹ nhàng:
- Con ăn uống cẩn thận vào nhé...
- Vâng.

Bố mím môi về phần mình, thề bồi rằng sẽ không vào cái căn tin “ khủng khiếp “ (lời Lan nói) ấy nữa... cách tới già luôn. Nhưng tôi thì có thể đem cái ... ruột thừa đã bị cắt bỏ của tôi ra mà thề rằng, cùng lắm nó ... không bén mảng vào đó được ... 3 ngày. Ai mà không biết nó là chúa ăn vặt chứ?

Cô Lan có đến thăm tôi vào buổi tối cùng với Khang. Thương đã giảm sút nhưng vẫn còn phải truyền nước suốt. Mẹ tôi định về theo cô Lan để xem Thương thế nào, nhưng cô gạt đi ngay. Cô bảo đã có Yến và Khang giúp cô trông nom Thương rồi, cũng phải có người ở bên tôi chứ?

Mẹ chỉ cười, tiễn cô Lan về... Khang cũng phải theo vì cô không rành đường Hà Nội cho lắm... Quả thực thì tôi cũng mong Khang ở lại chút ít để nói chuyện ban sáng ở nhà... Nhưng biết làm sao?

- Cô Lan... có gì không bằng lòng với mẹ nhỉ?

Mẹ quay vào, nhìn tôi với ánh mắt dò hỏi. Tôi nhún vai.

- Lại còn không muốn mẹ vào thăm Thương nữa, kể cũng lạ! _Mẹ ngồi xuống cạnh tôi, dèm lại cái chăn vừa tuột một đầu xuống.

Ngay lúc ấy, có một bệnh nhân khác được chuyển vào, cùng với một bà mẹ phốp pháp... Bà ấy chọn giường cho thằng con trai xong, quay ra chào mẹ tôi, và bắt đầu ... bắn liên thanh:

- Cháu nó cũng bị viêm ruột thừa à? Chết thật, tại ăn uống linh tinh quá mà... Khi nhận được tin báo là thằng bé nhà tôi phải vào viện, tôi đã xỉu đi đấy... Chị có thể không?
- Mẹ...

Thằng con trai gọi với ra, vẻ như muốn can thiệp... Tôi quay đi, cố giấu nụ cười. Bác ấy mà xỉu thì không biết... ai đỡ nổi bác ấy dậy nhỉ?

- Con đau ở đâu sao?
- Bà mẹ quay lại phía con, lo lắng
- Mẹ đã bảo bác sỹ nhẹ tay rồi mà... Tội nghiệp con tôi...

- Con không đau... nhưng mẹ nói bé thôi... ảnh hưởng tới người ta!
 - Ờ ... ờ... Mẹ tôi cũng lại gần xem xét thằng bé ... biết điều đó. Bà cười rất dịu dàng khi hỏi thăm tình hình, rồi còn hướng dẫn cho bà bác kia cách chăm sóc ... người bệnh vừa mới rời phòng hồi sức ra. Bà bác nghe một cách chăm chú, rồi lật đật đi mua sắm vài thứ sau khi nhờ mẹ tôi ... trông giúp con trai yêu quý. Tôi không chú ý nữa vì có điện thoại. Ra là Nguyên. Hắn bảo đợt... đây ả sẽ kết thúc vào sáng mai, và chỉ tầm chiều là hắn có mặt ở Hà Nội.
 - Thế sáng nay có bị thầy mắng không?
 - Tôi hỏi, bỏ vào miệng một quả nho.
 - Xời, tớ là ai chứ?
 - Nguyên kêu lên vẻ tự mãn
 - Con người siêu đúng giờ, có cơ gì mà thầy mắng nữa chứ?
 - Thì cậu chơi trò mạo hiểm với tính mạng của cậu mà! Nửa đêm mà dám gọi tắc xi về Hà Nội một mình!
- Nguyên cười:
- Nhảm nhò gì! Mà cậu hết đau thật chưa?
 - Rồi... Nguyên này, lúc sáng cậu vào thăm Thương phải không?
 - Ừm, nhưng không được nhiều lắm. Tôi xoay người lại để dễ trò chuyện hơn.
 - Thương ốm nặng hơn nữa đấy.
 - Vậy sao?
 - Cô Lan vừa vào và nói thế... Tớ thấy hình như tại tớ bị như vậy nên Thương lo lắng quá... Nguyên im lặng. Tôi cũng không hồi thức, mà thở dài than:
 - Sao tớ lại bị ngay vào lúc này. Tội nghiệp Thương quá!
 - Cậu thôi lo chuyện không đâu đi!
 - Nguyên cầu nhàu
 - Ăn uống cẩn thận vào đấy...
 - Cậu nói y như bố tớ!
 - Tôi bật cười và thấy nhói một cái ở bụng.
 - Vì cậu là một người vợ được cái gì là ăn cái đấy, không thèm quan tâm xem nó có lợi hay hại cho bản thân mình. Ai chẳng biết điều đó cơ chứ? Đang đau vì lúc vừa đã cười phải không? Chẳng cẩn thận gì cả... Ngủ sớm đi. _Ừm...
 - Không phải lo lắng chuyện của Thương nữa. Cậu cũng là một người bệnh đấy, hiểu chưa? Tôi không trả lời, chỉ lơ đãng với lấy quả nho.
 - Hiểu chưa hả?
 - Nguyên hét lên khiến tôi giật mình, vội nói:
 - Rồi ... rồi ạ! Nguyên cười rồi cúp máy. Tôi ném cái điện thoại xuống giường, làu bàu:
 - Lúc nào cũng ra lệnh!
 - Nguyên phải không?
 - Mẹ nhìn tôi cười. Tôi gật đầu, bỏ luôn hai quả nho vào miệng. Mẹ lườm tôi một cái, bắt tôi nhả ra. Tôi không chịu, vậy là bị mẹ giữ luôn cả chùm... Tôi nhả ra, kêu lên:
 - Sao mẹ lại như vậy chứ?

- Ăn mà không bóc vỏ trước hả?
- Thì con nhằn ra.
- Thế thì còn nói làm gì? Bóc mà còn ở đây thì... Không ăn nữa.
- Vậy con bóc vỏ là được chứ gì?
- Tôi xiu xuống. Ở giường bên cạnh, tôi nghe thấy tiếng tên con trai bật cười. Nhưng sau đó nó kêu lên một tiếng, dù nhỏ nhưng tôi biết nó là đang đau lắm. Ai bảo cười làm chi? Đến khuya thì tôi biết rõ về tên con trai cùng phòng. Cậu ta là sinh viên Bách Khoa, cũng học năm thứ 3 như tôi. Nhưng cái sự tích “mẫu ruột thừa” của cậu ta thì ly kỳ hơn tôi rất nhiều lần. Cậu ta đau bụng từ mấy hôm trước, đi xuống phòng y tế ký túc xá thì họ bảo là rối loạn tiêu hóa mà thôi. Uống hàng loạt thuốc điều trị bệnh tiêu hóa mà càng lúc càng đau hơn. Đến khi không chịu nổi nữa thì người bạn cùng phòng đã đưa hấn vào bệnh viện, và phải đến khi mẹ cậu ta lên, người ta mới đưa vào phòng mổ... Bà mẹ cứ kêu ca mãi về cái vụ tắc trách này với... thái độ ầm ức không giải tỏa nổi. Chung quy cũng chỉ là vì quá xót cậu con trai quý tử!
- Dù sao thì cũng thật không chấp nhận được đúng không?
- Mẹ tôi bày tỏ nỗi niềm khiến bà bác dừng việc chằm cái khăn mùi xoa trên đôi mắt đỏ đỏ, đáp lại bằng cái gật đầu rất mạnh.
- May mà cái Lâm nhà tôi không bị như thế... nếu không thì... thật không dám tưởng tượng!
- Mẹ tôi kêu lên. Tôi thở dài, dúm đầu vào trong chăn... Phải ngủ thôi, không thì phải đến sáng mất! Tôi hé nhìn sang tên Bách Khoa, hấn cũng đã ngủ từ lâu... Thật... thông minh quá nhỉ? Hôm sau, bạn bè của cậu Bách Khoa đến đông như trẩy hội, mà toàn con trai chứ? Yến đến thăm tôi, và ngay lập tức tôi phải nhét đây lỗ tai những lời bình luận của nó về từng tên một. Tôi thấy mấy tên liếc nhìn nó nhưng không dám lại làm quen... Chắc cũng tại con bé kiêu kỳ quá đây mà! Buổi trưa, dường như đã vắng lặng hẳn xuống. Mẹ tôi về nhà theo Yến để nghỉ ngơi chút ít sau khi đã ... giao tôi cho bà bác bên cạnh... nhờ trông nom. Bà bác nhiệt tình gặt đầu ngay, nhưng khi mẹ tôi về được 15 phút thì bác ta cũng đi nốt vì có việc bận cần giải quyết gấp. Thế là trong phòng chỉ còn hai bệnh nhân, chưa từng nói với nhau đến nửa lời. Tôi không có ý định bắt lời trước, một phần vì lười, một phần cũng vì ngại, ngộ nhờ cậu ta phớt lờ tôi đi thì sao chứ? Tôi chẳng dại... đắm đầu vào chỗ ... què một cục như thế! Đang loay hoay với cái điện thoại gần hết pin trong tay, tôi giật mình khi cậu Bách Khoa nói với từ giường ngoài:
- Sáng nay thật xin lỗi bạn quá!
- Sao cơ?
- Tôi dừng lại, quyết định không tìm cái sạc điện thoại nữa.
- Vì bạn bè tớ làm ồn quá, đến người thường còn cảm thấy mệt nữa là...
- Không sao!
- Tôi hơi nhích người dậy để nhìn về phía cậu ta. Cậu ta cũng đã ngồi dậy từ bao giờ, chẳng thấy vẻ đau đớn hiện trên mặt cậu ta chút nào cả.
- Đây là bạn chưa gặp bạn bè của mình đấy thôi! Giống nhau ấy mà! Cậu ấy cười. Kể ra thì cũng được xếp vào hàng những anh chàng đẹp trai đây.
- Nhưng từ sáng mình chỉ thấy có một cô bạn...
- Vào thăm từ hôm qua rồi!
- Tôi với tay lấy quả cam ở trên tủ, hỏi
- Ăn không?
- Không!
- Cậu ta lắc đầu. Tôi cũng không cố nài thêm làm gì, tẽ đôi quả cam ra, và lấy một múi bỏ vào miệng.
- Bạn giống cô bạn gái của mình thật! Tôi dừng lại, ngẩng lên.

- Lúc nào cũng có thể ăn được!
- Tôi thấy cậu ta cười, vẻ mặt ngời lên một niềm hạnh phúc
- Bất kể khi vui, khi buồn, bất kể khi đang làm việc hay đang ngồi không...
- Hình như cô ấy chưa vào đây?
- Tôi mạnh dạn hỏi thăm, khiến nụ cười trên môi của cậu ta tắt hẳn, đôi mắt trở nên tư lự.
- Cô ấy phải đi kiến tập... Mình không muốn làm cô ấy lo lắng nên không cho ai gọi điện báo cả! Tôi nhủ vậy. Nếu tôi mà ở vị trí bạn gái của cậu ta thì chắc chắn tôi sẽ phát điên lên khi biết chuyện...
- Cô ấy sẽ không giận đâu!
- Cậu Bách Khoa xoa xoa tay như đang xoa đi ý nghĩ của tôi
- Mình biết tính cô ấy mà... Bạn thân từ bé đấy!
- Bạn thân?
- Tôi buột miệng kêu lên. Cậu ta thì bật cười.
- Ừ. Bạn ngạc nhiên à? Tôi bỏ nửa quả cam xuống bàn, quay hẳn về phía cậu bạn Bách Khoa, tự nhiên nói:
- Chứ sao? Thế bạn không cảm thấy lo lắng ư? Tình bạn vun đắp bao năm sẽ mất đi không chừng... Cuối cùng ta còn gì cả... Khổ lắm!
- Nếu nghĩ nhiều như thế là chưa yêu thật sự... Yêu là yêu, không cần biết những cái khác đâu bạn ạ!

Tôi thờ người ra, ngạc nhiên vì tôi đang đối diện với một mối tình đời thực đi lên từ tình bạn... mà là bạn rất thân... Yêu là yêu... không cần biết những cái khác ư? Tôi chưa từng nghĩ như thế bao giờ. Lúc nào tôi cũng để ý xung quanh xem ý tứ mọi người ra sao... Họ sẽ vui nếu tôi làm thế này mà không phải làm thế kia? Và sẽ không có ai phải buồn, phải khổ vì những việc tôi đã làm, đã lựa chọn... Bởi vì tôi biết, tôi sẽ rã dần vật nếu tôi làm cho ai đó quanh tôi phải khổ... Chưa bao giờ tôi dám dùng cảm như cậu ta cả...

- Đây... bạn không sao chứ?

Tôi giật mình, lặng lẽ lắc đầu. Rồi thấy mặt cậu ta ngẩn ra vì không hiểu cái gì cả, tôi mới mỉm cười để trấn an:

- Mình chỉ đang ... hấp thụ ý tưởng của bạn thôi!
- Không phải của mình!
- Cậu ta kêu lên sau khi đã hiểu ra vấn đề
- Hãy yêu đi rồi sẽ biết!

Tôi gật đầu, tự nhiên thấy kỳ cục. Một tên con trai lạ hoắc đang khuyên tôi yêu đi... để mà phẳng phẳng chống lại cả thế giới... Và thế là tôi đâm ngượng, nửa muốn chấm dứt câu chuyện, nửa lại muốn nghe tiếp... Nhưng, nói tiếp như thế nào?

Dường như cậu bạn kia cũng đang rơi vào tình trạng như tôi, nên không khí giữa hai đứa tự dưng chìm xuống, im lìm như đang ở một vùng đầm lầy không bóng người... Tôi lăm râm trong đầu cầu mong có ai đó vào phòng... một cô ý tá thôi cũng được...

Ồ... quả như mong đợi của tôi, một bóng người xuất hiện ở cửa phòng, cứu nguy tình thế ngượng ngập giữa hai bệnh nhân... Đó là Khang! Tôi cười thật tươi vì hạnh phúc. Lúc nào cũng đúng lúc, thật tuyệt quá Khang ạ!

Tôi đã định ninh rằng khi Nguyên về Hà Nội là hẳn sẽ vào chơi với tôi ngay, nhưng chờ mãi mà không thấy bóng dáng hẳn đâu cả... Rõ ràng lúc 4 giờ chiều hẳn gọi cho tôi, thông báo là đã có mặt, nhưng phải về qua nhà cất đồ đạc... Giờ thì đã gần 8 giờ. Tôi ngồi ỉu xiu bên đồng hồ ăn. Mẹ tôi thì đang ... buôn chuyện với bà bác bên kia giường, chẳng để ý gì đến tôi cả. Khang cũng đã về từ lúc nào rồi... Cậu ấy phải ghé thăm

ông một chút... Còn Yến... chẳng thấy tăm hơi đâu cả! Trời đất... đến cả cái điện thoại cũng như chống lại tôi... không thèm động dảy dù là ... một cuộc gọi nhớ!

Tôi thở dài, thấy bồn chồn trong dạ. Nửa mong ngóng, nửa giận hờn... Con khủng long chết tiệt... mãi phun lửa ở đâu rồi không biết? Tôi mà thấy mặt hắn lúc này thì... Tôi nắm nhĩa con dao gọt hoa quả trong tay, lòng ngùn ngụt lửa giận... Nhưng chỉ được một lát, tôi ngó xuống đồng hồ, lại thở dài... Thôi, vào một chút cũng được... tôi sẽ không phi dao vào cậu đâu mà sợ! Người ta đang buồn thúi ruột thúi gan đây, cậu biết không hả?

Tôi nằm ịch xuống giường, trùm chăn kín đầu... lằm rằm đọc lời nguyên chú mà mình vừa mới nghĩ ra... Nào ... nào... mau tới đây... tới đây... Có biết người ta nhớ đến thế nào không hả?

Tôi vùng dậy, đưa tay bịt miệng. Quái, vừa nguyên cái gì vậy hả trời? Điên khùng rồi à? Nhớ cái gì? Nhớ ai chứ?

- Nhớ cậu quá trời quá đất luôn đó Lâm!

- Giọng nói đầm ấm vang lên khá lớn ở cửa. Hắn ta xuất hiện như quỷ thần, bước rất nhanh đến bên tôi, mỉm cười.

- Đến rồi hả Nguyên?

- Mẹ tôi dứt ra khỏi câu chuyện, tươi cười. Hắn cũng quay sang, tíu ta tíu tít chào hỏi.

Tôi nhìn hắn lom lom... Cuối cùng thì hắn cũng xuất hiện... Cất bỏ cái phần độc thoại vừa rồi đi... Vô lý quá chừng luôn, ai mà biết được sẽ chết sặc vì cười mất! Thay vào đó là mình đã nghĩ đến chuyện bắt phạt hắn vì tội... không vào thăm sớm... Đúng vậy. Chỉ là thế thôi!

15. Chương 15

Hôm nay là ngày tôi được xuất viện, còn cái cậu Bách Khoa kia thì phải ngày mai dù rằng vết mổ của cậu ta đã lành từ lâu. Tôi dậy rất sớm, dọn dẹp đồ đạc với một vẻ thận trọng vô cùng vì không muốn đánh thức bà bác và người bạn cùng phòng dậy. Tôi phải làm việc này vì mẹ tôi đã về từ hôm qua khi mà bà cho rằng lẽ ra là tôi phải về từ hôm qua, vết thương có nhằm nhò gì với sức khỏe vô địch của con gái bà cơ chứ? Dĩ nhiên, tôi cũng không lưu luyến gì nhiều. Mẹ ở với tôi gần một tuần và chỉ làm có hai việc, một là cần nhằn cái thói quen ăn uống của tôi, hai là buồn đưa lê bán dưa hấu với bà bác bên cạnh. Tôi thì đã ... chán ngấy lên rồi!

Tôi đang loay hoay tìm cái sạc điện thoại thì có tiếng gõ cửa. Tôi liếc mắt lên cái điện thoại để xem giờ. 6 giờ sáng! Trong đám bạn bè tôi lại có đứa có nhà hừng rời khỏi giường vào giờ này để chịu rét mướt mà tới đón tôi ư?

Tôi nhẹ nhàng đi ra, trong đầu nghĩ ngay đến chuyện sau khi về nhà sẽ bắt kẻ vừa gõ cửa kia đi khám bác sỹ... về thần kinh cho chắc ăn... Chứ mấy chuyện bất thường này không thể coi thường được đâu!

- Ủa... Thương?

Tôi kêu lên khe khẽ. Thương đang đứng trước mặt tôi với gương mặt dầu dàu và cái dáng co ro vì lạnh. Sau vài giây kinh ngạc, tôi kéo tay Thương vào. Nhưng nó cứng lại với cái lắc đầu... Tôi bước theo nó tới cái ghế đá ngoài hiên....

- Sao thế? Có chuyện gì à?

- Tôi giương đôi mắt tròn xoe nhìn Thương.

_Tớ không ngủ được!

Tôi cup mắt lại, không nói gì. Sau một tuần ốm nặng, nó gầy xom đi, đôi mắt lại thâm quầng vì mất ngủ. Bàn tay nó lạnh ngắt, run rẩy trong tay tôi khiến tim tôi như có ai đó bóp nghẹn lại.

Thương cúi gầm mặt, vai co lại như một kẻ đang mắc lỗi. Tôi xoa xoa tay nó với khao khát là tay tôi thật ấm, thật to để xua tan cái lạnh giá trong đôi bàn tay gầy mỏng mảnh của Thương... Tiếng Thương xa xăm...

- Tớ xin lỗi!
- Về chuyện gì?
- Tôi hỏi.

- Vì lại ốm... trong khi cậu bị như thế này.

Tôi suýt nữa thì ứa nước mắt. Tầm lòng Thương, lúc nào cũng thế...

- Tớ lúc nào cũng như một đứa vô tích sự.
- Chỉ cần cậu khoẻ mạnh!
- Tôi thì thắm
- Bọn tớ chỉ mong có thế.

Tôi giật mình vì có một giọt nước rơi xuống tay tôi... Thương khóc. Tôi bối rối. Dù biết Thương hay mau nước mắt, nhưng kiểu như thế này thì chưa bao giờ tôi thấy...

- Tớ... tớ... Sao tớ lại như thế này chứ? Cậu tốt như thế... Ai cũng tốt với tớ như thế... Mà tớ chỉ biết có ghen tị mà thôi....

Thương oà khóc. Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc vỗ nhẹ lên lưng Thương, chờ đợi sự bình tĩnh trở lại của nó. Một lúc, Thương ngẩng lên, đôi mắt nó mọng nước, khuôn mặt thì tái xanh...

- Tha lỗi cho tớ Lâm ơi... Nhưng tớ không thể rút ra được nữa rồi... Tớ không biết làm thế nào nữa vì nó đã quá lớn... giống như một đại dương...vượt trên cả lời tớ nói...
- Vậy... cái gì lớn như thế?
- Tôi giữ chặt tay Thương
- Hãy bình tĩnh xem nào... Tớ đang nghe cậu đây...

Thương rút tay ra khỏi tay tôi, gạt nước mắt, nhưng hình như nước mắt của Thương có một sức mạnh không thể ngăn nổi. Chúng cứ tràn ra...

- Bởi vì tớ không cùng khu phố với Nguyên như cậu... Bởi vì tớ không phải là người bạn quan trọng nhất đối với Nguyên như cậu... Bởi vì... bởi vì...

Tôi chờ người ra vì không thể hiểu vì sao Nguyên lại có mặt trong câu chuyện của Thương. Thương vẫn không ngừng gạt nước mắt... và giọng nói thì khản đặc lại.... Còn tôi, tôi kiên nhẫn ngồi nghe, cố không tỏ ra kinh ngạc hay thất vọng...

- Tớ đã ghen tị chỉ vì Nguyên thân thiết với cậu hơn với tớ, vì Nguyên chỉ ghé thăm tớ một hai tiếng đồng hồ khi tớ ốm còn ở bên cạnh cậu cả ngày không biết chán... Tớ đã tức muốn khóc khi Nguyên không ngần ngại dọn đồ cho cậu để lúc cậu xuất viện có thể về Hải Phòng ngay... Còn tớ, cậu ấy chỉ hỏi thăm mà thôi. Dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ vì tớ gặp Nguyên sau cậu... tớ không thể đá bóng, đánh lon hay đánh nhau như cậu được... Lâm ! Sao lại bất công như thế? Lúc nào cậu cũng kêu ca chuyện Nguyên trêu chọc một mình cậu... còn tớ thì lại khao khát... ” sao mình lại không là Lâm kia cơ chứ? ”...

Thương đã bình tĩnh hơn, gương mặt nó đỡ bừng lên, nhưng đôi mắt u buồn, diêm lệ. Tôi thấy khó thở như có hàng nghìn tảng đá đang thi nhau rơi xuống, muốn trái tim tôi phải tan nát... phải bị chôn vùi... Tình yêu là thứ sức mạnh ghê gớm gì kia chứ? Trên thế gian này thiếu gì chỗ để nó đến, để nó thể hiện quyền lực tối cao... sao lại ở đây, ngay trong tình bạn lâu bền của chúng tôi?

- Tớ... tớ yêu Nguyên! Lâm... Tớ xin lỗi... Tớ biết cậu quý trọng biết bao tình bạn của chúng ta, cậu lo lắng nếu có ai đó trong chúng ta bị tổn thương vì tình yêu... Nhưng tớ thà bị tổn thương còn hơn. Cái vỏ bọc tình bạn đối với tớ giống như một bộ quần áo đã quá ngắn, không còn thích hợp nữa. Tớ yêu nó nhưng không thể mặc mãi được...
- Ý cậu nói là sẽ treo nó vào trong tủ kính để mà hoài niệm?

- Tớ yêu Nguyên có gì sai?
- Thương nhìn thẳng vào mắt tôi. Lần đầu tiên tôi thấy trong đôi mắt huyền diệu hiền đó có một ngọn lửa rực cháy. Đó là tình yêu của người bạn tôi thương yêu nhất!
- Cậu không có gì sai cả!
- Tôi nói mà thấy cổ họng mình bỏng rát
- Mà chính là tớ sai!

Đúng là tôi đã sai khi cứ giữ mãi cái lối suy nghĩ trẻ con, ngây thơ nhưng độc ác ấy. Tình yêu có quyền ở bất cứ nơi đâu nó muốn ở... Tớ thương ư? Có hề gì khi họ yêu nhau?

- Cậu đừng khóc nữa Thương ơi! Tớ hiểu ra rồi mà! Tớ sẽ không buồn và trách móc gì đâu. Nếu biết cái sự ngây thơ trẻ con của mình làm cậu khổ sở như thế này thì tớ đã không bao giờ suy nghĩ thế... Tớ thương cậu, thương Khang, thương Yến... và cả Nguyên nữa. Nếu có ai đó yêu nhau trong chúng ta thì... dĩ nhiên, tớ sẽ vun đắp mà... Tình yêu... đó là ước mơ không thể thực hiện được một mình...

Thương gục đầu vào vai tôi, vẫn khóc nức nở. Tôi nén tiếng thở dài, và cái nhói tim thật đau xuống đầu đó cõi lòng mù mịt của mình. Từ bé, chẳng phải lúc nào tôi cũng là kẻ vô tư và sẵn lòng giúp đỡ bạn bè đó sao? Tôi chẳng phải là đứa sẵn sàng cho đi con búp bê mà mình thích nhất nếu như người ấy là Thương đó sao? Nhưng... hồi đó tôi không có cảm giác buồn nặng nề như thế này... Lâm ơi, mày làm sao thế?

16. Chương 16

- Alo...
 - Chuẩn bị đi... 5 phút nữa chúng tớ qua rồi tụi mình đi chơi luôn!
- Nguyên cúp máy không để tôi kịp phản đối gì. Hôm qua mới về, hôm nay đã rủ đi chơi rồi... Sức khỏe của Thương đã ổn chưa mà đi?
- Tôi khẽ lắc đầu, buông chiếc điện thoại xuống và tiếp tục rúc vào chăn. 5 phút? Làm như người ta là... thánh không bằng? Riêng cái chuyện hô biến... ra khỏi giường cũng mất dứt 5 phút rồi. Kệ đi... kệ đi...
- Tôi lại lơ mơ ngủ, dần quên đi cái chuyện phải hô biến kia...
- Dậy... xem con gái ngủ ngày kia...
- Tôi bị néo một cái vào má, rõ là đau. Mở mắt ra là đã thấy gương mặt khó đăm đăm của Nguyên. À, khủng long đến rồi ! Tôi giữ chặt lấy cái chăn, quyết tử với giấc ngủ của mình
- Xem ra cô nàng quyết tâm từ bỏ giới tính của mình rồi Khang ạ!
 - Này... tớ bắt được một con sâu trong chậu hoa lan này !
 - Tiếng Khang vọng từ ban công vào với một vẻ ngạc nhiên như chưa từng nghĩ sẽ có một con sâu xanh lét trong chậu hoa lan vậy.
- Tôi tỉnh ngủ hẳn.
- Không nên ngạc nhiên với những gì thuộc về cô bạn của chúng ta... kéo mắt cả đời chỉ để mà...
 - Ra ngoài!
 - Tôi bật dậy, hét lên
 - Ai cho vào phòng người ta thế hả? Có biết ý tứ gì không?
- Nguyên nhún vai, đi về phía bàn học của tôi, nhắc cái này lên, rồi lại bỏ xuống, và nhắc cái khác, xem xét để cố tìm ra chi tiết... đáng ngạc nhiên! Khang thì vẫn cặm cụi với chậu hoa, không tỏ ra là đã nghe thấy tiếng hét oanh vàng của tôi.

Thôi, tôi cũng chả thèm để ý nữa. Quen rồi! Hầu như lúc nào mà hai tên này đến nhà tôi thì đều như vậy hết. Tôi lừ đừ đi vào nhà tắm với cái ý nghĩ buồn xuôi muôn thuở đó. Khang bật cười :

- Nguyên ra xem con sâu này có giống chủ của nó khi ngủ không cơ chứ?

Ném cái khăn rửa mặt vào bồn rửa, tôi hậm hực. Có tên nào trong hai tên kia hiểu rằng tôi đã đầu hàng rồi không nhỉ?

- Ê Lâm... giống kinh khủng luôn ấy!

- Nguyên gọi với vào, rất vô tư lự.

Tôi thì vừa nuốt xong cục giận, nên đã bình thần mà đánh răng, rửa mặt, chải đầu. Khi ló ra khỏi phòng tắm thì đã thấy 2 tên yên vị đầu gối trong phòng rồi, và lại còn với vẻ mặt rất nghiêm túc nữa chứ!

- Đi chơi ở đâu?

- Tôi hỏi.

- Có nguyên một ngày... ra Cát Bà chơi?

- Liệu Thương có đi được không?

- Tôi đưa mắt nhìn Nguyên, nhưng người trả lời tôi lại là Khang.

- Tổ gọi điện rồi... Cậu ấy đi được!

- Cậu cũng là người vừa ốm dậy mà?

- Nguyên nhướng mắt

- Đi được không?

Nếu Thương đi được thì lẽ dĩ nhiên tôi đi được thôi mà. Ừm... tôi thở dài... Dù sao thì... tôi cũng có nhiệm vụ là vun đắp cho Thương, tích cực đẩy Nguyên về phía nó thật nhiều... thật nhiều...

- Nay... nghỉ gì thế? Định để tụi này chờ đến lúc mọc rễ ra à?

- Nguyên hét lên.

Ồi, lúc nào cũng thế! Tôi nhún vai, mở tủ quần áo. Thằng em tôi đẩy cửa bước vào, và cũng hét toáng lên:

- Bả vẫn chưa dậy à?

- Không gõ cửa hả thằng kia?

- Tôi quay phắt lại, đang giận thì lại có... " cái thót " bước vào để bị chém chứ !

- Hai anh sang phòng em đi. Em mới mua được đĩa game hay lắm!

Khang và Nguyên bật dậy ngay, mắt sáng như những vì sao đêm hè. Tôi lựa nhanh một bộ đồ, ngó đồng hồ một cái, và tiếp tục... tốc độ hoàn tất thủ tục cần thiết ột buổi đi chơi...

Đẩy cửa phòng Bình, tôi hỏi :

- Cho chị mượn chìa khóa xe của mày!

- Chị cũng đâu gõ cửa?

- Đưa nhanh đây.

- Để tớ làm tài xế cho!

- Nguyên lên tiếng, dù mắt không rời khỏi màn hình.

- Còn Thương và yến nữa. Hai đứa nó đâu tự lái xe xa được.

- Em mà không đi học thì làm tài xế cho chị ngay... Đây! Em mới cho nó đi thăm mỹ đây... Ngon lắm!

Tôi cầm lấy cái chìa khóa có treo một chiếc đầu lâu giống hệt cái thật. Khẽ nhắm mắt một cái, tôi nhìn hai thằng bạn đang bị hút mất hồn, chép miệng :

- Định du lịch Cát Bà tại nhà hả?

- Đi... đi chứ?

- Khang kéo Nguyên đứng dậy. Bình vẫy vẫy tay sau khi đã nháy mắt, ám hiệu rằng tối nay ba anh em mình sẽ cùng... ” luyện ”...

- Minh... không ăn sáng hả?

- Tôi vừa bẻ tay lái vào khu phố nhà Thương vừa hỏi.

Nguyên nhìn Khang một cái và hai đứa nó bật cười ha hả. Có lẽ đã có sự cá cược rằng tôi sẽ hỏi câu đó... và... sự thật thì chuyện đi chơi nào tôi cũng hỏi như thế cả!

- Có ăn chứ! Minh ăn ở nhà Yến... Mọi việc đã có kế hoạch cả rồi mà!

- Khang trả lời tôi sau khi đã dứt được niềm vui vô lý là được thấy tôi thể hiện cái sự ngô nghê muôn thuở ra.

- Ồ... được thôi!

- Tôi nhún vai

- Ông im đi cho tôi nhờ, Nguyên!

Nguyên gặp người trên xe, cười nghiêng ngửa. Chỉ đến lúc dừng trước cổng nhà Thương, hắn mới lấy lại được vẻ nghiêm túc... giả tạo thường có.

Thương đã chuẩn bị sẵn và chờ chúng tôi ở chiếc xích đu đặt ngoài sân. Mẹ của nó cẩn thận tới mức ra tận cổng, dặn dò chúng tôi nào là không được nổi hứng... đưa xe vì Thương có thể chóng mặt bất cứ lúc nào, nào là không được cho Thương đi ca nô tốc độ cao, nào là phải nghỉ trưa chứ đừng ham chơi quá... Không được và phải của mẹ Thương mất tới gần 10 phút mới xong!

Thương leo lên xe Nguyên, cười dịu dàng với tôi. Tôi khẽ gật đầu... ” Hai cậu rất là hợp nhau, yên tâm đi! ” Tôi quay lại chào mẹ Thương, và tăng ga phóng đi.

Có những vệt nắng lọt qua tán lá của những cây cổ thụ bên đường chiếu xiên xiên thành những dải lụa vàng... phát phốt trước gió. Thời tiết đã ấm dần lên, nắng mềm mại, gió dịu dàng... Chúng tôi lướt nhẹ trên con đường sạch bong buổi sớm... cảm nhận niềm vui đang tràn ngập khắp phố phường!

17. Chương 17

Chúng tôi gửi xe lại nhà một người quen ở bến phà Bính, nhảy lên con tàu cánh ngầm trắng để đến với Cát Bà. Gió biển thổi lồng lộng, con tàu lướt qua vô số những đảo to, đảo nhỏ và những hang động kỳ vĩ . Tôi chụp ảnh lia lịa mặc dù là đã quá quen với khung cảnh này từ lâu. Yến bắt Khang giữ hai tay nó ở ngay mũi tàu và Nguyên thì trở thành phó nháy cho nó. “ Titanic Việt Nam” của nó sau vài lần chụp đi chụp lại cũng không đến nỗi nào lắm...

- Cậu có sao không?

- Tôi hỏi khi ngồi xuống băng ghế mà Thương đã ngồi sẵn.

- Không sao! Tổ thấy vui lắm mà!

- Cũng lâu rồi tụi mình không đi chơi thế này!

- Tôi cười

- Nhớ thời cấp ba ghê!

- Ừm ...

- Những cô nương xinh đẹp, một tấm ảnh chứ?

- Nguyên xuất hiện trước mặt chúng tôi với nụ cười nở rộng trên môi. Ánh nắng chiếu xiên qua vai của hắn tạo thành những góc sáng tối tuyệt vời trên gương mặt nghiêng nghiêng. Tôi, dù không phải dân hội họa chuyên nghiệp nhưng cũng ngay lập tức cảm nhận vẻ đẹp có gì đó cổ điển ấy của hắn. Dáng đứng vững chãi trong muôn vàn cơn gió, trong hàng nghìn hàng vạn tiếng sóng... hắn trông như một bức tượng thần với sự kỳ vĩ vượt thời gian. Tôi rời khỏi cơn mê khi Thương kéo tay tôi, hỏi tôi thích phong cảnh nào làm nền. À, tôi ngó quanh, đầu óc vẫn còn chút mê muội nên quyết định chúng tôi sẽ ngồi nguyên thế này mà chụp. Nguyên không nói gì, chết tiệt là hắn vẫn giữ nguyên dáng vẻ ấy với nụ cười luôn sẵn lòng phục vụ. Hắn có biết tôi luôn là kẻ ham mê cái đẹp mang tính điển hình như thế không nhỉ?

- Mặt gì mà ngơ ngơ vậy?

- Nguyên hơi cau mày

- Cậu làm Thương xấu hổ đi đấy!

Tôi bặm môi, còn Thương thì vội vuốt xuôi:

- Đâu có sao đâu...

Nó quàng lấy tay tôi, ghé đầu rất sát vào vai tôi, và nở nụ cười hạnh phúc. Tôi quên chưa nói rõ là nó rất ăn ảnh, cái nào cũng xinh kinh khủng với cái vẻ hiền thực, thơ ngây không chỗ chê. Còn cái mặt tôi luôn hiện lên ảnh rất chân thực nếu không nói rằng có chút gì đó nhăn nhó...Ồ, tôi nghe thấy Nguyên bảo cười lên, và dĩ nhiên rồi nhe miệng cười. Tôi đổi phiên cho Nguyên để hai đứa có thể có một cái ảnh chung làm kỷ niệm. Bất giác Thương đỏ mặt, lóng ngóng đứng lên. Tôi chỉ vào sườn tàu bên cánh trái, và bắt hai đứa đứng ngược lại với hướng gió. Nguyên tự nhiên nắm lấy khuỷu tay Thương sát vào hắn, và nói:

- Được rồi đấy! Chụp đi!

Nhìn qua ống kính, tôi nghe lòng chao đi một chút. Dường như có một niềm hạnh phúc sâu xa toát ra từ hai đứa, khiến khung cảnh xung quanh cũng nhuộm một màu hồng phớt nhạt. Tàu đi qua một cửa hang động có những thạch nhũ rủ xuống rất mềm mại ở cửa hang, tôi liền nhanh tay bấm. A, trông như là rèm che của một phòng tân hôn ấy...

- Đẹp không?

- Thương lại gần và tôi lẳng lặng đưa cho nó để xem lại. Tôi đang còn phải nuốt trôi cái ý nghĩ ... đau đớn vừa rồi, nhưng mãi mà nó cứ ở ngang ngực, muốn tự do để thở cũng không được nữa...

Tàu cập bến, du khách lũ lượt lên bờ, và tủa đi khắp hướng. Chúng tôi đi bộ qua dãy phố sầm uất của những nhà hàng, khách sạn, rồi leo qua những bậc đá nằm vắt ngang triền núi để sang bãi tắm Cát Tiên. Đây là bãi tắm nhỏ và kín đáo, chúng tôi đã ưa thích ngay từ lần đầu tiên đặt chân đến đây. Bởi là mùa đông nên chỉ có lác đác một vài người đi lại trên bãi biển. Chúng tôi chọn một góc khuất sau phiến đá lớn để dừng chân. Yển quăng cái ba lô của nó xuống một phiến đá bằng phẳng, bỏ giày, và chạy như lao xuống biển. Chừng như chỉ để mực nước ngang đầu gối, nó dừng lại, hét lên rất lớn. Tiếng hét của nó bị át đi bởi tiếng sóng và tiếng gió... ù ù.

Cuối cùng thì cả bọn kéo nhau ra biển, đập và té nước vào nhau, cười như muốn thi cùng sóng biển. Một thì lại kéo nhau lên, bày biện những thứ mà bố mẹ Yến đã chuẩn bị sẵn ra phiến đá, ăn đến là ngon... Như thường lệ, Thương rủ mấy đứa đi nhặt cho nó vỏ ốc để bổ sung vào bộ sưu tập vốn đã rất vĩ đại. Tôi từ chối vì đang nổi hứng muốn vẽ. Lôi trong ba lô ra một tập giấy vẽ, cái bút chì, tôi đưa mắt nhìn ra xa... Biển xanh ngắt ngất, trời cao lồng lộng, bãi biển như mở rộng ra, và những người bạn của tôi thì dường như bé nhỏ lại. Tôi mỉm cười, lại giống như ngày xưa, khi bọn tôi được bố mẹ đưa đến đây, cũng hí hụi nhặt ốc... Nguyên tìm được một vỏ ốc màu hồng, đưa cho tôi ngay và nói:

- Dễ thương như cậu ấy!

À, hóa ra hắn lẻo mép ngay từ hồi còn bé xíu cơ đấy... Tôi di di cái bút chì lên tóc, bắn khoản không biết mình bỏ cái vỏ ốc đó ở đâu... Hình như... ừm... tôi đã đưa cho Thương sau đó mấy ngày vì con bé cứ dán chặt mắt vào nó mỗi khi đến phòng tôi chơi. Tôi nghĩ cho Thương thì cũng chẳng chết ai, ở Cát Bà thì thiếu

gì những con ốc như thế... Tôi đã bỏ công đi tìm nó rất nhiều lần sau đó, nhưng không thành công. Chán nản, tôi đã quyết định quên mọi chuyện là tốt nhất. Nguyên cũng có đả động gì đâu?

Thở dài một cái vì không thể hiểu sao mình lại nhớ lại chuyện đó, tôi bắt đầu chú tâm vào bản vẽ. Tôi vẽ bầu trời có vài cụm mây trắng, tôi vẽ biển với những nếp sóng xô bờ, tôi vẽ bờ cát óng ánh mịm màng... Tôi vẽ những phiến đá to như những cô gái gối đầu lên lưng nhau...và...tôi vẽ hai người đang chụm đầu vào nhau, trên tay là những con ốc nhỏ xinh xắn...

- Cậu vẽ ngày càng đẹp ra đấy!

Tôi giật mình. Khang ngồi xuống cạnh tôi, với lấy lon Cô_ca tu một hơi.

- Chỉ có hai người thôi sao?

- Vậy mới lãng mạn!

Khang phì cười.

- Có vấn đề gì rồi phải không?

- Sao hỏi thế?

- Tôi vung tay vẽ thêm mấy con chim nho nhỏ trên bầu trời.

- Không có gì!

- Khang nhìn ra xa, thở khi một cái

- Mà nếu có gì đó xảy ra thì ... không tốt lắm đâu!

Tôi quay sang nhìn Khang, nhú mày không hiểu. Toan hỏi rõ thêm thì Yến lao tới, kêu inh ỏi là không tìm được con ốc nào ra hồn cả. Nó ghé nhìn vào bức vẽ của tôi, lại la lên:

- Tao đâu? Tao rõ ràng là ở đó mà?

- Tao không muốn bức vẽ của tao ... giảm giá trị đi!

Yến cốc tôi một cái, bỏ vào miệng quả nho, nhai nhót nhét và nhả hạt, phun phì phì. Tôi và Khang làm điệu bộ “gớm quá!” nhưng nó phớt lờ đi.

- Mình đi ăn tu hài đi!

- Yến rử rê

- Lâu lâu không ăn rồi!

- Gọi hai đứa kia rồi mình đi!

- Khang gạt đầu. Yến thực hiện liền bằng cách bắc tay làm loa réo hai tên còn lại.

Tôi dặm tô những nét còn lại với một vẻ tỷ mỷ và cẩn trọng, nên không biết Thương và Nguyên đã tới bên cạnh. Đến khi Thương lên tiếng, tôi mới ngẩng lên.

- Tớ vẽ hai cậu!

- Tôi cười

- Rất là hợp khung cảnh!

- Xấu òm à!

- Nguyên kêu lên.

- Tớ thấy rất đẹp mà! Cậu cho tớ được không?

- Tớ vẽ tặng cậu đấy! Nếu Nguyên muốn một cái nữa thì về tớ vẽ lại bằng màu nước cho.

- Không cần!

- Nguyên vừa thu dọn đồ, vừa cau có
- Tớ mà treo tranh thì phải treo của những họa sỹ nổi tiếng cơ.

Tôi bĩu môi. Bỏ tập tranh vào ba lô, tôi đứng dậy. Các bạn tôi cũng dọn xong và sẵn sàng một cuộc du hành ngược trở lại. Sau khi mỗi rã rời mới ra được đến bãi thuyền nan cho thuê, chúng tôi chọn một cái để ra nhà hàng nổi trên biển, nhằm thưởng thức đặc sản Cát Bà.

Bữa ăn có tu hài hấp với bia, cá bò tươ nấu lẩu, và cuối cùng là sam rôti được chế biến ngay tại bàn. Đây là điều tôi mong đợi nhiều nhất trong chuyến đi này, nên những món ăn nhẹ lúc này tôi đã hạn chế rất nhiều, mục đích là để bụng rỗng cho những thứ đặc sản mà chỉ nghe tên đã thấy ... nôn nao. Nguyên ngồi bên cạnh tôi, gấp liên tục vào bát tôi đến nỗi đầy ụ lên. Hắn ta nói rằng để bù lại mấy cân tôi đã mất trong bệnh viện. Suy nghĩ này rất đáng khen, và tôi đã tặng hắn một nụ cười ưu ái. Vậy là trên bàn ăn không còn ai chống đối với tôi nữa, tôi hoàn toàn tự do... tung chưởng khắp nơi. Khả khả, chuyển đi không đến nỗi tệ...

- Uống chút rượu chứ ?

Cả bọn tôi ngẩng lên, ngạc nhiên với người đang đứng trước bàn ăn, trên tay là chai rượu đế đã vỡ.

- Sam rôti mà không có rượu đế nó mất ngon đi!
- Mày tránh ra đi!
- Nguyên cau mày.
- Công tử như mày chỉ có thể vùng vẫy ở trong đất nhà thôi, còn ra đây... đồ dám nhé?

Đó là thằng Hùng “bẩn”. Nó bằng tuổi chúng tôi, nhà cũng cách nhà tôi vài con phố, nhưng nghe nói gia đình nó có một khách sạn ngoài này. Nó là đứa chuyên đi đánh nhau, khiêu khích và lừa tiền người ta. Chúng tôi đã từng **ng độ và lẽ dĩ nhiên là đã cho nó một trận nhớ đời... Ai dè ... mèo vẫn hoàn mèo...

- Sao? Rượu thôi mà? Mày không uống là mất mặt với các em xinh đẹp ngồi đây đấy!

Nguyên toan vùng lên nhưng Khang đã giữ lại, lắc đầu. Cầm Nguyên bạnh ra, ngùn ngụt lửa giận. Thằng Hùng “bẩn” cười ha hả, đặt chai rượu xuống bàn nghe cái cộp. Nó nhún nhử:

- Ra hai thằng thổ đế...
- Anh phục vụ ới!
- Tôi lên tiếng gọi khiến người phục vụ đang đứng gần đó giật nảy mình. Hùng “bẩn” cười khẩy.
- Nhà hàng kiểu gì mà lại để thứ rác rưởi này quấy phá thế?

Không ai phản ứng, tôi ngơ ngác mất mấy giây. Yển lắc đầu, chán nản. Thật bực mình. Họ sợ bọn quỷ này sao?

- Được rồi, mày kiếm ghế ngồi đi!
- Nguyên lạnh nhạt
- Làm như rượu của mày là duy nhất trên thế giới này vậy. Phục vụ, ầy chai nữa đây.
- Không được đâu! Mình còn lái xe về mà!
- Thương lên tiếng can.
- Cùng lắm thì nghỉ lại chứ gì?
- Khang cười nhẹ
- Nhiệt tình của cậu bạn đây mà không tiếp thì e ... hơi thất lễ nhỉ?

Hùng “bẩn” nhún nhử:

- Mẹ kiếp!
- Nó chửi như thế nó đang trong phim xã hội đen vậy

- Chúng mày dùng từ làm ông đây cóc hiểu... Uống thì uống!

À, thằng này có vẻ bị động và đang cố sức để khiêu khích trở lại. Tôi nhìn phục vụ nhà hàng đặt hai chai rượu khê nhãn mặt, nhưng Khang đã trấn an tôi bằng một nụ cười tự tin vốn có.

Ba thằng bắt đầu uống rượu, lúc đầu còn có sự dỗi đầu nhưng sau dần đã thân thiện hơn. Hùng “bắn” uống tì tì, quên hẳn mục đích khiêu khích của nó. Tôi, Thương và Yến nhún vai, nghĩ đến chuyện sẽ chọn khách sạn nào để nghỉ qua đêm đây...

- Mày thất tình à?

- Nguyên hỏi khi nâng cốc rượu lên.

- Tao á?

- Hùng “bắn” trợn mắt lên

- Diên à? Ông đây mà thất tình á?

- Thì thế!

- Khang nhún vai

- Tao nghe chúng nó nói là mày mê em Ly “bar” lắm, nhưng em vừa lên xe hoa Đài Loan...

- Im đi... Tao mà thèm cái con lẳng lơ đó á?

- Hùng “bắn” đập tay lên bàn, mắt long sòng sọc

- Còn lâu... Đời thiếu gì đàn bà con gái chứ?

- Ồ...

Tôi kêu lên, iếng thịt sam vừa xé vào miệng. Vì không có bạn uống rượu cùng nên nó cà khía với tụi tôi.

Hùng “bắn” lừ mắt, không hài lòng với thái độ của tôi. Tôi nhún vai:

- Có gì đâu! Đàn bà con gái không thiếu nhưng yêu được người tử tế cũng khó lắm đấy!

- Mày biết gì hả?

Nguyên giữ tay Hùng “bắn” lại, cau mày:

- Thôi nào, uống đi. Người như con bé ấy quên là đúng đấy... Hôm nay, uống với mày say thì thôi! Dô...100%?

Thương lo lắng nhìn Nguyên, vì biết hấn chỉ mạnh miệng chứ tửu lượng không phải là vô địch. Yến thần nhiên gọi thêm tu hài dù bụng đã đầy đã căng cả lên.

- Mày gọi lắm thế?

- Chúng nó còn uống lâu!

- Yến xoay mặt đi

- Chẳng lẽ mình ngồi không nhìn chúng nó?

Đương nhiên là không rồi, tôi gật đầu. Lẳng lặng gắp tu hài bỏ vào bát Nguyên và Khang. Riêng thằng Hùng “bắn” thì không đời nào!

Chúng tôi phải gọi tới hai cái thuyền nan để đưa hai tên say quá cần câu và một tên khật khưỡng vào bờ. Khang chưa say lắm thì ngồi bên thằng Hùng “bắn” và cùng Yến giữ nó yên lặng trên thuyền. Tôi và Thương cũng chật vật không kém với con khủng long say mèn Nguyên. Hấn vung vẩy tay chân, hét với sang bên thuyền kia:

- Con gái toàn là những đứa khó hiểu thôi. Mày quên đi!

- Đúng... Quên hết rồi!

- Hùng “bắn” rống lên

- Sao tao không biết chúng mày tốt ngay từ đầu nhỉ?

- Vì mày ngu quá mà!

- Khang lạnh nhạt nói.

Thương giữ tay Nguyên lại, khỗ sở:

- Ngồi im đi. Thuyền chòng chành rồi này!

__Thì sẽ bị lật đấy!

- Nguyên tỉnh bơ đáp trả. Tôi nhăn mặt, cốc một cái vào đầu hắn. Hắn kêu lên, nắm chặt lấy tay tôi, cười cười:

- Vỗ ốc màu hồng đâu?

- Vỗ ốc nào?

- Tôi liếc mắt sang Thương, bối rối

- Cậu say quá rồi, yên đi.

- Tôi bảo cậu phải giữ chặt mà... Vì tìm được vỏ ốc màu hồng là tìm được hạnh phúc đấy... Tôi đã cố tìm thật lâu, thật lâu mới được... Vậy mà...

Lợi dụng lúc hắn lơ là, tôi giật mạnh tay ra, quay mặt đi:

- Nhắm nhí cái gì không biết!

Thương cuối mặt xuống nên tôi không biết cảm xúc của nó ra sao... Tên Nguyên lúc nào cũng là đầu mối của những bất hòa mà! Tôi lừ mắt sang hắn, nhưng gần như rút tim ra ngoài khi bắt gặp cái nhìn rất da diết của hắn. Tôi cụp mắt xuống! Hắn say... hắn say đến nỗi không biết hắn đang làm gì nữa!

- Ừm... Buồn ngủ quá!

- Nguyên kêu lên, và ngay lập tức gục vào vai tôi. Chẳng lẽ tôi lại hất ra? Tôi không thể làm thế được dù rằng tôi biết Thương sẽ đau lòng như thế nào đi chăng nữa... Trước khi Nguyên là người mà Thương yêu thì hắn đã là bạn của tôi rồi!

Tay tôi buông thõng xuống... Lập tức tôi có cảm giác Nguyên nắm chặt lấy tay tôi, hiền từ và tin cậy. Thương quay đi, đưa tay lên mặt để làm gì đó. Tôi bậm môi, đưa mắt nhìn ra xa... Khang cũng đang nhìn về phía tôi, cười với vẻ chán nản, thất vọng. Cậu ta biết tôi đang làm tổn thương những người bạn của mình sao? Tôi không muốn vậy đâu... Chỉ lần này thôi... lần cuối cùng đấy!

Tôi xoay mặt đi, suýt rơi nước mắt... Mặt trời sắp lặn... mặt biển sóng sánh một thứ màu mơ hồ như trong mơ... Tôi không còn tâm trạng để thấy nó đẹp nữa... Tay tôi, nóng ran lên bởi bàn tay rộng lớn của Nguyên...

18. Chương 18

Tôi trở thành một kẻ mang tội nặng trong những ngày tết và bị coi là ... nô lệ của cả bọn ... chỉ vì tôi quá tốt bụng! Số là vào đêm cuối năm, cả bọn kéo nhau ra đường, đến trước cửa Nhà hát lớn để xem ca nhạc. Nói thật là tôi không mê cái món này bằng những món bày bán trên đường. Sau khi giải quyết xong ba bát sủi zín ngon tuyệt hảo, tôi mới ... ngoan ngoãn đi theo tụi nó. Thương kéo cả bọn vào quầy lưu niệm, bày đủ hàng từ cái kẹp tóc bé xíu cho đến những con thú nhồi bông to vật vã, ước chừng bằng tên Nguyên chứ chẳng nói chơi. Tôi lia mắt khắp lượt, không có bán màu nước ưa thích của tôi, chán nản, tôi chống tay xuống mặt kính của một cái tủ bày hàng, uể oải đợi. Trong cửa hàng đông, toàn là từng đôi từng tốp tôi san sát. Thương và Nguyên đang xem và bàn luận cái gì đó rất tâm đắc. yến thì kỳ kèo Khang cho bằng được cái kẹp tóc chi chít đá. Bất giác lúc đó, tôi có cảm giác lạc lõng sâu sắc đến mức tôi cam đoan là nó có một màu xám rất đặc trưng. Tôi lui gót ra ngoài cửa, tự nhủ rằng mình đang làm đúng... Chúng tôi đã trưởng thành và dĩ nhiên cần phải có tình yêu! Tôi đứng ở đó, vào chính khoảnh khắc đẹp này, chỉ là một người thừa...

Lê bước chân trên đường, mặc kệ những cái va chạm của mọi người xung quanh, tôi chưa chút với ý nghĩ về một cái gì đó thừa thãi và ngáng trở... như buổi đi chơi ở Cát Bà! Nếu tôi cứ mãi quần quanh ở đó, tôi sẽ lại làm tổn thương họ thêm một lần nữa mất thôi!

- Lâm ... Lâm ơi...

Một bàn tay chạm mạnh vào vai, tôi quay lại, mắt vài giây ngơ ngác trước khi nhận ra người đang đứng trước mặt mình:

- Sao đi một mình vậy?

Linh “đa tình” của lớp thời cấp III đây mà... Cũng đã khá lâu chúng tôi không gặp nhau rồi!

- Ồ ... thì thích thôi!

- Hai vệ sỹ đâu?

- Linh nháy mắt, bước thêm một bước để ngang cùng tôi

- Hơi bất ngờ đấy!

- Tôi cũng bất ngờ!

- Tôi cười

- Linh “đa tình” mà cũng đi một mình ư? Em Lan, em Phượng đâu hết rồi?

Mặt Linh méo xẹo:

- Thôi... đang đêm cuối năm mà, nhắc tới chỉ thấy khổ thôi!

Tôi bịu nhẹ môi, không hài lòng:

- Đừng coi bạn là trẻ con chứ?

Linh cười, và nhún vai. Cậu ta thường nói với tôi rằng cậu ta rất khổ, vì trời phạt bắt mang một trái tim đa tình... Bất kể cô bạn gái nào tới tỏ tình là cậu ta gạt đầu không một chút gượng ép! Nếu tính từ hồi tôi biết cậu ta thì có lẽ số con gái (cả những đứa tới tỏ tình và bị cậu ta tỏ tình) ngót nghét tới gần trăm... Nhưng Linh cũng khéo, biết sắp xếp lịch hẹn với các cô, biết phân chia tình cảm rất đều nên chưa xảy ra một vụ ẩu đả lớn nào cả! Nguyên và Khang bảo tôi nên tránh xa Linh ra, kéo bị mấy cô bồ ấy hiểu lầm mà bị ... vạ lây! Kể ra thì cũng suýt bị mấy lần...

_Hỏi thật đấy!

- Gì?

- Tôi nhướn mắt, chân vẫn bước về phía trước.

- Sao lại đi một mình? Ngày trước có bao giờ Nguyên và Khang để cậu rời tầm mắt trong vài giây đâu?

- Ngày trước khác, giờ thì khác!

- Tôi thấy giọng mình là lạ

- Bạn bè thì cũng chỉ có lúc thôi chứ?

Linh bước ra trước mặt tôi, lắc nhẹ đầu:

- Bạn bè? Cậu vẫn vô tư như xưa à?

Tôi dừng lại, không hiểu hết cái nhìn của Linh. Cậu ta thở dài, hơi cười:

- Có biết ngày xưa tớ không tấn công cậu không ?

- Vì cậu không đủ khả năng!

- Tôi phũ phàng buông gọn, nhưng Linh không phật lòng, cậu ta bật cười:

- Đừng nói với cái thằng một tay quơ ... trăm em câu nói đó nhé?

- Thế thì tại sao? Tớ cũng xinh lắm đấy!

- Tôi lúc lắc đầu, ra vẻ làm dáng. Linh xoay người để lại bước cùng tôi. Xung quanh huyên náo, nhưng kỳ lạ là tôi vẫn nghe rất rõ cái giọng rất ấm của Linh.

- Lâm rất xinh! Ngay từ hồi vào lớp, tớ đã để ý rồi. Và trong lớp mình, tớ thấy có ổi dứa ... mê cậu! Nhưng ... cũng rút dần vì bản thân cậu vô tư quá, coi tất cả bọn tớ chỉ là bạn bè tốt, và cũng vì hai chàng vệ sỹ cạnh cậu nữa... Không ai vượt qua được hai thành đó được cả!

“Nhưng giờ hai vệ sỹ đó đã tự do rồi!”

- tôi nghĩ, một nỗi buồn vô cớ ủa đến...giống như một cơn gió mùa đông bắc... làm lạnh giá mọi cảm xúc!

- Các cậu có chuyện sao?

- Không!

- tôi cười nhẹ, ngược nhìn ra xa, cố nén lòng lại

- Bọn tớ vẫn như xưa, và có khi còn tuyệt hơn cả ngày xưa nữa... Cậu có nghĩ tình yêu là một liều thuốc làm bùng nổ mọi cảm xúc không?

Tôi không để ý đến đôi mắt mở tròn to ngạc nhiên của Linh, chỉ cười, đưa tay về phía người đang cầm một quả bóng bay hình trái tim rất đẹp ở phía xa, nói nhỏ:

- Họ mua ở đâu đấy nhỉ?

- Cậu thích à?

- Ừ.

- Vậy đứng đây chờ tớ nhé?

Không đợi tôi đồng ý, Linh đã chạy biến đi. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh đài phun nước ở quảng trường, lặng lẽ nhìn những nụ cười hạnh phúc lướt qua trước mắt... Đêm nay là đêm cuối năm đầu tiên mà tôi tự động tách ra khỏi nhóm bạn của mình, buồn thảm đến nao lòng...

Giật mình vì điện thoại rung bần bật trong túi áo, tôi chậm chạp đưa lên tai và nhìn mặt bởi tiếng la chói lói của Nguyên:

- Đi đâu rồi hả? Lớn rồi mà không biết đứng yên một chỗ khi lạc hay sao?

- Các cậu cứ đi chơi đi!

- Tôi nói nhẹ

- Chẳng phải như vậy rất tiện sao?

- Đang ở đâu?

- Tớ gặp Linh và nghĩ rằng như vậy sẽ không bị lẻ! Giao thừa mà bị lẻ là không may mắn đâu!

- Linh tình gì thế hả?

- Nguyên quát với cái giọng như muốn vỡ ra vì bức bối

- Cậu đang ở đâu? Có biết ai cũng lo lắng không hả?

- Cơ hội chỉ có một lần này thôi, chả lẽ lại không chớp lấy hả Nguyên?

Tôi không đợi Nguyên trả lời mà cúp máy luôn, bần thần vì như vừa nhìn thấy những mảnh vỡ của một trái tim pha lê nào đó... Tôi đã làm rơi bởi vì đã không thận trọng bằng cả khả năng của mình... Những mảnh vỡ sắc nhọn đang nhìn tôi oán hờn...

- Lâm... Lâm...

Tôi ngẩng lên, bất giác như thấy cả nghìn trái tim đang nhảy múa... Khẽ chớp chớp mắt để tỉnh táo lại, tôi thấy Linh với một chùm bóng bay rất lớn trong tay.

- Tớ không biết cậu thích màu nào nhất ... nên mua thế này cho dễ!
- Tớ biết tại sao con gái lại theo cậu như thế rồi!
- Tôi cầm lấy chùm bóng, mỉm cười.

Linh nhún vai, vờ vĩnh:

- Có gì đâu cơ chứ? Chỉ là bản năng...đàn ông thôi mà!

Tôi bật cười, vỗ vỗ vào vai Linh ra vẻ tâm đắc... Điện thoại lại kêu, và tôi dừng lại, khó chịu bỏ ra xem là ai. Lần này là Thương!

- Alo...
- Cả bọn đang về nhà Nguyên, và mong cậu về ngay!
- Sao thế?
- Tôi gần như hoảng hốt.
- Nguyên... cậu ấy bức mình, và bỏ về... Sao cậu lại bỏ đi như thế hả Lâm?

“ Chẳng phải vì các cậu sao? “

- Tôi cay đắng tự hỏi... Giọng Thương nghèn nghẹn vọng lại:
- Cậu thừa biết là Nguyên không thể bỏ mặc cậu mà... Cậu làm thế há chẳng phải phá hỏng tất cả?
- Tớ ... tớ...
- Làm ơn đừng làm gì để Nguyên giận nữa. Nguyên giận thì tớ cũng giận theo mất thôi... Mà tớ thì...

Tiếng Thương khóc ầm ứ ở đầu bên ấy, tôi nghe như môt tiếng nấc là một nhát dao cắm phập vào trái tim tôi... Tình yêu là thế! Tôi chẳng có chọn lựa gì cả, nếu như tôi muốn mọi chuyện tốt đẹp... Những mảnh vỡ của trái tim ấy sẽ không cứa vào tay ai nếu tôi biết biến mình trong im lặng...

- Được rồi... Tớ xin lỗi!
- Tôi thì thầm. Bởi lúc nào tôi cũng thấy tôi là kẻ mạnh, còn Thương là người yếu thế, nên tôi phải chia bàn tay về phía của Thương, dắt cậu ấy đi... và tìm cho cậu ấy hạnh phúc... Tôi đâu có được để lộ ra rằng tôi cũng đang dần đuối sức đi... và cần một điểm tựa?
- Tớ sẽ về ngay và xin lỗi mọi người... Không sao đâu, hãy yên tâm đi Thương!

Tôi hạ máy xuống, nở một nụ cười nhợt nhạt với Linh, tay kia bám chặt lấy chùm bóng, thầm ước chúng có thể kéo tôi đi... đi xa mãi...

- Tớ biết rồi cũng có chuyện mà... Tưởng như vững chắc nhưng lại vô cùng lỏng lẻo... vì cậu quá ư là tốt bụng... quá ư là dễ thương!

Tôi không để ý đến những điều ấy mà chỉ khó khăn thu nụ cười chán đời của mình lại, ngơ ngẩn nhìn vào đám đông xung quanh. Linh thở dài, chìa tay ra:

- Vé xe đâu?

Tôi lục trong túi áo và đưa cho Linh. Cậu ta dặn dò tôi như dặn một đứa trẻ:

- Cậu ở im đây nhé! Tớ mang xe ra ngay!

Tôi gật đầu và Linh quay đi, lăm lăm một mình:

- Biết mà... mình lúc nào cũng ngốc như thế! Lẽ ra phải mặc kệ hấn cho hấn tức chơi...

Tôi ngược nhìn lên đám bóng bay đủ màu sắc, mỉm cười. Có cả một bầu trời bóng bay hình tim thì cũng không thể cứu vãn được trái tim mà tôi vừa mới làm vỡ... Thật là một thất bại thảm hại... quá sức ngốc nghếch...

Đây là chuyện của đêm giao thừa! Ngoài việc bị con bé Nhiên lấu cá (em của Nguyên) trêu chọc về chùm bóng bay ra thì tôi không hề bị câu nói móc họng nào nữa, mà hoàn toàn là thái độ im lặng đến ... chết nửa linh hồn. Tôi phải dùng chiến thuật “đánh tĩa” từng đứa một, với những cam kết khác nhau mà tôi phải làm trong những ngày Tết ... để cuối cùng được tha thứ một cách miễn cưỡng!

Và bây giờ, tôi phải luyến tiếc rời bỏ giấc ngủ để thực hiện nhiệm vụ đầu tiên vào đúng mùng một! Trước khi ra khỏi nhà, tôi còn bị bố đe là phải ghé qua nhà ông bà nội ngoại thì mới được đi đâu thì đi! Ồ, dĩ nhiên là tôi còn nhớ chuyện ấy chứ? Nhưng phải làm việc này với tên Nguyên nữa cơ đấy! Tôi hậm hực nghĩ thầm, chậm chạp bấm chuông cổng nhà Nguyên...

- Ủa, cô Lâm?

- Chị Lan ngạc nhiên hỏi khi thấy gương mặt dầu dầu của tôi.

- Chúc chị năm mới nhiều điều tốt đẹp và hạnh phúc!

- Tôi cố gắng nở nụ cười.

Chị Lan mở rộng cổng, dịu dàng:

- Cảm ơn cô! Cô vào nhà đi!

Tôi bước vào, xem đồng hồ, biết ngay là Nguyên vẫn còn ngủ và nhiệm vụ của tôi, giống như mọi lần là gọi hấn dậy!

- Ông bà và cô Nhiên đi chúc Tết rồi... còn cậu Nguyên thì đang ngủ! Cô cứ lên phòng gọi đi!

Tôi muốn nói là tôi không phải người hầu hấn, nhưng có lẽ chỉ khiến chị Lan cười như thể đang nghe chuyện tiếu lâm mà thôi. Tôi chẳng bao giờ phản kháng lại được với Nguyên cả, đó là điều mà ai trong nhà này cũng biết rất rõ!

Tôi tự động mở cửa đi vào phòng Nguyên. Căn phòng này vẫn giữ nguyên như hồi chúng tôi còn bé...Giá trị nhất ở đây là cái giường ngủ của Nguyên... Tôi phải kiềm chế mọi cảm xúc ghen tị về sự thoải mái tuyệt vời của nó. Màu sắc của căn phòng, không phải nói ngoa rằng gần như phản ánh tính cách của chủ nhân, rất sống động...suốt cả thời gian mà chúng tôi lớn lên!

Bước lên hai bậc tam cấp giữa phòng để tới gian ngủ, tôi nhả mặt vì thấy Nguyên đang vui mình rất say sưa trong đồng chăn nệm. Hôm qua hấn đe dọa đủ thứ nếu như tôi để hấn phải chờ, dù chỉ một giây! Hừm, giỏi lắm khùng long ạ!...

Tôi ghé mắt xuống gương mặt đang nhắm nghiền của hấn, thấy tức cười khi hấn chép chép miệng như đang ăn một cái gì đó trong mơ... Cái cách ngủ vẫn như bao đời nay vẫn vậy, chẳng thay đổi tí nào cả! Trông đến là ghét! Tôi bẹo má hấn một cái, hấn nhú mắt, rồi quay mặt về phía bên kia...

- Đồ tồi!

- Tôi hét lên nho nhỏ

- Tưởng tránh mà được à?

Tôi cúi xuống, nhào người ra để có thể với tới mặt Nguyên, chuẩn bị cho hai cái má của hấn thành ... bánh dày chơi... Nhưng, Nguyên xoay người thế là tôi mất điểm tựa, chới với với cái chân không còn tìm thấy sàn nhà đâu nữa. Lẽ ra, ừm, lẽ ra tôi cũng có thể tìm được thăng bằng ngay sau đó, nếu như không tình đến chuyện tên khùng long choàng tay ra khỏi chăn, kéo nhào tôi xuống giường...

- Làm cái gì vậy hả?

- Tôi la chói lói, vùng vẫy nhưng không lại được cái vòng tay cứng ngắc của Nguyên... Cái sự việc này sao giống... truyện tranh quá thể quá đáng thế này?

- Nay... này ... đồ tồi...

- Im đi , nô lệ!

- Nguyên quát với cái giọng tỉnh như sáo sậu. Tôi quay sang, gương mặt hấn sát bên cạnh đến mức tôi có thể thấy rõ những chân lông li ti... đang cười đắc thắng nữa cơ đấy!

- Cậu dậy đi! Hôm nay là đầu năm đấy!

- Tôi cố vót vát vì vừa bị chạm vào cái tội lỗi vô duyên của mình vào tối hôm qua.

- Phạt vì cái ý nghĩ dám phản kháng vừa rồi!

- Nguyên mở mắt, như cười

- Cậu nên ngoan ngoãn một chút!

Tôi nắm chặt tay lại, kìm cơn tức giận lại. Thêm chút nữa là có chuyện đấy...

- Hôm qua cậu đã làm tớ tức phát điên lên!

- Nguyên gục đầu vào vai tôi, thì thầm

- Cậu thừa biết là tớ không thể thiếu cậu được mà... dù là bất cứ nơi đâu, bất cứ thời gian nào!

Hơi ấm của Nguyên khiến tôi nóng bừng cả người, nhưng tôi không dám động đấy... Trái tim tôi đau nhói!

- Đừng làm như hôm qua nữa nghe Lâm!

Vòng tay Nguyên đã lỏng lẻo, nhưng tôi cũng không còn ý định vùng dậy nữa. Tôi chỉ muốn khóc mà thôi! Nguyên và Thương... sao lại cứ bắt tôi chọn lựa? Chúng ta không thể sống mãi những ngày còn thơ dại hay sao?

Có tiếng gõ cửa, và tôi bật dậy, ngồi im như tượng. Chị Lan nói vọng vào:

- Cậu Nguyên à... Thức ăn đã chuẩn bị sẵn rồi ạ!

- Chúng tôi xuống ngay!

- Nguyên nói vọng ra. Dù không quay lại, nhưng tôi biết mắt hấn đang nhìn tôi rất ... dữ!

Giường lún xuống một chút khi Nguyên vươn vai ngồi dậy, tôi hấp tấp đứng lên, cúi gằm mặt, và lưỡi thì như bị cắt mất!

- Cậu bị sao thế?

- Nguyên bật cười

- Hôm nay phải đi nhiều nơi đấy... Vì thế phải ăn nhiều vào, nghe chưa?

- Tớ ... ăn rồi!

- Tôi ngẩng lên. May phước, Nguyên đã lúi húi ở bên kia giường.

- Chả lẽ để tớ ăn một mình?

Tôi nhướng mắt lên, nhưng Nguyên đã đi vào trong phòng tắm. Tôi thở phào ra, đi lững thững về phía sofa. Chút nữa thì vấp ngã vì mấy cái bậc tam cấp giữa phòng... Tâm trí của tôi vẫn còn lẫn lộn trong mấy câu nói vừa rồi của Nguyên... Hắn thật là người vô trách nhiệm. Nói mà không nghĩ tới tâm trạng của người khác chút nào! Tôi đâu phải là đồ vật vô tri vô giác đâu?

- Sao thời tiết lại nóng thế nhỉ?

- Nguyên xuất hiện trước mặt tôi với nửa cái đầu trước ướt sũng nước. Tôi gật mình, trợn mắt lên. Nguyên có vẻ hơi ngạc nhiên một chút, rồi cậu ta dịu dàng ngồi xuống trước mặt tôi, mỉm cười:

- Bởi cậu là đứa ... chậm tiêu, nên tớ phải làm như thế, mới ngấm vào cậu được! Nếu giờ là khó chấp nhận thì hãy từ từ... Tớ biết trong cậu lúc nào cũng có hình ảnh của tớ với một cách nghĩ đơn giản là một người bạn thân từ bé... nhưng giờ thì hãy thi thoảng nghĩ khác đi một chút! Tớ bằng lòng như thế thôi!

- Nhưng ... còn...

Tôi định nói rằng “ Còn Thương thì sao? “ nhưng Nguyên đã đứng dậy, quay đi.

- Xuống xem chị Lan làm món gì cho tụi mình nào?

- Thế là không công bằng!

- Tôi bật lên.

- Sao?

- Cậu nói một tràng dài như thế, còn tớ thì sao? Phải nghe tớ nói chứ?

Nguyên nhún vai, đi ra cửa:

- Tớ không muốn ngày Mừng 1 tết của tớ tiêu tùng! Cậu quên là cậu đang là ... nô lệ à? Dám phản kháng sao, cô bạn ngốc?

Tôi chỉ muốn quơ ngay một cái gì đó để quăng vào cái mặt tự đắc của hắn, nhưng mọi thứ quang đây toàn là đồ tôi thích cả... Thế là tôi bậm môi, chạy vụt theo... Ít ra tôi cũng phải cho hắn một cú phi cước thì mới hả dạ được!

Nhưng tôi không làm gì được hắn vì một bàn thức ăn tuyệt vời đang bày ra trước mặt. Mấy ngày nay, bố con tôi chỉ toàn ăn những món đơn giản như thịt gà luộc, miến nấu xương, súp lơ xào..., chứ đâu được sang trọng như vậy? Dù là đã ăn qua ở nhà, tôi vẫn thấy chuyện bỏ qua những thứ kia thật là một ý tưởng xa vời...

- Hy vọng cô Lâm thích!

- Chị Lan đặt bát canh nóng hổi lên bàn

- Bà chủ bảo phải làm những món này cho cô đấy!

- Làm sao mà chê được nữa chứ?

- Nguyên trêu chọc

- Ngồi xuống thôi cô nương!

Tôi không khách sáo chuyện ăn uống bao giờ, nhất là ở nhà Nguyên. Bố mẹ hắn ta thương tôi như thương con gái, lúc nào tôi sang cũng mang đủ thứ ra để ... dụ tôi ở lại chơi thật là lâu...

- Hồi tưởng thêm nữa là ... hết đó!

- Đừng có mà chành chọc với tớ, những cái này không phải cho cậu đâu!

Chị Lan bật cười, thu dọn mấy thứ rồi đi ra sau khi chúc chúng tôi ngon miệng. Tôi chọn những món tôi thích nhất để thử trước, thấy lòng vui trở lại... Những điều như Nguyên nói, đúng là không thể ...” hấp thụ “ một cách ào ào được... Tôi sẽ để từ từ, giống như hắn đã khuyên... thuận theo tự nhiên, có lẽ là tốt nhất!

Chúng tôi vạch ra một kế hoạch khá tỉ mỉ cho ngày hôm nay. Vì cả hai gia đình đều có rất đông họ hàng, và theo như Nguyên nói, nếu không biết cách sắp xếp thì có đi ba ngày Tết cũng không hết. Đầu tiên, chúng tôi tới nhà ông bà nội tôi trước. Nhà ông bà nội cách nhà chúng tôi một dãy phố, lúc nào cũng đông đúc con cháu... Thấy chúng tôi vào là bao nhiêu anh chị em con chú con bác ủa ra, hỏi han đủ thứ đến mức không dư một phút nào để tụi tôi trả lời. Đến lúc ông nội quát ầm lên, tôi và Nguyên mới được đi vào nhà. Tôi cười:

- Ông lúc nào cũng có uy hết á! Bà đâu rồi ông ơi?

- Đi chúc Tết với bác gái rồi! Ái chà, thằng Nguyên trông ra đáng quá đi chứ?

- Hai đứa yêu nhau à?

- Chị họ tôi nói hớt vào khiến tôi giật nảy người, vội ú ớ kêu lên:

- Đừng nghĩ bậy bạ...

- Trông hai đứa em có đẹp đôi không chị ?

- Nguyên quay ra, hỏi với một cái nháy mắt.

- Khách quan mà nói thì ... chị hơi tiếc cho cậu!

Cả nhà cười ồ lên, tôi đâm mạnh vào vai Nguyên, bảo hắn im đi. Nhưng Nguyên được thể tung hứng với chị tôi một lúc khá lâu khiến ông tôi ho khùng khục lên vì cười quá nhiều... Chúng tôi rút nhanh sau khi tôi vợ một đồng bánh mà tôi thích vào túi xách. Tôi biết ông bà tôi mà, những thứ gì tôi thích đều có ở nhà ông bà hết... Ngẫm nghĩ lại thì thấy mình thật quá hạnh phúc...

Địa điểm thứ hai là nhà ông bà nội của Nguyên... Ông bà của hắn mới từ Mỹ về để ăn Tết cổ truyền... Tôi băn khoăn không hiểu tại sao ông bà lại mua hẳn một cái vila mà không ở cùng với gia đình Nguyên. Tôi hỏi thì Nguyên chỉ trả lời qua loa rằng ông bà có ý định hồi hương, đằng nào cũng mua nhà nên có bây giờ cũng để cho quen nhà!

Vila của ông bà Nguyên đẹp đến mức tôi hoa cả mắt... Gia đình hắn nhiều tiền đến mức này ư? Nguyên đẩy tôi vào với một nụ cười:

__Ông bà vui tính lắm!

- Nhưng mà ...

- Có nhiều đồ ăn ngon và lạ cực kỳ!

- Tôi không phải là đứa ham ăn!

Nguyên bật cười. Một người làm đi ra, cúi chào chúng tôi rất lịch sự:

- Ông bà đều có nhà đấy ạ! Mời cô cậu vào!

- Cảm ơn chị!

- Tôi lí nhí nói.

Nguyên kéo tay tôi lên mấy bậc tam cấp khá cao để vào nhà. Tôi xin thề là lúc này tôi rất chi là run... giống như cô gái ra mắt gia đình người yêu vậy. Có lẽ sự bề thế, uy nghiêm của ngôi nhà đã tạo cho tôi cảm giác nhỏ bé đáng thương này... Giá mà tôi không chấp nhận đến đây nhỉ?

- Vào phòng khách đi! Ông bà thích ngồi đó xem phim lắm!

Tôi theo đã kéo của Nguyên, đi qua đại sảnh, dừng lại trước cánh cửa cao với những nét chạm trổ thanh thoát... Nguyên đẩy cửa bước vào, tôi hơi kéo lại... Đứng nhanh quá... phải để tôi chuẩn bị đã chứ?

- Cháu sang muộn quá đấy!

- Giọng nói sang sảng vang lên, tôi đưa mắt tìm kiếm... Ông bà Nguyên đang ngồi trên cùng một chiếc ghế đệm sang trọng, nhìn chúng tôi với vẻ nghiêm nghị khó gần.

- Chắc ông chưa quen với thời gian ở Việt Nam đấy ạ!

- Nguyên cười...

- Làm bà tưởng cháu quên chứ? Ai đây nhỉ?

Tôi cúi mạnh đầu, hơi lớn giọng:

- Cháu là Lâm, bạn của Nguyên... Cháu...

Ông bà Nguyên bật cười:

- Gì mà căng thẳng thế... Lại đây đi cháu... Dễ thương quá!

Bà nội Nguyên nhìn tôi với ánh mắt trìu mến. Tôi nhận ra những nét quen thuộc của bố Nguyên trên gương mặt bà, tự nhiên nhẹ nhõm hẳn....

- Bạn ...bạn thường thôi hả?

- Ông Nguyễn đưa cái khay đựng bánh kẹo về phía tôi, hỏi với vẻ bồn chồn. Tôi hơi chột dạ, nhìn sang Nguyễn. Hắn cười tươi như đang ... chọc ai đó:

- Sao lại thường ạ ? Bạn gái cháu đấy!

Tôi thấy rõ nét mặt như vừa bị dội bom nguyên tử của ông bà Nguyễn nên rút tay lại, không dám nhặt cái bánh màu đỏ sậm nữa. Nhưng dù có sốc như thế nào đi nữa thì ông của Nguyễn vẫn dứ cái khay về phía tôi, dịu dàng:

- Chọn một cái lấy may đi cháu!

- Rồi ông quay sang Nguyễn, trừng mắt

- Sao không nói với ông sớm?

Tôi cầm lấy cái bánh, cảm động đến mức toan lên tiếng phản đối cái sự kiện mà Nguyễn vừa vẽ ra. Nguyễn đã đá nhẹ một cái vào chân tôi, nhắc nhở. Tôi nhớ ra rồi... Đây là nhiệm vụ mà tôi phải làm trong ngày hôm nay... mặc tình cho hắn nói gì thì nói, không được phản đối, dù chỉ là nửa câu!

- Giờ thì ... hơi rắc rối một tý rồi!

- Bà của Nguyễn thở dài, nhưng mắt bà thì sáng long lanh

- Nhưng bà cũng ưng bé Lâm này lắm!

Tôi đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt bà nữa... Không hiểu tên Nguyễn này định làm cái trò gì nữa đây?

Nhưng tôi không phải băn khoăn lâu, khi mà xuất hiện ở cửa phòng khách một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Thấy cô ấy, Nguyễn đã thu nụ cười lại, cố ý nắm chặt lấy cái tay không cầm bánh của tôi. Tôi nhìn hắn, và hai chân mày của hắn nhăn lại... Thế là tôi im!

- Nội ưng ai vậy ạ?

- Cô gái ấy hỏi, giọng trong và hơi hơi gượng.

- Thùý Dương à? Lại đây con...

- Ủa, anh Nguyễn!

- Mắt của cô ta sáng lên, Nguyễn càng nắm tay tôi chặt

- Mà ai đây?

Hỏi tôi đấy... Nhưng tôi không được quyền nói gì mà...

- Bạn gái anh!

- Nguyễn thản nhiên trong khi mặt cô gái đã chuyển từ rạng rỡ sang xám xịt, rồi âm u như sắp có bão... Bà của Nguyễn vội đứng dậy, kéo Dương ngồi xuống ghế, dỗ dành:

- Đây là chị Lâm...

- Vậy sao bà bảo anh Nguyễn chưa có ai?

- Dương kêu lên, mắt đã long lanh lệ

- Bà còn bảo con xinh thế này thì chắc chắn anh Nguyễn sẽ thích ... hic.... sẽ cưới làm vợ ...

- Ê ... cô ả nói cẩn thận à?

- Nguyễn kêu lên, mặt đỏ gấc. Trời đất! Lần đầu tiên tôi thấy hắn sừng cò với một cô gái đấy. Là à nha?

- Anh ác lắm!

- Dương khóc toáng lên khiến ai cũng bối rối

- Em từ tận bên Mỹ về để gặp anh mà anh trốn tránh, lại còn mang bạn gái đến nữa ... Tưởng em hiền em không dám nói gì chắc ... Mà dù hiền thì cũng không chịu nổi sự phản bội này!

Tự nhiên tôi thấy buồn cười quá đi mất khi thấy Nguyên nửa bối rối nửa bức bối. Ra đây là lý do thực sự mà Nguyên bắt tôi im lặng từ đầu tới giờ... Nhìn Dương thì chẳng thấy điểm nào để chê cả, sao hẳn lại phũ phàng thế nhỉ?

- Dương à... Lỗi là lỗi tại ông bà...

- Con không trách ông bà!

- Dương nguẩy đầu, lấy tay lau mặt

- Con trách con... bạc phận!

- Đây ... này ...

Nguyên chỉ chỉ tay nhưng không tìm được từ để diễn tả cảm xúc của mình. Tôi giữ tay hẳn lại, mỉm cười:

- Thôi nào... Chỉ là có một chút hiểu lầm thôi mà... Mình là Lâm... Dương không cần phải thôi không thích Nguyên nữa đâu... Mình không ép buộc chuyện ấy, chỉ xin Dương thích thêm mình nữa được không? Mình nghĩ làm bạn với Dương chắc thích lắm!

Dương ngược nhìn tôi, đã thôi khóc và mặt thì tèm lem phấn. Không hiểu sao tôi lại thấy ở Dương một sự trong sáng đến mức tôi chỉ có một mong muốn duy nhất lúc này là làm bạn với cô...

- Tôi suýt chút nữa là ... làm vợ của anh Nguyên đấy!

- Ai bảo thế hả?

- Nguyên trợn mắt.

- Có sao!

- Tôi nhún vai

- Dương có ý định ... cướp Nguyên của mình đâu mà lo, phải không?

Rõ ràng là trong Dương có một sự ngạc nhiên lớn. Cô ấy nhìn sang bên ông bà Nguyên, rồi nhìn tôi một cái dò xét thật kỹ lưỡng... Cuối cùng, Dương gật nhẹ đầu. Bà của Nguyên mỉm cười, xoa đầu Dương:

- Giải lắm. Bà quả không lầm khi yêu quý con!

Ông của Nguyên thì đưa mắt nhìn tôi vẻ như yêu thương lẫn hài lòng. Tôi đưa cái bánh màu đỏ đang ở trên tay cho Dương, cười thật tươi:

- Màu đỏ là màu của may mắn đấy! Lâm vừa có may mắn là kết bạn được với Dương... Giờ Dương cầm lấy đi, chắc sẽ tìm được một người con trai tốt hơn Nguyên gấp vạn lần!

- Ê... Không được chê ngay trước mặt người ta chứ?

Nguyên cốc tôi một cái, tôi la lên:

- Đừng thấy người ta hiền mà lấn tới nhé? ... a...

Ba người ở bên ghế kia bật cười, khiến tôi ngượng quá, ngồi im lại và cười ngượng ngùng... Nguyên ghé vào tai tôi, thì thầm:

- Cảm ơn!

Tôi có giúp hẳn đâu, tôi đang tìm cho tôi một người bạn mới ấy chứ? Nhìn cô ấy kìa... chắc chắn là một người thú vị lắm đấy! Mừng một Tết thu hoạch như thế này thì đâu phải là ... kém may mắn lắm đâu chứ?

Dương cũng đưa tôi một cái bánh, và sang chỗ tôi ngồi cùng... Chúng tôi bắt đầu nói chuyện, có vẻ rất hợp tính nhau. Khuôn mặt Dương lại rạng rỡ như lúc xuất hiện, tôi cảm thấy hạnh phúc của cô ấy đang lây sang mình... Tình yêu, giá mà nó nhẹ nhàng như thế này thôi nhỉ?

19. Chương 19

- Bà chị ngốc! Mau dậy đi! Sao sáng nào cũng phải gọi dậy vậy hả?
 - Im đi... cho tao ngủ!
 - Tôi kéo lại cái chăn vừa bị thằng em lôi ra khỏi người...
 - Anh Khang đang chờ chị kia!
 - Bình lại giật mạnh cái chăn ra... Gió lạnh lùa vào làm tôi tỉnh cả người. Nó vừa nhắc tới Khang thì phải... Khang có bao giờ đến sớm thế đâu?
 - Gần 10 giờ rồi, còn sớm sửa gì nữa?
 - Thằng em nói với về ta đây hiểu rõ suy nghĩ trong cái đầu ...ngốc của bà chị nó
 - Nghe bảo chị đang là ... nô lệ của cả nhóm cơ mà?
- Chết! Sao tôi lại quên như thế này chứ? Tôi đã hẹn giờ rồi cơ mà? Chả lẽ ... tự mình tắt chuông báo thức trong lúc mơ ngủ à?
- Nhanh lên chị ngốc?
 - Bình nhăn mặt
 - Chị có phải con gái không nhỉ?
 - Tao là chị mày đấy!
 - Tôi cúi tiết, bật ra khỏi giường
 - Và lúc nào tao cũng là con gái hết! Ra ngoài cho tao thay đồ!

Bình nhún vai như không thể tin nổi cái điều tôi vừa phát ngôn. Tôi cũng chả hơi đâu mà ... chành chọc với nó nữa... Thật nhanh, chọn đồ và bỏ những thứ cần thiết ột ngày đi chơi. Có lẽ hôm nay là ngày nhàn hạ nhất vì Khang chỉ yêu cầu tôi dành cho cậu ấy một ngày chơi thật thoải mái mà thôi. Chứ như mấy đứa kia... toàn là gài tôi vào những chuyện trời ơi đất hỡi nào đó thôi! Tôi mà không cảnh giác cao độ là tôi ... thành tử sĩ tại trận chứ chẳng chơi đâu!

Thấy Khang ngồi xem ti vi một mình ở phòng khách, tôi hét với lên trên lầu:

- Thằng ranh kia, mày để Khang ngồi một mình thế này à?
- Nó phải đi với bạn rồi!
- Khang vội lên tiếng
- Mà tớ đang xem ti vi đấy chứ?
- Hừm ... Cứ sếnh ra là téch đi chơi!
- Tôi ngồi xuống cạnh Khang, nhăn mặt
- Lẽ ra cậu phải giữ nó lại cho tớ chứ?
- Để nó trông nhà à?
- Khang tắt ti vi đi, nhìn tôi một cái, lắc đầu
- Cậu chưa chải đầu hả?

Tôi quơ tay lên, định chải vài ba cái cho nó thẳng nếp lại, nhưng Khang đã chep miệng:

- Thật là ẩu quá! Tóc cậu đã dài rồi chứ có ngắn như trước nữa đâu! Thôi, lên sửa sửa lại ... Tớ chờ thêm nữa cũng không sao đâu!

Khang có cái kiểu chê trách người khác đến là hay... Cậu ta nói nhẹ nhàng, nhưng luôn khiến người khác nuốt ... giận mà phải làm theo. Cậu ta đang trách khéo tôi cái vụ dậy trễ, rồi cái vụ cầu thả trong ăn mặc ... rồi cái vụ bắt cậu ta chờ mòn mỏi từ sáng tới giờ. Tổng cộng chỉ có một câu nói và một cái chép miệng! Tôi hứ lên một cái, ngún nguẩy đi lên lầu. Định bụng để Khang chờ thật lâu cho bỏ tức, nhưng ngó thấy cái đồng hồ đang tươi tỉnh đồ 10 tiếng là tôi lại không nỡ. Tôi kiểm cái bờm có vô số những hạt đá trắng để cài lên tóc, và thay một bộ bờm yếm để cho phù hợp hơn. Đứng trước gương, tôi thấy mình khá là ... con gái! Thăng cu Bình thật là ... không có mắt thẩm mỹ tẹo nào cả! Đáng ghét thật!

Tôi vừa leo lên xe của Khang vừa hỏi:

- Đi đâu đây?
- Đến một nơi có một người rất quan trọng!
- Đừng giống như Nguyên nhá!
- Tôi bật ra và cười khúc khích
- Cậu biết hôm qua hấn đưa tớ đến đâu không?
- Thì đến gặp ông bà nội của Nguyên chứ gì? Cậu yên tâm đi, ông bà nội của tớ ở Hà Nội mà!

Tôi lắc đầu, vẫn chưa dứt cơn cười muốn vỡ cả bụng. Giờ tôi nhớ đến gương mặt căng thẳng của Nguyên khi thấy Dương, tâm trạng tự dưng sung sướng đến lạ lùng... dù phản ứng ấy chẳng logic với tính cách thường có của hấn chút nào!

- Thế có chuyện gì à?
- Khang cho xe chạy thật chậm để nghe tôi nói.
- Thì đại loại chuyện mai mối như trong tiểu thuyết ấy mà... Ông bà Nguyên mang về một món quà từ nước Mỹ là ... một cô vợ xinh đẹp!
- Và Nguyên đã ... chẳng thèm đoái hoài đến chứ gì?
- Ồ, hấn ... sợ nữa là khác. Phải nhờ tớ giải vây bằng cách giả làm bạn gái ấy. Nghĩ lại buồn cười quá!

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, mỉm cười với một người đi đường. Không hiểu sao tôi lại có thể toe toet đến thế chứ?

- Tên Nguyên này láu cá thật!
- Khang bật cười nho nhỏ
- Vậy cậu là bạn gái của nó mất rồi!
- Đó là nhiệm vụ mà!
- Tôi nhún vai, sức nhớ ra mục đích ban đầu của mình
- Mà cậu ... cũng không thể chứ?
- Nhà tớ khác nhà Nguyên đấy, cậu nhớ không?

Tôi gật đầu. Ai chứ nếu là tôi thì không thể không biết những kỳ vọng mà gia đình Khang đặt vào cậu. Họ luôn khiến Khang phải đầu tư thời gian và sức lực vào việc học, trong khi tôi và Nguyên thì chỉ muốn rủ Khang đi chơi. Tôi đã mang cái tư tưởng rằng, cuối cùng thì Khang cũng sẽ rời xa chúng tôi mà để đi thực hiện nguyện vọng của gia đình, nhưng mọi chuyện đã khác hoàn toàn khi Khang không lấy được học bổng du học. Đó là chuyện của mấy năm về trước, cả ba chúng tôi, cùng một vài đứa trong lớp tham dự một kỳ thi dành học bổng ở Singapo. Tôi đã trượt ngay từ vòng một do làm sai gì đó ở bài kiểm tra IQ. Vòng thi thứ hai họ phỏng vấn trực tiếp bằng tiếng Anh nhưng cả Nguyên và Khang đều trượt vì những lý do rất vớ vẩn. Khang bỏ kỳ thi vì... trễ giờ (tôi nghe xong mà cứ ngỡ mình đang ở Cung Trăng), Nguyên thì bị người ta chê là tiếng Anh dở ẹc (cái thằng giành được học bổng nói tiếng Anh còn thua tôi chứ đừng nói đến chuyện đem so sánh với Nguyên). Nhà Nguyên thì không sao, nhưng bố mẹ Khang thì đã làm âm ỹ một

thời gian khá lâu, và câu cửa miệng của mẹ Khang là “ Người trẻ giờ...”. Thật là đáng sợ! Tôi mà ở trong tình cảnh của Khang, chắc đã mắc bệnh trầm cảm từ lâu rồi!

- Đó là người đã cứu tớ trong vụ tai nạn ba năm trước!

- Khang nói nhẹ.

Thật vẫn còn kinh hoàng khi nhớ tới vụ tai nạn ấy... Nếu như không có người phụ nữ tốt bụng cứu thì có lẽ giờ đang trước tôi chỉ còn là một khoảng trống. Nhưng để đổi lại lòng tốt ấy là một cuộc sống thiếu mất đôi chân lành lặn...

- Tới rồi!

Tôi bước xuống, ngẩng nhìn ngôi nhà hai tầng xinh xắn, có giàn hoa giấy leo đến tận tầng thượng. Trong nhà dường như vắng vẻ, tôi hơi ngần ngại khi bấm chuông.

- Không sao đâu! Có lẽ họ đang chờ mình đấy! Năm nào tớ cũng đến thăm cô ấy vào ngày này, dĩ nhiên là không muộn như thế này!

Tôi lườm Khang một cái, quay vào nhìn qua khe cổng. Một cô bé trong bộ đầm màu xanh da trời, đang bước những bước dài về phía cổng. Tôi đứng hơi nép về một bên để chuẩn bị nhường đường cho Khang dắt xe vào.

- Anh Khang!

- Cô bé thốt lên khi vừa chạm tay vào cánh cổng

- Sao anh tới muộn thế? Làm em tưởng anh quên chứ?

Khang cười rất dịu dàng khiến tôi mất hai giây ngạc nhiên... Ngoài Nhỏ Xinh ra, còn có cô bé này tiếp cận được qua cái bán kính bắt di bắt dịch của Khang, mà có vẻ như còn khả quan hơn nữa là đằng khác. Cô bé mở cổng, bước hai bước tới chỗ Khang, nghiêng mái tóc ngang vai được chải tới bóng mượt:

- Anh vào đi! Mẹ của nhắc anh mãi ...

Cô bé ấy đã thấy tôi, hơi nhăn mày lại. Tôi biết là có chuyện. Hai ông bạn của tôi, không có ông nào là không đào hoa cả! Chẳng lẽ Khang muốn tôi cắt đuôi họ ... giống như Nguyên? Nhưng vừa rồi chẳng phải cậu ta ... chối?

Tôi nhìn và bắt gặp nụ cười vô tội của Khang. Hừm, đã vậy thì tôi sẽ khiến cho cậu ta... khốn khổ này!

- Chị đây là...

- Chị là Lâm!

- Tôi hốt ngang trước khi Khang kịp nói

- Bạn thân của Khang. Nghe Khang nói về em đã lâu mà chưa có dịp gặp!

Cô bé đỏ đỏ hồng hồng má. Tôi ngẫm nghĩ lại lời mình nói, nếu là tôi, tôi sẽ không đỏ mặt như thế!

- Mời anh chị vào!

Tôi không nhường Khang nữa mà bước vào trước. Khang đẩy xe song song với cô bé ấy, vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ. Tôi dừng lại trước cửa nhà, ngưỡng mộ nhìn giàn hoa giấy. Những bông hoa màu trắng, màu đỏ đan xen, đẹp mềm mại, tạo cho ngôi nhà một vẻ đặc biệt, hết sức dễ thương... giống như cô bé chủ nhà vậy!

Tôi nghe thấy tiếng một người phụ nữ từ nhà vọng ra:

- Ngọc à! Có phải anh Khang không?

- Vâng mẹ ạ!

- Ngọc bỏ dép ra, nói với giọng tràn ngập niềm vui

- Có cả bạn anh Khang nữa mẹ ơi!

Tôi bỏ giày ra, xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà mà Ngọc đã đặt sẵn. Đi vào nhà là phòng khách với bộ salông bằng gỗ lim, không mới nhưng rất sạch sẽ. Một người phụ nữ phúc hậu đang ngồi ở trên đó, mỉm cười khi thấy chúng tôi. Gương mặt của cô ấy có lẽ là gương mặt của Ngọc sau 15 năm nữa!

- Cháu chào cô!

- Cả hai chúng tôi cùng đồng thanh. Ngọc nhìn tôi một cái trong vẻ bồn khoăn đáng ngại. Tôi đợi Khang chúc Tết gia đình xong mới ngồi xuống ghế đối diện. Phần bên dưới của cô ấy được đắp một cái chăn mỏng, và tôi cố làm sao ắt mình đừng nhìn nhiều vào đấy.

- Khang nó cứ áy náy mãi về tai nạn hôm ấy!

- Cô nói với tôi như giải thích

- Ai trong trường hợp của cô cũng làm vậy thôi! Mà gia đình Khang đã giúp cho nhà công rất nhiều rồi! Có lẽ...

- Không có cô thì sẽ không còn có Khang bây giờ!

- Tôi cười nhẹ

- Bọn cháu biết ơn cô lắm lắm... Để hôm nào, cả nhóm sẽ đến chơi với cô, cô đồng ý chứ ạ?

Cô ấy cười. Dù bị như thế nhưng gương mặt cô vẫn ngời lên sự thanh thản, hạnh phúc. Tôi thầm khâm phục cô, quay sang nhìn Khang và cũng thấy những tình cảm tương tự.

- Cảm ơn cháu! Cô nghe nói nhóm bạn của Khang giỏi lắm. Cô chỉ mong Ngọc nhà cô được như mấy đứa...

- Năm nay em thi đại học phải không?

- Tôi hỏi với sự suy đoán của mình.

- Vâng ... Anh Khang khuyên em nên thi Sư phạm!

Tôi thấy Khang cười:

- Vì tính Ngọc rất hiền, nếu làm cô giáo thì rất là hợp!

Cậu ta không bao giờ để tâm vào chuyện tìm hiểu tính cách một cô gái, những riêng cô bé kia thì có!

- Em chỉ sợ ... trường này cao quá!

- Khang đã nói điều gì thì chắc chắn có cơ sở!

- Tôi nói chen vào

- Em yên tâm đi. Chị cũng thấy em hợp mà!

Mẹ của Ngọc vỗ nhẹ vai con, gần như tin tưởng lẫn tự hào. Ngọc cúi đầu xuống, tóc buông từng lọn mượt mà. Tôi bắt gặp hình ảnh của Thương trong Ngọc, tự nhiên thấy thương như thương một đứa em gái.

- Chị học gì vậy ạ?

__À, chị học kiến trúc!

- Chị giỏi quá!

- Ngọc reo lên

- Em thì sẽ không dám chọn ngành đó đâu. Vì vất vả quá mà!

- Chị có những người bạn giúp sức!

- Tôi quay sang Khang, mỉm cười

- Như Khang chẳng hạn?

Khang gật đầu. Dù có làm ngơ đến mấy thì tôi cũng biết cái ước mơ lập một công ty kiến trúc riêng của bọn tôi đang dần dần được thực hiện. Mỗi đứa một tay, với những ngành học của mình, sẽ làm được điều đó... Đó là niềm tin mãnh liệt nhất hiện giờ của tôi!

Tôi lại bắt gặp cái nhìn của Ngọc, và khẳng định chắc chắn tình cảm của cô bé dành cho Khang. Đó là thứ tình cảm mang tính chiếm hữu rất nhiều. Cách Ngọc nhìn Khang, cách Ngọc chờ đợi câu nói ủng hộ của cậu ta ... đủ để tôi phải biết đường ... mà tránh. Tôi thôi không nói thêm Khang vào câu chuyện của tôi nữa, cố gắng giữ đúng mực ở vai trò người bạn thân... theo cách hiểu của cô bé. Đến lúc ra về, tôi mới thấy nhẹ nhõm đi!

- Ngọc thích cậu đấy!

- Tôi phán khi cả hai ngồi vào một bàn ăn trên nhà hàng Pháp.

- Vậy à?

- Khang thờ ơ trả lời, dường như mọi tập trung của cậu đều dành cho cái thực đơn.

- Nếu không thích thì nên nói thẳng!

- Chả lẽ tớ phải nói với cô gái chỉ tỏ ra thích tớ trong ý nghĩ của cô ta rằng: “Tôi không thích cô đâu, cô hãy thôi đi” à?

Ồ, dĩ nhiên là không. Tôi nhún vai không nói gì. Khang đã chọn xong cả cả hai, mỉm cười với tôi.

- Đối với tớ, không ai quan trọng bằng cậu đâu!

- Cảm ơn!

- Tôi bắt đầu bối rối.

- Và tớ không quan tâm đến chuyện gì khác, chuyện của ai khác... ngoài cậu!

Cái này... cái này rất quen... Tôi cố không tỏ ra rằng mình đang hết sức bối rối. Khang không bao giờ tỏ ra ... kém cạnh Nguyên về mọi chuyện, kể cả chuyện làm tôi .. đau đầu!

- Đây... cậu ...

- Mọi cuộc đua đều công bằng, phải không?

Tôi ngơ ngác, nhưng cũng cố gật đầu.

- Vậy tốt rồi. Chúng ta sẽ có một bữa ăn tuyệt vời đây!

Tuyệt vời cái đầu cậu ấy! Tôi rửa thầm. Nói những câu lửng lơ, khó hiểu như thể cố tình ... hăm phanh ăn uống của tôi lại vậy! Nếu là đua với Nguyên về chuyện làm đầu óc tôi mụ mị hẳn đi thì Khang đang bằng điểm đấy! Hai tên này... ngay từ hồi bé đã muốn tôi tổn thọ rồi!

20. Chương 20

Tôi đẩy cửa bước vào phòng Thương, nó vẫn còn đang say giấc nồng trên chiếc giường ... công chúa xinh xắn. Nghe mẹ nó nói rằng hôm qua nó đã ôm một chồng phim Hàn Quốc đến gần sáng, tôi lia mắt quanh để kiểm chứng. Đúng là có một bãi chiến trường ngay trên chiếc bàn gỗ kiểu Nhật ở góc phòng, toàn đĩa là đĩa. Tôi nhăn mặt, cái chứng nghiền phim dài tập của Thương chắc đến chết cũng chẳng bỏ được mất. Tôi là chúa ghét mấy cái phim dài dòng, phức tạp và khá là đau buồn đó...

Tôi bước lại gần giường của Thương, định gọi nó dậy, nhưng mắt tôi chạm phải cái vỏ ốc màu hồng đặt ngay bên cạnh tấm ảnh của cả nhóm. Cách đây vài hôm, Nguyên đã nhắc đến nó bằng cái giọng lè nhè rất dễ ghét, và làm sống dậy bao nhiêu kỷ niệm. Tôi nhắc cái vỏ ốc lên, tự hỏi rằng nếu nó ở trong tay tôi thì cái màu hồng bóng này có giữ được như mới không? Chắc hẳn Thương đã suốt ngày cầm nó trên tay, áp nó vào tai để lắng nghe tiếng sóng và tiếng gió... Tình cảm dành cho Nguyên thật sự đa quá sâu sắc rồi sao?

Thương tựa mình làm tôi giặt nấy người, vội đặt vỏ ốc vào chỗ cũ. Thấy Thương vẫn chưa có ý định mở mắt, tôi ngồi xuống, lay cánh tay nó thật mạnh:

- Thương à? Thương... dậy đi!

Nó nghiêng người, rồi ở mắt nhìn tôi, môi nở một nụ cười.

- Lần sau đừng có mà xem phim nhiều như thế nhé? Sức khỏe thì có được là bao?

Tôi lườm nó một cái, giọng dài ra:

- Có dậy nổi không?

Thương chồm dậy, lấy tay day day trán. Mớ tóc hơi xoăn của nó buông lòa xòa trên mặt, che gần hết ánh mắt của nó... Ánh mắt ấy, tôi có cảm giác buồn dịu vội.

- Hôm trước đi chơi với Nguyên... nghe nói vui lắm phải không?

Tim tôi nảy lên một cái, tôi lắc đầu, cố làm giọng thản nhiên:

- Ừm, cũng như mọi ngày ... cậu biết mà! Tụi tớ đi với nhau là ... cãi nhau!

- Đôi khi tớ lại thích được như thế đấy!

- Thương mỉm cười

- Vô tư để không biết thế nào là buồn khổ vì ... cô đơn!

Tôi sưng người nhìn Thương, rồi cũng rất nhanh đưa ánh mắt ra xa. Tôi cứ luôn luôn nghĩ, dù thế nào, chúng tôi vẫn là những người hiểu nhau nhất... nhưng một câu nói của Thương đã phủ nhận hoàn toàn... Nó chẳng hiểu gì về tôi cả! Không gì hết...

- Hôm nay... tụi mình cùng rủ Nguyên và Khang đi chơi nhé?

- Thương rụt rè hỏi.

Tôi đứng dậy, đi lại bên cửa sổ, kéo tấm màn gió sang một bên và nén nỗi thất vọng lại... thật sâu:

- Thế nào cũng được! Tớ vẫn còn trong giai đoạn bị coi là “ nô lệ ” của các cậu cơ mà?

- Vậy... cậu gọi điện cho Nguyên và Khang đi!

Thương vừa rời khỏi giường vừa buộc mái tóc cho gọn lại ở đằng sau gáy. Tôi ngồi xuống một cái ghế ở gần bàn học, lơ đãng bấm số của Nguyên và chờ đợi.

- Gì thế?

- Mau chuẩn bị và đến ngay nhà Thương nhé! Cho 10 phút!

Tôi tắt máy thật nhanh để khỏi phải nghe lời phản đối ... yếu ớt của hắn. Thương mỉm cười với tôi trước khi bước vào phòng tắm. Việc tiếp theo là Khang, tôi gọi cho cậu ta và nghe thấy rõ tiếng cười của ông chú trẻ hắt lại. Khang bảo rằng đã sẵn sàng ... bay đến theo lệnh nữ hoàng! Vậy thì “ bay ” đến trong 5 phút nữa nhé! Tôi... khoái chí ra lệnh! Từ nhà Khang tới đây với tốc độ ... 100km/h thì cũng mất đúng 10 phút!

Vừa mới tắt máy thì lại có chuông reo, nhưng được có hai tiếng là ... tắc tị. Tôi vừa càu nhàu, vừa đứng lên, nhón mắt nhìn xuống cổng qua ô cửa sổ. Con bé Yến đang chễm chệ trên chiếc xe tay ga kênh cang của mẹ nó, mặt vênh lên tận... ngọn cây bàng bên cạnh. Nó là chúa lười nhán chuông cổng mà luôn luôn nháy máy chủ nhà để báo sự có mặt của mình!

Tôi đi xuống nhà, uể oải từng bước thật chậm ra cổng. Ngay lập tức bị dội lại bởi giọng kim cao vút của Yến:

- Mà chơi tao à?

- Vô duyên, mới đầu năm mà mày đã chụp mũ người khác sao?

- Tao gọi ày cách đây 5 phút rồi!

- Yển đề máy.

- Mày nháy chứ có gọi đâu!

Tôi mở cổng để nó phi như gió vào trong. Con này càng ngày càng ngông nghênh quá thể đáng!

Tôi chưa kịp đóng cổng thì Khang đã đỗ xích xe trước mặt. Nụ cười trên gương mặt cậu ta như một chiến thắng oanh liệt xứng danh thời đại, tôi bậm chặt môi lại. Chắc cậu ta đang ở đâu đó rất gần đây!

- Nữ hoàng cần phải trọng thưởng chứ nhỉ?

- Tội lừa dối nữ hoàng mà cũng có thưởng nữa ư?

Khang cũng phóng xe vào sân giống như Yển vừa làm. Yển nhìn tôi, hỏi với vẻ không thể tin được:

- Tao tưởng hôm nay mày làm “ nô lệ” cho riêng tụi tao thôi?

- Đây là ý tưởng của công chúa Thương!

- Tôi nhún vai

- Đi chơi đông vui thì thích hơn!

Và như thế là sẽ có một trận quây tung bùng ... cái túi tiền mừng tuổi của tôi đây! May mà mẹ tôi đã cho tôi rất nhiều vì cửa hàng tranh thu được lợi lớn. Thương xuất hiện ở cửa nhà với bộ váy liền mềm mại. Hôm nay trời ấm và nắng nhẹ nhẹ, rất thích hợp với màu váy ấy! Mái tóc xoăn lộn của nó đã được vuốt keo cẩn thận, nằm im trong những đường nếp làm nổi bật gương mặt trái xoan dịu dàng. Yển kêu thê lên :

- Con này định dìm ... chị em của nó bằng sắc đẹp này ư?

Thương cười chúm chím, không nói gì mà bước xuống sân. Cái xe của nó cũng mỏng mảnh dễ thương y như chủ, ưỡn ngực bên cạnh cậu bon sai lớn. Hôm nay, chúng tôi đi xe riêng, giống như một thời tung hoành ngày xưa trên mọi con phố Hải Phòng... Nguyên đã đến cùng với tiếng còi inh tai của chiếc xe khủng long. Hấn lớn tiếng:

- Kiểu này tớ lại giành giải nhất trong cuộc đua tới đích rồi!

- Nếu nghiêm túc thì cậu sẽ gặp khó khăn đấy!

- Khang vừa xoay xe cho Yển, vừa trả lời. Nguyên phẩy tay, cười toe toét:

- Nghiêm túc, nghiêm túc...

- Thế thì tớ xin hầu!

- Cả Khang và tôi cùng kêu lên. Không hiểu sao tôi có một linh cảm lạ là nếu mình không can thiệp vào ngay lúc này thì chắc chắn sẽ có một cuộc ... hỗn chiến chứ nhỉ?

- Không chơi với con gái! Con gái chỉ để dành ... là phần thưởng!

- Nguyên tiến vào mép sân, nói át cả tiếng xe. Nhưng ngay lập tức giọng Yển bao trùm lên tất cả, chói lói đến mức mọi âm thanh như im lặng hết:

- Nói cái gì hả? Khinh thường con gái từ bao giờ thế thằng kia?

- Em biết lỗi rồi thưa chị hai!

- Nguyên vờ khúm núm.

- Thôi, đi nhanh kéo trễ!

Đó là giọng ôn hòa của Thương! Và mọi chuyện chấm dứt, nhưng bắt đầu ở trên những con phố nườm nượp người. Lúc vắng người thì chúng tôi đi hàng 5, trêu chọc nhau, cười đùa và hát lú lo. Không khí xung quanh bùng lên âm áp...

Chúng tôi ăn trong một quán quen thuộc, uống trong một bar có đồ uống rất hợp khẩu vị và dạo chơi siêu thị cho đến hết buổi chiều. Buổi tối sau bữa ăn, cả bọn kéo nhau vào sàn nhảy, uốn éo chán chê rồi mới chịu ngồi yên tĩnh trong một căn phòng ấm áp của quán Karaoke Điểm Hẹn.

Nguyên bao giờ cũng mở đầu để khẳng định “thương hiệu” tài năng của mình. Tôi thì chăm chăm gọi đồ uống cho cả nhóm, và không hiểu sao khi tiếp viên mang vào lại có thêm mấy lon bia lạnh nữa. Khang đưa phiếu yêu cầu cho tôi, thì thầm:

- Chọn bài nào dễ hát ấy!
- Sao?
- Sẽ không lộ rằng cậu hát sai nhịp chứ sao?

Tôi liếc xéo Khang một cái, nhưng rồi cũng nghĩ ngợi để ghi tên bài hát cho cẩn thận. Nhưng khôn nổi độ trầm âm của tôi quá tệ, đến mức tôi không tài nào nhớ nổi một tên bài hát nổi đình nổi đám nào. Cuối cùng tôi đưa cho Khang, thì thầm lại:

- Cậu ghi cho tớ những bài tớ hay hát ấy!

Khang bật cười:

- Cậu không nhớ tên bài chứ gì?

Uống một ngụm nước chanh leo thơm ngát, tôi gật đầu. Khang ghi một lèo được tới 5 bài hát, rồi chuyển lên cho nhân viên chọn bài. Từ nhỏ, Khang đã như... bảo mẫu của tôi khi mọi thứ cần nhớ thì cậu ta đã nhớ sẵn và nhắc tôi rất đúng lúc. Mãi rồi tôi cũng không buồn vận động đầu óc nữa... Nhưng cũng chính vì thế mà lên đại học tôi đã gặp không ít khó khăn để ... tự lập dần dần!

Trên màn hình là bài hát “Yêu thương mong manh” đang rất thịnh hành trong giới trẻ, tôi nhìn sang và thấy Thương đang cầm một mic, còn mic kia Yến đang chuyển cho Nguyên. Giọng của Thương khá nhẹ nên rất hợp với tiết tấu chậm của bài hát... Nếu mà hai đứa đứng lên biểu diễn thì...

- Ra trước màn hình đi!
- Yến lên tiếng với vẻ động viên
- Phải làm gương cho những người còn lại đấy!
- Được rồi!
- Thương cười
- Lên thôi Nguyên!

Không hiểu sao tôi lại thấy tim mình chùng xuống, một mối lạ kỳ. Tôi cố mỉm cười, khi Nguyên nói:

- Phải hát như thế này này, hiểu không Lâm?

Tiếng piano dạo đầu vang lên da diết, Thương nhìn Nguyên rất dịu dàng cùng với một nụ cười yêu thương khi hát:

“Anh, mình đã trao nhau nhiều hơn đã hứa. Mà vì sao đôi khi em thấy yêu thương thật quá mong manh. Người hơi, tình mình tựa như những áng mây trôi về đâu? Vẫn mong ình mãi bên nhau dài lâu.”

Nguyên cũng đáp lại bằng giọng nam trầm, ấm áp tình yêu:

“Em, lòng vẫn khát khao được yêu mãi thế. Dù mai đây đôi ta đâu biết yêu thương mình sẽ ra sao. Người hơi, tình mình tựa như những năm tháng kia đổi thay. Hãy yêu nhau để có nhau mãi về sau”.

Yến nghiêng người sang tôi, rù rì:

- Trông cứ như hai đứa nó yêu nhau ấy nhỉ?
- Rất đẹp đôi!

- Tôi gật đầu.

Nguyên và Thương quay vào nhau để hát đoạn điệp khúc. Mắt Thương long lanh hân hoan, và nó nắm lấy tay Nguyên, nghiêng đầu:

“Người yêu nhé nhìn em lần nữa. Hứa một lời sẽ mãi bên nhau. Và em sẽ nhìn anh và hát. Em sẽ mãi yêu anh hơn lời em nói...”

Dù năm tháng đổi thay người hỡi, những ngọt ngào vẫn mãi trao nhau. Bàn tay vẫn tìm nhau triu mến, và ta sẽ mãi yêu cho đến mai đây về đâu...”

Đó là tình yêu của Thương! Bàn tay Thương nắm chặt tay Nguyên như không muốn rời ra nữa... Và tôi đang dần dần trở thành người thứ ba đe dọa hạnh phúc ấy...

- Cậu có thấy vị gì không?

Tôi đặt cốc nước xuống, ngơ ngác nhìn Khang.

- Cứ uống mãi như thế là...

- Ngon mà!

- Tôi cười méo xệch.

- Bởi thế mà tớ luôn phải làm bảo mẫu cho cậu!

- Khang đẩy kính lên, mỉm cười

- Cậu chỉ biết lo cho người khác mà không buồn lo ình... Mọi cái sẽ dễ dàng hơn nếu như chúng ta cùng công bằng với nhau... trong mọi chuyện!

- Lại luật à?

- Tôi vuốt vuốt mái tóc, khẽ lắc đầu

- Khi đã trở thành thói quen thì sẽ không cảm thấy đau nữa đâu!

Tôi vỗ nhẹ tay khi Thương và Nguyên kết thúc bài hát. Đúng là tôi đã quen nhường nhịn Thương mọi điều, và ra sức để Thương được hạnh phúc... Bây giờ, không có gì mà tôi lại từ chối giúp nó cả...

- Thế nào?

- Nguyên ngồi xuống bên cạnh tôi, lấy luôn cốc nước tôi vừa uống tu liền một hơi

- Hay đúng không?

- Perfect!

- Yếu nheo mắt

- Thương biểu cảm như một cô gái đang yêu ấy!

Má Thương hồng rục lên dưới ánh đèn màu nhẹ. Khang đưa cho tôi mic, dịu dàng:

- Bài của cậu rồi đấy!

- À, ờ...

Không ai hát cùng tôi cả, nhưng tôi cũng không có cảm giác ngại ngùng gì nữa. Trong tôi là hỗn độn một mớ gai nhọn, lẫn qua lẫn lại tạo thành như vệt xước dài... cả tâm hồn và thể xác. Nguyên ngồi sát bên tôi, tựa đầu vào thành ghế. Tôi biết hắn đang nhìn tôi, và điều này khiến tôi muốn khóc... Tôi không muốn mất đi cái gì hết... nhưng sao ai cũng bắt tôi chọn lựa?

- Hát mà cũng không tập trung được!

Tôi giật mình vì cảm giác mát lạnh ở trên má. Nguyên đang dí lon bia của hắn vào mặt tôi, cười nhăn nhó:

- Sai nhạc hết rồi!

- Vậy có chấp nhận được không?
- Tôi buông mic xuống, nhìn thẳng vào mắt Nguyên
- Nếu tớ làm sai hết?
- Không chấp nhận được!
- Nguyên bậm môi, lắc đầu
- Cậu không được phép làm sai điều gì... kể cả chọn lựa!
- Nói gì mà mình chả hiểu!
- Yến chen vào, giành lấy mic ở tay tôi
- Để tao hát vậy... Công nhận bài này hay, mà làm nó phí ra!

Tôi nhếch nhẹ môi, cười không nổi nữa. Nguyên nắm chặt tay tôi trong bóng tối, gần giọng với một âm điệu thấp:

- Không được nghĩ vớ vẩn nữa!
- Tớ không vớ vẩn... Cậu thôi áp đặt mọi chuyện vào tớ đi!

Tôi rút mạnh tay và ngồi xích sang bên cạnh Khang. Tôi phải dứt khoát sớm thôi, không thì những tổn thương mới chớm này sẽ trở nên sâu sắc... và chúng tôi sẽ chẳng thể quay lại nữa...

Trời đã rất khuya, chúng tôi dàn hàng 5 để ra về. Tự nhiên Yến nổi hứng muốn ngắm trời đêm trên sông... và bắt chúng tôi ra ngoài ngoại thành. Gió thổi lồng lộng. Trời đen thăm thẳm. Dòng sông óng ánh dưới ánh điện đêm từ thành phố hắt lại. Chúng tôi đứng trên bờ đê, thỏa thích hết... Tôi trút lòng mình vào gió, và sông, vào trời đêm bao la... Ừm, kể cả mớ gai nhọn kia nữa... Tôi không cần nó để nhắc nhở cảm xúc đau buồn, cũng như... tình cảm mong manh với Nguyên... Tôi từ bỏ cái quyền đó... Từ bỏ hoàn toàn!

- Về thôi! Gần 3 giờ sáng rồi đấy!
- Mình đưa xe nhé?
- Nguyên đề nghị
- Đường vắng lắm!
- Ok!
- Yến hứng khởi
- Yêu cầu cậu không được chạy hết tốc lực của xe, được chứ?
- Nhường phụ nữ đi trước!
- Nguyên nhún vai.

Thường thì chúng tôi hay thông qua một vấn đề nào đó rất nhanh khi Yến và Nguyên thỏa thuận được với nhau. Tôi, Thương và Yến cùng phóng xe lên trước. Lại giống như xưa... và đây là lần cuối cùng! Tôi mỉm cười, tăng ga và bỏ Yến cùng Thương ở phía sau...

Một lúc sau, Nguyên và Khang đã đuổi kịp và bắt đầu bỏ rơi chúng tôi. Nhưng khoảng cách không nhiều lắm, và tôi nghĩ chắc cũng vượt được. Điều đó thật sai lầm, Khang và Nguyên đang cố tình để khoảng cách đó, vừa không để chúng tôi đuổi kịp vừa để biết rằng không có chuyện gì xảy ra với chúng tôi ở phía sau...

Thương đuổi dần, tôi phải giảm ga để chờ nó. Phía trước, Khang đã chậm hơn Nguyên vài mét...

Chúng tôi bắt đầu chuyển sang đường lớn... Ngay khúc quanh, một chiếc xe tải từ phía sau lao lên với vận tốc của ... một tàu siêu tốc. Tôi chỉ kịp nghe thấy tiếng Khang kêu lên:

- Nguyên... Xe đấy!

Phía trước xe Nguyên chỉ còn cách chiếc ô tô ... một tích tắc. Trong ánh sáng mờ ảo của những chiếc đèn xe, của làn sương mờ... tôi thấy chiếc xe ô tô kéo theo xe Nguyên một đoạn và hất xuống vệ cỏ bên đường... Nguyên bị tung ra khỏi xe, lăn mấy vòng trước khi nằm bẹp trong đám cỏ đen thẫm...

Thương gần như vắt cái xe của nó ra khỏi người, lao về phía Nguyên đang nằm. Tôi không nhúc nhích được nữa, không muốn đi về phía ấy... Và cầu xin đừng ai quay lại nói với tôi một điều gì... Xin đừng...

Cả nhóm đã tới chỗ Nguyên. Tôi chỉ thấy những cái đầu cúi xuống... và Thương ôm chầm lấy người Nguyên... khi hắn nhồm được dậy. Lúc ấy, tôi mới đủ sức để rời khỏi xe, bước những bước chệnh choạng tới đám ồn ào những tiếng nức nở, tiếng cần nhằn... và cả tiếng cười ấy. Trước mắt tôi là Nguyên trong vòng tay của Thương, gương mặt có những vết xước dài cùng với nụ cười tươi như hoa buổi sớm... Mắt hắn chạm mắt tôi, và ngay lập tức hắn nói:

- Không sao... Chuyện tránh chiếc xe đó chỉ là chuyện trẻ con thôi mà!

Trái tim tôi đã ngừng đập khi hắn bị cuốn vào chiếc xe, và tôi suýt nữa thì nghĩ đến chuyện mình sẽ chết nếu như Nguyên không đứng dậy được nữa... Vậy mà hắn còn cười được!

- Cậu làm tớ sợ quá! Sợ quá đi thôi!

- Thương nức nở trên vai Nguyên, không còn quan tâm gì đến cảm xúc của chúng tôi nữa. Nguyên vỗ nhẹ lên vai nó, an ủi:

- Tớ thì làm sao có thể bị gì chứ? Thôi nào... không sao rồi mà!

Tôi quay đi, không nói một lời. Tưởng chừng như bầu trời vừa sụp xuống đối với mình nhưng với hắn thì... chỉ là một trò chơi!

- Lâm...

Tay tôi bị giữ lại. Nguyên nhìn tôi, bắn khoăn:

- Cậu giận tớ ư?

Tôi hất tay hắn ra, thờ ơ:

- Cậu có thể nào cũng không liên quan tới tớ!

Tôi nhìn mấy đứa đang đứng ngơ ngác ở phía sau, lạnh lùng:

- Tớ buồn ngủ rồi, về đây!

Và mặc kệ những ngạc nhiên, những bắn khoăn tôi leo lên xe, phóng thẳng. Gió mơn man tóc và mặt khiến tôi có cảm giác trở lại... Nhưng cái hình ảnh ấy còn đọng mãi với một nỗi đau...

Tôi về nhà là gần 4 h sáng, mệt mỏi lê người lên giường, mắt mở chong chong nhìn trần nhà. Cạn khô những ý nghĩ, nhưng lại ào ạt những hình ảnh hãi hùng, đủ sức bóp nghẹt trái tim tôi một lần nữa... Tôi để nước mắt mình rơi xuống ướt thẫm gối... Trái tim bắt đầu run rẩy sợ hãi... Tôi bám chặt vào chăn, ngăn mình bật khóc... Chút nữa là tôi mất Nguyên rồi... Chỉ tại hắn không cẩn thận... chỉ tại hắn thôi...

Chuông điện thoại rung trên bàn tạo thành những tiếng kèn kẹt như người ngạt mũi. Tôi lấy một chiếc gối khác bịt chặt đầu lại... Nhưng tôi không thể chịu đựng được lâu, tôi vùng dậy, vớ lấy cái điện thoại, toan ném đi. Một cơn gió thổi tung tấm màn gió mỏng tạo một khoảng trống để trong một tích tắc tôi có thể thấy bóng ai đó đứng dưới cổng nhà. Điện thoại dừng rồi lại rung, kiên nhẫn trong tay tôi... Tôi gạt nước mắt, rời khỏi giường:

- Cậu có biết tớ sợ như thế nào khi sắp lao vào chiếc ô tô đó không? Tim tớ tưởng như là ngừng đập chỉ vì tớ nghĩ tới cậu, nghĩ đến chuyện chiếc ô tô kia sẽ bắt tớ xa cậu vĩnh viễn... Và tớ sẽ làm cậu đau buồn, khóc mãi không thôi...

- Cậu... cậu mà cũng biết sợ ư?

- Tôi gục mặt xuống vai Nguyên, cay đắng hỏi lại.

- Tớ xin lỗi vì đã làm cậu sợ, Lâm à! Xin lỗi cậu... xin lỗi...

Tôi vùng ra, bắt đầu gào trong tiếng khóc:

- Cậu là đồ tồi, đồ tồi ... cậu biết không hả?

- Tôi đâm mạnh vào ngực hần, nức nở

- Cậu tưởng cậu xin lỗi mà được sao? Cậu làm người ta chết vì sợ hãi rồi còn cười được nữa... Cậu ... chết quách đi!

Nguyên ôm chặt lấy tôi, còn tôi cũng vừa khóc vừa vòng tay quanh cổ hần... Hơi ấm của hần đang dần xua đi nỗi sợ hãi đang bao trùm lấy tâm trí của tôi lúc này... Nguyên không sao cả, hần vẫn ở đây và sẽ luôn ở đây bên tôi...

Hình như Nguyên đang hôn mạn mạn trên những sợi tóc của tôi... Cảm giác ấm nóng trượt dần xuống má rồi chờn vờn trên môi tôi. Khi tỉnh ra thì tôi lại bị cuốn vào nụ hôn sâu thẳm của hần... Không phải cái chạm môi như lần trước mà là một nụ hôn thực sự... Tôi chỉ đủ sức để nhận ra điểm khởi đầu, rồi bị nhấn chìm trong bóng đêm ào ạt cảm xúc...

Tôi nhón chân lên trong vô thức để đáp lại sự nhiệt tình của Nguyên, thì... phải, đúng lúc vô thức ấy, chút lý trí sau cùng đẩy tôi trở lại. Tôi bừng tỉnh khi trước mắt tôi là đôi mắt u buồn của Thương... Tôi đã ném tất cả vào bầu trời đêm, và để cho sông nước nuốt trọn chúng vào lòng rồi cơ mà? Tôi đã chọn mình phải là kẻ mạnh... sao có thể hành động như một kẻ phản trắc thế này?

Như có một quả tạ dội vào ngực, tôi hẩy mạnh Nguyên ra, và lùi lại vào bước để có thể giữ được an toàn. Nguyên nhìn tôi, ánh mắt dò hỏi. Tôi nắm chặt tay lại, nói rành rọt:

- Chúng ta đang làm một điều sai quấy...

Alô...

- Tổ đang ở dưới này...

- Tổ ngủ rồi.

- Tổ sẽ đứng đến khi nào gặp được cậu!

Giờ thì cái điện thoại của tôi được buông tha một cách đột ngột. Tôi quăng nó xuống giường, mệt mỏi lê người xuống nhà, mở cửa thật khẽ và lướt qua sân... tới cổng. Mở chiếc cổng gỗ nặng nề đủ ỉnh có thể lách người ra, tôi nhìn lên và bắt gặp ngay vẻ mặt bơ phờ của Nguyên. Dấu tích tai nạn vẫn còn thấy rõ trên mặt và bộ quần áo sờn rách. Bên cạnh hần là chiếc xe khủng long thăm hại thu mình dưới ánh điện vàng vọt... Tôi khe khẽ lắc đầu:

- Cậu không ngủ được là không có nghĩa ai cũng phải thức cùng cậu đâu nhé!

Nguyên bước lại gần tôi từng bước cà nhắc... Cái “không sao” của hần cũng khá là thảm thương ấy chứ? Tôi nhắm mắt... ngăn ỉnh đừng có mà bật khóc tại đây!

- Cậu không cần phải gai góc nữa!

- Cậu nên đến bệnh viện xem lại cái đầu đi... bắt đầu có triệu chứng rồi đấy!

- Tôi hất đầu công kích

- Không có chuyện gì thì về đi ... để cho người khác ngủ nữa chứ?

Tôi quay đi, nhưng ngay lập tức bị Nguyên kéo lại, rất mạnh đến nỗi tôi bị mất thăng bằng, ngã ập vào người hần. Tôi định thần lại rất nhanh, tuy nhiên, không thể bằng vòng tay cứng như... thép nguội của Nguyên đang siết chặt lấy tôi...

- Đây... đây...

Tôi chỉ la lên được có mấy chữ vô nghĩa, rồi im luôn khi Nguyên gục đầu vào vai tôi, thì thầm:

- Tổ nghĩ đó là điều tự nhiên!

- Nguyên bắt đầu hiểu ra và tìm cách “ bắt “ lấy tâm trạng của tôi. Nhưng điều đó là không thể, ngay lúc này.

- Chúng ta chỉ là bạn...

- Bạn thì không thể như vừa rồi, cậu hiểu phải không?

- Nguyên tiến thêm một bước, còn tôi, lùi lại tới ... hai bước liền.

_Đối với tớ cậu chỉ là một người bạn thân ... từ bé!

- Tôi nhún giong, nghe trái tim như có ai đang bóp chặt lại.

- Vậy sao cậu lại hôn tớ?

- Nguyên nhướng mắt lên, không hề ngại ngùng.

- Vì...

- Tôi nhắm mắt tôi một tích tắc để giữ cho trái tim im lặng... Mọi cảm xúc lúc vừa đều là rất thật. Tôi hôn Nguyên bởi tôi biết rất rõ ràng rằng đó chỉ là Nguyên mà thôi...

- Vì tớ quá sợ hãi... Chúng ta vừa trải qua những giây phút khủng khiếp, tưởng như có thể không được gặp nhau nữa... Chỉ là một phút yếu lòng, đúng, là không thể điều khiển nổi cảm xúc của mình mà thôi!

Nguyên lại tiến thêm một bước nữa, nhưng tôi đã ổn định lại rồi... Tôi đứng im, nhìn thẳng vào Nguyên với một vẻ hối tiếc thật sự... Tôi tiếc là đã không kiềm chế được mình... Chỉ một phút “ thả lỏng” tình cảm để bây giờ... có thể phải làm tổn thương nhau!

- Nhưng tớ thì không thể...

- Cậu đừng nói như thể đoán trước được mọi điều trong tương lai thế!

- Tôi chặn ngang câu nói của Nguyên... Từ bây giờ, cậu sẽ không có cơ hội nào nữa đâu!

- Nếu mất đi tình bạn này tớ sẽ hối hận cả đời mất thôi. Vì thế, xin cậu hãy quên chuyện lúc nãy đi... Một khoảnh khắc sai lầm...

- Tớ sẽ quên... một khi tớ không còn trên đời này nữa!

- Nguyên mỉm cười, phẩy nhẹ tay

-

- Không cần cố gắng nhiều như thế đâu. Cậu chỉ cần nói” Về ngủ đi Nguyên, trông cậu như con ma mút ấy!”. Vậy là hiệu nghiệm ngay ấy mà...

- Vậy... Về ngủ đi ma mút!

Nguyên bật cười, xoay lưng lại, nhưng bàn tay thì còn vẫy vẫy:

- Cậu cũng ngủ đi... người quan trọng nhất cuộc đời của tôi!

Tôi đứng im lặng nhìn Nguyên ngồi lên xe, và phóng vút đi... Đến khi thấy hắt ta rẽ vào con phố nhà hắt thì tôi mới dám trượt người xuống cột cổng, gục mặt xuống đầu gối, khóc nức nở...

21. Chương 21

Những ngày sau đó thì diễn ra bình thường đến ngạc nhiên. Nguyên làm như không có gì xảy ra, đến nhà tôi chơi game với cu Bình, rồi còn đòi đưa tôi đến nhà thầy chủ nhiệm nữa. Tôi cũng cố tỏ ra bình thường, coi những gì đã xảy ra giữa chúng tôi chỉ là một giấc mơ ... lạc loài đáng phải quên... chắc chắn phải quên!

Những ngày Tết đã qua, quá một mối đối với tôi. Mẹ Thương nhờ Nguyên đưa Thương lên Hà Nội cùng vì sợ xe khách quá đông người... Dĩ nhiên, chúng tôi ủng hộ hoàn toàn với đề nghị ấy! Tôi, Yến, Khang đi xe khách, Nguyên và Thương đi trước trên chiếc xe khủng long đã được ... tân trang lại!

Cu Bình đưa tôi đến bến xe sớm để có thể ... tranh được chỗ hàng hoàng. Nhưng hình như Khang đã đến từ lâu, vậy vậy chúng tôi trên một chiếc xe của Hải Âu có điều hòa ấm áp. Bình nhẹ nhàng cười, trêu chọc tôi:

- Sao chị ngốc nhà mình lại ... sướng thế nhỉ?

- Sao?

- Tôi băng quơ hồi khi đang mãi gỡ mấy túi đồ ra khỏi xe.

Khang tới, một tay cậu ấy nhấc hết các túi đồ linh tinh, còn tay kia kéo tôi ra xa khỏi chiếc xe có Bình. Thằng em tôi, vẫn đã thu lại nụ cười, nói nghiêm túc:

- Khi về nhớ mua quà đấy nhá!

- Tao chưa đi mà?

- Tôi cau mày.

- Thì dặn trước. Anh Khang nhớ hộ chị ngốc này nhé!

- Rồi!

- Khang gật đầu.

Vừa lúc Yến tới với một anh chàng lạ hoắc. Chắc là nó đã “cua” được trong mấy ngày Tết vừa rồi. Anh ta trông rất bảnh với mái tóc húi cua gọn gàng, quần bò, áo sơ mi đóng thùng ... rất nề nếp. Tôi và Khang nhìn nhau, cùng thống nhất một ý nghĩ “Con bé này thay đổi ... khẩu vị rồi hay sao ấy nhỉ?”.

- Đến sớm thế?

- Nó nhảy xuống xe với cái váy ... dài chưa quá đầu gối. Gió ở đây cứ như muốn thổi tung những nếp gấp rất mềm ở cái chân váy ấy...

- Chào chị !

- Bình nháy máy

- “Kép” mới hả?

- Anh họ chị!

- Yến đỡ lấy cái ba lô từ tay của ông anh họ. Còn anh ta thì mỉm cười:

- Chào các em! Anh là Toàn, anh họ của Yến!

Bọn tôi gật đầu, vừa có ý nghĩa là chào hỏi, vừa là hiểu ra một “chân lý”: dù có sụp trời lở đất thì Yến cũng chẳng thay đổi được!

Khang cầm luôn cả cái ba lô của Yến, mang lên xe. Còn lại chúng tôi, Yến giới thiệu một chút rồi cũng kéo tôi lên xe. Nó chọn cái ghế bên trong cùng, ngay sát cửa kính. Tôi ngồi xuống bên cạnh nó, nhìn ra thì thấy Bình và anh Toàn vẫn còn đứng ở đó. Yến vậy vậy tay, mỉm cười:

- Anh ấy vừa đi du học về đấy!

- Vậy à?

- Tôi lơ đãng hỏi.

- Để giới thiệu cho Thương!

- Tôi nhìn sang Yến, nhún mày.

Yến cười:

- Để nó có thể quên đi chuyện tình cảm của nó!

Khang ngồi xuống cạnh tôi, hỏi cả hai:

- Nhiệt độ này được chứ?

- Ủm!

- Yến cười

- Tớ cũng là một phần trong năm đứa mà!

Khang có vẻ không hiểu nhưng cũng chẳng có ý hỏi lại. Khách lên xe đã đông dần. Toàn là sinh viên với nhau. Có một vài đứa là... đàn em dưới khóa hồi cấp ba, chúng nó nhao nhao lên khi thấy Khang. Yến kéo sụp cái mũ len của nó xuống tận mắt, thì thầm chán nản:

- Lẽ ra để luôn tên Khang ở nhà. Phiền phức thật!

Đúng là phiền! Tôi gật đầu tán thành. Vì tôi có cái tật là lên xe sẽ buồn ngủ và phải ngủ một giấc thật ... say, nếu không sẽ mệt chết người. Nhưng với mấy ... cái loa phóng thanh thì nhau phát sóng bên cạnh thì làm sao mà ngủ chứ?

- Đây...

Tôi mở mắt ra thì thấy cái MP4 đã bật sẵn của Khang.

- Toàn những bài mà cậu thích đấy! Và ... cũng dễ ngủ nữa!

Tôi đã bỏ MP4 của tôi ở trên Hà Nội do lúc về quá vội vàng. Cầm cái MP4 của Khang trên tay, tôi tự trách mình là đã ... cho rằng cái số đào hoa của Khang là ... phiền phức quá sớm như vậy. Tôi quay sang Yến, thấy nó cũng đang lúi điếu thoại ra, cầm phone bỏ vào tai. Mấy cô bé thì vẫn tíu tít hỏi han. Tôi mỉm cười, và xe bắt đầu lăn bánh...

Tôi ngủ gục lúc nào không hay, chỉ biết khi tỉnh dậy thì tôi nhận thấy đầu mình đang ở trên vai Khang. Uể oải vươn vai ngồi thẳng dậy, tôi hỏi nhỏ:

- Tớ ngủ lâu chưa?

- Cũng ... sắp tới bến rồi!

- Khang cười

- Khi tớ quay ra thì cậu đã ... an giấc!

Tôi tắt MP4 và đưa cho Khang. Xe vào bến, tôi đánh thức Yến dậy khiến con bé cầu nhàu mắt mấy câu, đại loại như là sao nhà Nguyên không ở gần bến xe cho tiện, hay sao xe không về qua nhà chứ?

Khang mang đồ đạc xuống, gọi xe ôm. Yến thở dài vì mệt. Nó bảo ước gì nhà mình là tỷ phú để có ô tô riêng đưa lên Hà Nội. Rồi nó lại la toáng lên là phải kiếm được nhiều tiền ... mua ô tô cho ... sướng!

Ba ông xe ôm đỗ xe ngay trước mặt, chấm dứt mấy lời ... vô nghĩa của Yến. Tôi leo lên xe, ngắm nhìn quang cảnh bên đường. Hà Nội vào xuân nên có nhiều thay đổi, trông tươi mới hơn. Tôi nghĩ đến một cô thiếu nữ vừa tìm thấy tình yêu đích thực của mình... Hà Nội cũng thế... dào dạt những cảm xúc bất tận về niềm vui sống!

Thương đón chúng tôi bằng ba cốc nước cam mát lạnh. Gương mặt nó bừng sáng một niềm vui khó tả. Bao giờ cũng vậy, mỗi khi được ở riêng bên Nguyên, Thương cũng tạo cho người khác cái cảm giác về sự hạnh phúc viên mãn đến mức ... kinh ngạc. Yến không than thở về đám đông trên xe như tôi dự đoán mà huyền thuyên mãi về chuyện được ông anh họ ... numberone của nó! Thương nghe với vẻ hững hờ nhưng Yến không cáu. Khi lên lầu, nó thủ thỉ với tôi:

- Mưa dầm thấm lâu mà!

- Nó là đá, thấm thế nào được!

- Tôi đùa lại.

- Thì nước chảy đá mòn!

- Yến quả quyết.

Tôi cười, khe khẽ lắc đầu.

- Và... cậu cũng không phải làm người hùng mãi đâu!
- Yên quay lại nhìn tôi khi đứng trước ở cửa phòng nó
- Hãy còn tớ ... khi nào cần cứ đến đây ... và khóc nhé?

Tôi gật đầu, lòng rộn ràng một niềm vui. Tôi thật sự hạnh phúc khi có những người bạn tuyệt vời như thế này...

Đẩy cửa bước vào, tôi quăng cái ba lô xuống góc phòng, chân tôi lướt nhanh tới chỗ cái giường yêu quý thì chợt đứng sững lại trước bàn học, nơi có một bông hoa Tulip màu hồng phấn pha sắc đỏ và buộc một cái nơ xinh xắn cũng màu hồng. Tôi ngạc nhiên thật sự, nâng nó lên ngắm nghía, rồi lật đật sau tấm thiệp mặt cười hình trái tim ra xem.

“ Chắc cậu chả biết ý nghĩa của nó đâu nhỉ? ^.^ Đây là tình yêu vĩnh cửu mà tớ luôn muốn dành cho cậu. Love”

Tim tôi đập thình thịch, gần như suýt rơi nước mắt nếu không vội vàng bỏ bông hoa xuống. Nét chữ thanh thanh của Nguyên vẫn còn lấp lánh trước mặt tôi như một minh chứng rằng chúng tôi sẽ gặp một cơn bão lớn... Tôi trốn chạy hay đón nhận đây?

Cuối cùng tôi cắm bông hoa vào bình gốm hình ngón tay cái nhỏ xinh xinh mà tôi thường hay dành để cắm một cành hoa Făng, và ép tấm thiệp vào quyển nhật ký. Xong việc, tôi leo lên giường ... ôm gối suy ngẫm. Nói vậy chứ thật ra tôi chẳng nghĩ được gì ngoài việc im lặng lắng nghe tiếng trái tim mình đập như muốn đình công...

- Lâm à?

Tim tôi rơi cái bịch, tôi bật dậy, nghe ngóng. Khi nhận ra tiếng của Khang thì tôi mới bình tâm trở lại và lẳng đùng xuống giường:

- Ừm ... Cậu vào đi!

Khang chỉ đẩy cửa nhìn vào, và kêu lên:

- Ủa, đã dọn chăn đệm ra rồi à?

Tôi nhìn xung quanh, cũng hơi ngạc nhiên. Mọi năm khi vừa từ Hải Phòng lên Hà Nội là tôi cứ leo ngay lên giường trống không làm một giấc và hầu hết là Khang phải sang đánh thức tôi dậy, và mang đệm ra cho tôi. Kiểu này là Nguyên làm rồi!

- Ừm ... tớ cũng đâu có lười lắm đâu?

- Tôi khịt khịt nói dối mà không hiểu tại sao.

- Vậy thì tốt!

- Khang cười

- Cứ ngủ đi, đến giờ ăn tớ gọi dậy!

Tôi phẩy phẩy tay tỏ vẻ đồng ý. Khang bước lùi lại một bước, nhưng gần như ngay lập tức bước trở lại, nhìn về phía bàn học. Tôi cũng phải ngẩng đầu lên, kinh ngạc khi nhận ra đôi mắt của Khang có một sắc tím buồn lặng.

- Tình yêu vĩnh cửu ư?

Tôi ngồi trở dậy, bối rối vuốt tóc. Khang ắt hẳn đã biết là ai ... Và có thể Khang biết tôi vừa nói dối...

Khang tiến lại gần tôi, ngồi xuống nhưng không phải là trên giường mà là ở phía dưới, gần giống như là đang quỳ. Tôi ngơ ngáo đến mức không biết làm gì ngoài việc cúi gằm mặt xuống, xấu hổ.

Khang nhìn tôi từ phía dưới. Tôi buộc phải nhìn thẳng vào mắt cậu, đôi mắt có sắc tím dịu dàng. Bàn tay tôi chẳng hiểu từ lúc nào đã nằm trong tay Khang, rất nồng ấm. Tôi không hiểu sao tôi lại để im như thế

... Có thể vì đôi mắt, có thể vì nụ cười và cũng có thể vì tôi mềm yếu ... Tôi sợ, chỉ cần tôi cự quạ tôi sẽ lại làm vỡ mất một trái tim pha lê nữa!

- Một hạt mầm nếu không biết tự tách vỏ thì sẽ không thể trở thành cây... Ai bảo lại là cậu nhỉ? Nhưng trong cuộc đời này chỉ là cậu thôi, biết không Lâm? Vì vậy xin cậu hãy lắng nghe... và đón nhận?

Trái tim tôi như đang bị ai cứa, đau đến mức tôi phải rơi nước mắt. Nước mắt cứ rơi mãi, nhiều như thể một cơn mưa trái mùa. Khang ngồi lại giường, nâng mặt tôi lên và dùng những ngón tay dài, mảnh khảnh để ngăn nước mắt của tôi... Cậu ấy không nói gì cả, chỉ lặng lẽ và dịu dàng. Tôi lắc nhẹ đầu. Tình yêu... sao lại làm chúng tôi khổ sở thế này?

22. Chương 22

Có gì đó ấm áp lướt nhẹ trên má, tôi mở choàng mắt. Gương mặt của Nguyên đang kề sát nhưng tôi không giật bắn người như những lần trước nữa. Tôi chỉ mở mắt trừng trừng nhìn vào mắt hắn

- đôi mắt có gương mặt ... ngáo ộp của tôi. Bất chợt, Nguyên ôm choàng lấy đầu tôi, reo lên:

- Thế là cậu đã quen rồi đấy! Lần nào cũng bắn người vào trong làm người ta tự ái ghê gớm... Giỏi quá đi!

Hắn lại đặt cái đầu của tôi xuống, xoa tay vào trán tôi như đang nệm một đứa trẻ. Nói thật là tôi cũng chẳng có hơi sức đâu mà ngượng nghịu nữa vì biết sẽ chẳng làm cho hắn dừng những hành động này lại. Chỉ khi hắn kề sát mặt hắn tới thì tôi mới đưa tay lên hẩy ra:

- Tránh ra đi! Gớm quá!

Nguyên bật cười. Hắn buông tôi ra, ngồi thẳng dậy, mắt nhìn bông hoa Tulip đang cười trên bàn học với vẻ ưng ý lắm. Tôi uể oải ngồi dậy, hỏi:

- Có cơm rồi phải không?

- Tưởng cậu không để ý nữa?

- Tôi phải ăn để sống mà đối đầu với ông chứ?

- Tôi nhún vai, cào cào lại mái tóc rối bù.

- Toàn nói chuyện khó hiểu!

- Nguyên cười khì, đứng lên, ngấm nghĩa tôi

- Chà, trông như ... ngáo ộp vậy mà mình lại thích như điên mới lạ chứ?

Trái tim tôi vừa được “an dưỡng” một chút trong giấc ngủ ngắn, vậy mà bây giờ lại đến lượt hắn tới ... hành hạ nó. Tôi vội chặn tay lên ngực, trấn an gần như ngay lập tức với thái độ nản nỉ nó đừng đau nữa. Nguyên nhìn tôi dò hỏi:

- Cậu bị sao thế?

- Không sao!

- Trái tim của tôi vẫn còn biết thương chủ của nó

- Cậu xuống trước đi.

- À... có _ cái

- tên

- không _ biết _ xấu

- hử đang chờ cậu đấy!

- Nguyên xoay người bước ra khỏi phòng.

Cái tên mà Nguyên vừa nói có lẽ là Vĩnh. Thằng bé, trong suốt mấy ngày Tết, hết nhắn tin rồi gọi điện đòi về nhà tôi chơi. Nó nói nhớ tôi lắm lắm, nhớ đến chết được! Nhưng hầu như hôm nào tôi cũng có lịch vắng nhà hết nên nó đành ngậm ngùi chờ tôi trên Hà Nội. Dạo này không biết nó ăn phải ... cái giống gì mà mồm miệng tép nhảy không chịu được!

Tôi rời khỏi phòng sau khi vội vàng quơ cái lược cào cào qua mấy cái lên mái tóc đã bắt đầu chấm vai. Mới chỉ ở trên tầng 2 nhưng tôi đã có thể nghe thấy tiếng Vĩnh ồn ào ở dưới. Cậu ta sõi nổi kể chuyện gì đó với Thương và Yến khiến hai đứa cười gập cả người lại. Thấy tôi, Vĩnh đứng bật dậy, kêu lên:

- Trời ơi... em chờ chị mãi! Chúc mừng năm mới!

- Giờ nào rồi mà còn chúc mừng!

- Nguyên tựa người ở cửa bếp, nói xen vào với vẻ kinh thường. Nhưng tôi và Vĩnh không để điều đó làm ất vui. Quả thực, gặp Vĩnh tôi thấy như gặp lại chính mình, hồi còn ngây thơ, không biết gì về những chuyện rắc rối như hiện giờ...

- Tết vui không Vĩnh?

- Không... Vì thiếu chị!

- Thằng bé toét miệng cười, mắt nó liếc lên phía Nguyên. Nhưng Nguyên đã đi vào trong bếp và chúng tôi nghe thấy tiếng hân ta vọng ra, rất hiếu chiến:

- Có con dao nào chặt một cái ... lia luôn đầu con cá không?

Tên Nguyên này... thật trẻ con quá đi!

Thương đứng lên, mỉm cười:

- Ở lại ăn cơm luôn nhé Vĩnh! Bữa cơm đầu năm, toàn là Khang ... phụ trách thôi đấy! Ngon không thể nào quên đâu!

Vĩnh gạt đầu cái rụp, bỏ qua tiếng hét của Nguyên.

Bữa cơm không vì sự khó chịu của Nguyên và thái độ thách thức ngấm ngầm của Vĩnh mà mất ... nhiệt tình. Chúng tôi được đãi những món bình dân nhất, nhưng cũng là một bữa ăn mãi mà không ngán sau bao nhiêu ngày Tết toàn ăn thịt là thịt ... Trong bữa ăn, sinh nhật sắp tới của Thương được mang ra bàn luận rất sôi nổi. Sinh nhật sẽ được tổ chức vào tối ngày kia với một bữa ăn lẩu thập cẩm thật hoành tráng (theo cách nói của Yến), khách mời là một số đứa bạn thân của Thương ở trường, lẽ dĩ nhiên có thêm Vĩnh và ông anh họ vừa mới về nước của Yến (không hiểu sao anh ta lại lọt được vào danh sách mời). Còn mấy cái đuôi của Thương thì sao? Tôi đưa ra câu hỏi và nhận được cái lắc đầu của chủ nhân. Nhưng đó là những thành phần ... không mời cũng sẽ tới...sẽ thật bất lịch sự nếu cứ để họ ở phòng khách còn chúng ta thì ... âm ẩm ở bên trong. Nguyên đã cốc tôi một cái bảo tôi gốc không chịu được, rằng cái ý kiến củ chuối thể mà cũng đưa ra được... Cuối cùng, cũng phải tính họ vào khẩu phần ăn!

Kết thúc bữa ăn, Nguyên đuổi khéo Vĩnh nhưng cu cậu làm vẻ ngây ngô, ngồi nhẩn nha gặm dưa hấu với tôi. Nguyên cũng thả người bên cạnh tôi, ngó xem chương trình tivi, nhưng không được lâu vì có điện thoại. Hắn nhìn số, cần nhẩn một câu rồi mới bắt máy. Nghe loáng thoáng hắn phải đến đâu đó hội họp, ăn uống, không đi không được, tôi mỉm cười, mặt Nguyên tự nhiên cạ lại. Hắn phóng lên trên, nhanh như gió, phóng xuống trên tay là chùm chìa khoá xe.

- Nguyên đặt bánh sinh nhật luôn cho tớ nhé?

- Thương nói vọng ra từ nhà bếp.

- Được rồi! Tối không ăn cơm đâu!

- Đỡ quá!

- Tôi cười tươi, cố ý trêu chọc.

Nguyên ném ánh mắt khó chịu về phía Vĩnh trước khi dắt xe ra.

Vĩnh ngồi thêm một chốc rồi cũng xin phép về. Khang hỏi tôi cái gì đó nhưng tôi không nhớ nổi vì cơn buồn ngủ từ đầu âm ập đến, suýt chút nữa là tôi nằm ngay trên sofa mà ngủ. Khang ấy người tôi lên, kêu với về chê trách:

- Không được ngủ đây! Lên phòng đi Lâm... Lên đi đã!

- Tớ ngủ đây... ngủ đây...

Tôi dọa với đôi mắt nhắm mở mù mịt. Người tôi như không có xương sống, tựa luôn vào hai bàn tay Khang đang chống ở vai của tôi. Bất chợt Khang buông tay ra, tôi ngã vào ngực cậu ta... gần như tỉnh ngủ hẳn... Khang ôm tôi bằng vòng tay khép chặt, cậu thì thầm:

- Xin lỗi...Xin lỗi Lâm...

- Gì?

- Tôi ngược lên, chạm vào đôi mắt buồn dịu dịu của Khang... lòng tôi thắt lại.

- Ngay từ hồi còn bé, lúc cầm tay cậu dắt đi chơi... tớ đã tự nhủ với lòng mình là sẽ bảo vệ cậu, sẽ luôn khiến cậu cười... Thế mà tớ đã làm cậu khóc chỉ để ... thỏa mãn lòng ghen tuông của tớ! Tớ đã chẳng dỗ dành gì cả... Tớ xin lỗi...

Khang gục đầu vào vai tôi, còn tôi, tôi nghĩ đến những giọt nước mắt của mình. Không phải chỉ mỗi mình tôi đau... vì thế tôi không nên khóc nữa!

- Đôi khi tưởng như mình đã hoàn toàn quyết tâm chờ đợi... vậy mà chỉ cần cậu bước đi xa tớ một bước thôi là tớ đã hoảng hốt, mất hết tự chủ rồi. Lần sau, lần sau ... và lần sau nữa, tớ sẽ không làm cậu bối rối, tớ sẽ chờ... Thật đấy!

Tôi chạm tay mình vào tay Khang, nhẹ nhàng:

- Tớ cũng xin lỗi...Tớ sẽ không khóc nữa đâu!

Khang buông tôi ra, đứng dậy, nhưng không quay đầu lại:

- Vậy... được rồi! ... Đi ngủ đi!

Dù cơn buồn ngủ đã biến đi đâu mất, nhưng tôi vẫn gật đầu, đứng lên. Thật ra, mọi chuyện của chúng tôi đã bắt đầu từ rất lâu rồi, chỉ tại tôi vô tư không buồn nhìn nhận một cách nghiêm túc... Lỗi là tại tôi! Tại tôi hết!

Một mỗi đổ người xuống giường, tôi nhắm nghiền mắt lại. Không được khóc! Nhưng nước mắt vẫn cứ rơi... Tôi biết rồi, tôi sẽ chỉ không khóc trước mặt mọi người mà thôi. Còn riêng tôi, tôi sẽ khóc cho tôi!

23. Chương 23

Nửa đêm, tôi tỉnh dậy vì một cơn ác mộng khủng khiếp. Trán tôi ướt mát mồ hôi, cổ họng thì khô không khốc. Tôi rời khỏi giường, đi tìm nước. Khổ thân tôi, ca nước trong phòng không còn một giọt, lại phải mò xuống phòng khách nhỏ, nơi có cái bình lọc nước vĩ đại. Ánh đèn ngủ ở hành lang chiếu mờ mờ đủ để mắt tôi có thể thấy đường mà không gây ra bất kể tiếng động gì. Phòng khách nhỏ vắng lặng. Ừm, đã hơn 1h rồi, may ra thì còn mấy con ma vừa mới chạy toán loạn từ giấc mơ của tôi mà thôi!

Tu một hơi gần hết nửa cốc nước, tôi thấy thoải mái hẳn. Rót thêm cho đầy cốc nước, tôi xoay chân định bước lên, nhưng đã kịp dừng lại khi thấy khe sáng từ phòng Yến hắt ra. Quái thật, con bé còn làm gì vào giờ này?

Tôi bước lại gần, tay chạm vào nắm đấm cửa... và biết là mình thật sai lầm khi chú ý đến khe sáng này...

- Thôi, đừng khóc nữa, mai mắt thâm thì biết nói làm sao?

- Tiếng Yến nửa dịu dàng, nửa như ra lệnh. Tim tôi lại bắt đầu đau vì biết Yến đang nói với ai, không cần nhìn cũng biết dáng vẻ hiện tại của Thương ở trong đó. Chắc chắn, nó đang cúi gầm mặt để che giấu những giọt nước mắt không thể nào giấu đi được...

- Đã bảo thôi đi mà!

- Yến gắt lên nho nhỏ

- Ai yêu mà chẳng đau khổ kia chứ?

- Nhưng ... nhưng... tao không chờ được nữa... tao yêu Nguyên lắm, không có Nguyên thì tao chết mất. Tao cầm thù những ngày Tết bởi vì tao không thể gặp Nguyên mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút... Trời ơi... tao điên rồi phải không? Yến ơi, tao phải làm sao?

Tôi rời tay khỏi nắm đấm cửa, nắm chặt lấy cốc nước khiến cho nước trong đó sóng sánh, văng ra cả tay. Ngay cả Yến, cái đứa không bao giờ muốn làm kẻ mạnh như tôi, tôi biết, trong lúc này cũng sẽ kéo Thương vào lòng, vỗ nhẹ lên vai nó, an ủi và khao khát được trở nên mạnh mẽ để những giọt nước đừng rơi nữa... Cũng như tôi, tôi luôn luôn thiếu nhân tâm để bỏ đi...

- Thôi nào... bình tĩnh đi Thương! Mày biết rằng tao thương mày lắm đúng không? Tao khuyên bất kể điều gì cũng là tốt ày thôi...Thương à... có lẽ còn có nhiều người con trai khác nữa.

- Không!

- Thương gào lên

- Đừng khuyên như thế, đừng nói như thế... Tao xin mày, xin mày... Chỉ cần có một cơ hội thôi là tao có thể bày tỏ được với Nguyên...Cậu ấy sẽ phải biết được tao yêu cậu ấy như thế nào... Chỉ cần như vậy thôi, Yến ơi!

Tôi bước lên cầu thang, lẳng lặng đi về phòng, bình tĩnh đặt cốc nước lên bàn học, và ngồi xuống ghế. Trong đầu tôi không có một ý nghĩ nào lọt được vào cả. Nhưng trái tim thì thổn thức khóc... À, ngoan đi nào... mày đã chọn rồi thì khóc làm gì hả? Mày hối tiếc thì ai mà hạnh phúc được tim ơi? Nín đi, ngoan đi... Và tôi cứ ngồi vậy cho đến hết đêm, dỗ dành trái tim mình, lau những giọt nước mắt lặng thầm của nó. Một nhòai...

Tôi xuống nhà bếp, nơi đang có tiếng ồn ào chọc ghẹo của Nguyên. Hắn ta hỏi vì sao mắt Thương lại như thế, và nhận được câu trả lời là hôm qua xem phim tình cảm Hàn quốc, khóc thương nhân vật suốt đêm. Thương bị Khang cản nhắc ột chặp vì không biết giữ gìn sức khỏe gì cả. Tôi cười với cả đám, hỏi có đồ ăn sáng chưa? Dĩ nhiên là đã có những tô mì bốc khói nghi ngút ở trên bàn rồi. Tôi ngồi xuống, kéo một bát lại phía mình, kêu lên:

- Không ai gọi người ta dậy gì cả? Hôm nay có ông Diên đấy!

- Mới có 6h thôi mà ?

- Yến thắc mắc với đôi mắt tròn như hai viên bi ve.

- À... vậy à ...?

Tôi giấu sự bối rối bằng cách cắm mặt vào bát mì:

- Chắc tại đói quá đây mà!

- Nguyên ngồi xuống cạnh tôi, chăm chọc như thường lệ

- Từ từ thôi, kéo nhẹn!

Tôi không để ý, chỉ đến khi Khang đặt nửa quả chanh trước mặt, tôi mới ngẩng lên:

- Quên không bỏ chanh này!

Lúc này, cả bốn đứa nhìn tôi, ngạc nhiên thật sự. Tôi đã không biết là tôi xử sự như một con ngốc xa lạ với con ngốc mọi hôm như thế nào, và đến giờ, tôi biết mình phải chuẩn bị một lý do hợp lý...

- Cậu có làm sao không?

- Thương hỏi trước, lo lắng.

_Đứt dây nào đó trong não à?

- Yến nhìn vào đầu tôi, như thể nhìn là thấy ngay được cái dây bị bung ra đó.

- Trán không nóng!

- Nguyên sờ tay vào trán tôi, rồi nhún vai

- Hay “lạnh đầu”?

- Tôi qua gặp người hành tinh khác à?

- Khang ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hỏi thật sự nghiêm túc.

Xét đi xét lại thì chỉ có mỗi Thương là lo lắng cho tôi thôi. Hừm... Tôi vớ lấy miếng chanh, vắt mạnh.

- Vậy ra chỉ là đứt đoạn một chút về trí nhớ!

- Nguyên kết luận, kéo bát của hắn lại

- Bà con, ăn thôi!

Cả bọn thở phào, tôi cũng thở phào...

- Không sao thật phải không?

- Khang dịu dàng hỏi lại tôi lần nữa. Tôi mỉm cười, gật đầu. Trái tim tôi, nó rất ngoan mà!

Chúng tôi bắt đầu thưởng thức bữa sáng, bàn luận về bữa tiệc sinh nhật tối nay. Hôm qua, tôi đã mua về một đồng thứ để trang hoàng cho phòng khách, vì thế hôm nay tôi được miễn không phải nhận nhiệm vụ. Nguyên và Thương phải đi chợ mua đồ nấu vào buổi sáng nay. Khang và Yến sẽ phụ trách phần nấu nướng vào buổi chiều. Dĩ nhiên, buổi tối, tôi xung phong cùng với Nguyên đi lấy bánh sinh nhật! Nguyên kêu rằng hắn rất tự hào khi chọn được cái bánh cực kỳ tuyệt vời, nhưng không được ai tin tưởng cho lắm... Còn tôi, với khiếu thẩm mỹ được di truyền từ bà mẹ hoạ sỹ, dĩ nhiên phải đi lấy bánh để mà còn kịp thời... sửa chữa nếu có!

Tôi vừa ăn vừa ngẫm nghĩ đến cái cơ hội mà tối nay, tôi sẽ giúp Thương có được. Đây sẽ là một món quà ý nghĩa nhất mà một kẻ mạnh như tôi luôn muốn trao cho công chúa của mình... Công chúa của tôi đang nhìn Nguyên rất dịu dàng... Các bạn của tôi... các bạn sẽ hạnh phúc mà!

Buổi chiều, tôi làm rau xong đầu đấy rồi bắt đầu cùng Vĩnh trang trí phòng khách bằng hoa, bóng bay, những dây xức xích xanh đỏ. Mãi đến gần tối, mọi việc mới xong xuôi. Tôi đứng giữa phòng, ngẫm nghĩ công trình của mình với một vẻ hài lòng hiện rõ trên mặt. Nguyên và Thương đi học về. Và tôi phải chờ hắn tắm rửa xong xuôi đầu đấy mới ... lên đường đi lấy bánh được. Hắn làm lỗi của tôi đến nửa tiếng!

- Làm gì mà sốt ruột thế chứ?

- Nguyên cần nhả dắt xe ra

- Người ta vừa mới trải qua 6 tiết học căng như dây đàn đấy.

- Tổ có chuyện cần bàn với cậu. Tìm một quán nước nào đấy đi!

Nguyên bật cười:

- Nghiêm trọng lắm nhỉ?

Nói vậy nhưng hắn vẫn cho xe vào một quán nước cách nhà chúng tôi mấy con phố. Tôi nhìn qua menu, chọn qua loa và nhìn hắn, trong lòng hồi hộp.

- Có chuyện gì?

- Đưa cho người phục vụ menu, Nguyên hỏi tôi.

- Chỉ là kế hoạch của tụi mình thôi mà!

- Tôi phẩy tay, cố gắng tỏ ra thản nhiên.

- Sao?

Nguyên dầm cho tôi cốc hoa quả rồi mới đẩy sang. Tôi mỉm cười:

- Kế hoạch khiến cho Thương bất ngờ!
- Sao chẳng thấy ai nói gì nhỉ?
- Nguyên nhắc lên nhắc xuống cái túi trà trong cốc.
- Chiều nay mới có ý tưởng!
- Cho một miếng xoài vào miệng, tôi thấy thoải mái dần dần, lưỡi bắt đầu mềm ra ... để tiếp tục
- Chúng ta sẽ tổ chức một cái tiệc nho nhỏ nữa vào lúc sau khi tiệc mặn kết thúc. Chỉ có 5 đứa mình thôi.

Nguyên gật gù:

- Thế tớ phải làm gì?
- Cậu chỉ việc ở sẵn trên sân thượng, và khi tớ dẫn Thương lên, cậu đàn và hát tặng Thương một bài gì đó! Mình phải làm sao cho thật lãng mạn, như nó vẫn thích thế!

Nguyên uống một ngụm trà, hơi lắc nhẹ đầu:

- Nhưng...

Tôi tưởng hẳn thoái thác, vội vã chặn:

- Ai cũng có việc hết rồi. Việc của cậu là nhẹ nhàng nhất đấy! Làm cho Thương... hạnh phúc và bất ngờ thôi mà!
- Thì đã ai chối đâu!
- Nguyên lừ mắt
- Chỉ là đang nghĩ xem phải chơi bài gì thôi!

Tôi cười.

- Love story!

Nguyên không nói gì. Tôi chú tâm vào cốc hoa quả của mình. Nếu khuyên Nguyên hãy yêu Thương đi thì thật là ngu ngốc, nhưng nếu tạo cơ hội để Nguyên có thể so sánh giữa tình cảm của tôi và tình cảm của Thương thì... với trái tim đa cảm của Nguyên, hẳn sẽ không quay mặt đi với Thương đâu! Chắc chắn là thế! Tôi không xứng đáng với tình yêu của Nguyên... Bởi tôi nửa vời quá, tôi đã mang quá...

- Nếu cậu muốn tớ chơi bài ấy thì tớ sẽ chơi!
- Nguyên cười nhẹ
- Nói thật, chỉ muốn chơi bài ấy cho riêng cậu mà thôi.

Tôi nhìn vào mắt Nguyên, cố tin rằng đó chỉ là một câu nói bình thường, không hề ảnh hưởng gì đến trái tim tôi nữa.

Chúng tôi rời khỏi quán vì sắp quá giờ để trở về với bữa tiệc. Có lẽ khách cũng đã đến đông đủ.

24. Chương 24

Bánh sinh nhật hình một cái gốc cây, xù xì ... toàn mầu to ụ bằng sôcôla thơm nức. Trên mặt bánh là dòng chữ “ Mừng công chúa ra đời” mềm mại như múa. Chúng tôi vừa về đến cổng thì gặp ông anh họ của Yến đang đứng chờ mở cổng. Nguyên nhìn anh ta, cảnh giác một cách không thể hiểu được. Tôi cười:

- Em chào anh! Anh vừa đến ạ?
- Chào các em!
- Anh cũng cười lại

- Anh cũng mới chỉ kịp bấm chuông!

Liền ngay sau đó, Yến mở cửa. Nó la lên vui vẻ:

- Anh Toàn ... Anh giỏi quá, em tưởng anh phải gọi điện cho em ra đón chứ? Ủa, sao giờ mới về mà?

- Chờ bánh!

- Tôi lấp liếm

- Anh Toàn vào đi!

Giờ thì Nguyên đã biết đó là ông anh họ của Yến, hẳn không cau mày lại nữa. Trong sân đã có mấy chiếc xe, và tiếng nói cười như pháo nổ vọng ra ngoài. Mấy nhỏ bạn của Thương thì tôi đã từng được biết qua rồi, đứa nào đứa nấy cực kỳ dễ thương ... nhưng thương không nổi! Các anh chàng theo chúng nó rầm rầm, dù biết khốn khổ nhưng vẫn theo mới sợ chứ?

- Anh chưa biết Thương, đúng không?

- Yến khoác tay anh Toàn, vui vẻ.

Tôi đưa cho Nguyên cái bánh, than nặng. Nguyên hỏi nhỏ nhỏ:

__Ý gì thế nhỉ?

- Rồi hắt mặt về phía trước.

- À... ý là thế đấy!

- Anh ta bị ... sao sao đúng không? __Nguyên nhúm mày

- Là mình thì còn lâu mới có chuyện mối lái như vậy nhé!

Tôi chỉ kịp nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt Nguyên chứ chưa kịp bình luận thì đã bị đám bạn của Thương phát hiện. Họ ủa ra, đỡ lấy cái bánh, xem xét một hồi rồi mới công nhận tạm ổn. Hai cây si của Thương cũng đã điểm mặt đầy đủ ở bàn uống nước. Không cần phải đưa mắt tìm kiếm cũng có thể thấy Yến ... lảng xê ông anh mình hết cỡ. Nó đưa anh Toàn đến giới thiệu với Thương trước mặt hai cây si, công khai bày tỏ quan điểm của mình là “ Anh tao hơn đứt những người kia” khiến mặt mấy anh chàng hơi xụ xuống. Yến cũng không cho anh Toàn ngồi vào đội ngũ ấy mà đưa anh đi thăm quan nhà, rồi để anh ngồi ở phòng bếp ... cho thân tình. Mấy đứa bạn Thương cứ khúc khích mãi. Thế mà anh Toàn vẫn giữ được vẻ điềm đạm, tự chủ, thật đáng ngưỡng mộ quá!

Buổi tối vui vẻ và hoà đồng theo đúng ý của chủ nhân. Mọi người dường như bỏ qua hết những mục đích thật sự của mình, đối đãi với nhau bằng thành ý. Nguyên và Vĩnh cũng không khực khặc nữa, có lúc còn chạm cốc, chúc tụng nhau. Có không để ý đến cái điều đang làm trái tim đập thình thịch trong ngực, tôi uống nhiều hơn. Chẳng phải hôm nay là một ngày ý nghĩa và rất đáng để nâng cốc chúc mừng? Tôi cười vu vơ, bắt gặp ánh mắt của Khang. Cậu ấy không kiếm được cái ghế nào cạnh tôi, giống như mọi lần nên giờ thành ra ngồi đối diện. Ánh mắt của Khang như dò hỏi, tôi khe khẽ lắc đầu. Quả thật là tôi có làm sao đâu...

Khi tàn tiệc, tôi lảng xê quanh quẩn bên Thương, bảo với nó là có một món quà bất ngờ cho nó. Vừa nói, tôi vừa đảo mắt xung quanh xem có ai nghe thấy chúng tôi nói chuyện không. Yên tâm là không có ai, tôi dắt Thương lên sân thượng, thì thầm:

- Sẽ bất ngờ lắm...

- Thật à?

- Thương cười.

- Và ... cậu phải biết nắm bắt cơ hội, nghe không?

- Tôi đứng lại trước cánh cửa gỗ, phía sau đã có Nguyên chờ ở đó!

- Cơ hội?

Tôi nắm nhẹ tay Thương, bàn tay nó vẫn mềm mại giống như hồi còn bé...Tôi sẽ không là kẻ mạnh của Thương nữa... Nguyên sẽ thay tôi...À, sao tôi lại nghe thấy một tiếng nức nở rất khẽ ở đâu đây rất gần nhỉ?

- Thôi, lên đi!

- Một tay tôi đẩy cửa, một tay đẩy Thương bước lên bậc thang cuối cùng.

Thương có vẻ bồn chồn, nhưng nó chiều ý tôi, bước lên phía trước mà không quay đầu lại. Tôi nghe thấy tiếng đàn ghita réo rắt... lặng lẽ đóng cửa lại. Nhưng tôi sẽ không đi... bởi “ Love story” cũng là dành cho tôi nữa mà. Lần cuối cùng, chỉ lần này thôi, rồi tôi sẽ hoàn toàn đứng bên cạnh, mỉm cười và chúc phúc...Nước mắt tôi rơi mặn cả bờ môi, tiếng nấc lặn vào đáy tim...

- Xuống đây đi nào!

Khang đứng ở bậc cầu thang dưới, chìa tay ra. Tôi vội vụng về lau nước mắt, lắc nhẹ đầu:

- Bụi... mà không...

- Đừng trẻ con thế! Ai mà tin chứ?

- Khang cười nhẹ, cậu bước lại gần, nắm lấy tay tôi, kéo nhẹ về phía trước

- Cậu chẳng giữ lời hứa gì cả? Ở trên đây có gì hay ho khiến cậu xúc động thế? Mấy con thạch sùng hay ... mấy con muỗi?

Tôi lúc lắc đầu, bước xuống theo Khang. Cậu ấy chắc chắn có nghe thấy tiếng đàn ghi ta... dù là bây giờ nó đã dừng hẳn rồi. Nhưng cậu ấy không hỏi...

- Vào phòng ngủ đi nhé?

- Khang thì thầm

- Trông cậu cứ vừa đi đánh trận về ấy... Hôm qua không ngủ phải không?

Khang đẩy cửa phòng tôi, bật đèn. Tưởng là ánh sáng chói lòa, nhưng lại là sự êm dịu của chiếc đèn ngủ. Tôi thầm biết ơn Khang... cậu ấy không muốn tôi phải ngại ngùng vì đôi mắt đỏ hoe và gương mặt ngơ ngác mất hồn...

- Lần sau đừng làm vậy nữa!

- Khang giữ chặt tay tôi, khi chúng tôi đã vào đến giữa phòng. Tôi không nhìn thấy bông hoa Tulip vì Khang đã che nó mất rồi.

- Cậu biết là sẽ vô ích mà, phải không?

- Không... Cậu ấy phải biết Thương yêu cậu ấy như thế nào!

- Tôi lại nức nở

- Cậu ấy sẽ so sánh và thấy tớ chẳng đáng gì ...

- Đúng là ngốc quá!

- Khang lau nhẹ những giọt nước mắt trên má tôi, thì thầm

- Cậu coi Nguyên là người dễ xiêu lòng vậy sao?

- Nhưng ... nhưng...

Khang ôm tôi vào lòng để tôi không thể nghe thấy tiếng thở dài của cậu ấy... Cậu ấy nói rất nhỏ, gần như chán nản:

- Có khi Nguyên còn gặp khó khăn hơn cả tớ nữa ấy nhỉ?

Tôi nghe lòng nặng nặng... Chẳng phải tôi luôn tự hào rằng mình rất hiểu Nguyên? Hiểu cái tính dữ dội, không biết khoan nhượng ấy luôn luôn là bản tính trời sinh của Nguyên... Thế mà ... thế mà... tôi đã làm gì vậy?

Tôi đẩy Khang ra, gần như là hoảng sợ, muốn lao lên trên đó, ngăn Thương lại...

- Cậu định lên trên đó à? Có lẽ đã...

- Nguyên sẽ làm Thương suy sụp mất... nếu như...

Khang ấn tôi ngồi xuống giường, cậu ấy đứng trước mặt tôi, nghiêm giọng:

- Cậu nghe cho kỹ đây! Cái tư tưởng chống lại “tự nhiên” của cậu đã khiến cậu đi từ sai lầm này đến sai lầm khác... Cậu đã sai khi tạo cơ hội cho Thương mà không hiểu hết cảm nghĩ của Nguyên, vậy cậu lại định lên trên đó và nói rằng “Thương à, tớ quên mất... Cậu đừng nói gì nữa nhé? Tớ sẽ giúp cậu lần sau?”...

- Không... không phải thế...

- Bây giờ, cậu phải ở im đó, chờ đợi cái kết quả này. Cậu phải chịu trách nhiệm bằng cách im lặng, đừng xen vào nữa... bởi sẽ có rất nhiều người đau lòng đấy...

Tôi cúi gằm mặt xuống sàn nhà... Và Khang để tôi lại một mình...

Cửa lại mở lần nữa, và tôi chết sững người khi thấy gương mặt giận dữ của Nguyên. Và tôi oà lên khóc... Nhưng hần không bước vào trong phòng, hần chỉ nhìn tôi chán nản.

- Chẳng phải tớ đã nói là rất ghét mai mối hay sao?

- Nguyên cười mệt mỏi

- Cậu có biết mình đã làm gì không hả Lâm?

Không đợi tôi trả lời, Nguyên quay đi. Tôi đứng bật dậy, lao ra ngoài, xuống dưới... Và tôi chết lặng ở cầu thang khi nhìn thấy Thương nức nở trong vòng tay của Yến... Yến nhìn tôi một cái, khẽ lắc đầu. Tất cả mọi người đều biết đó là sai lầm, chỉ có tôi là không...

25. Chương 25

Tôi trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp chưa từng thấy đến nỗi khi tỉnh dậy, tôi không dám ngủ tiếp. Trong tôi là tiếng nức nở của Thương cùng với nụ cười chán nản, thất vọng của Nguyên...Tôi ngồi dật dờ ở góc giường, úp mặt xuống đầu gối...Nước mắt đã gần như không thể chảy thêm được nữa...Nhưng tận tâm can tôi, tôi vẫn còn nghe thấy tiếng nức nở thấm thiết!

Đây là đêm thứ hai tôi thức trắng cùng với trái tim lúc nào cũng đầy nước mắt, và đến lúc này đây, tôi mới tự hỏi vì sao tôi lại rơi vào địa ngục này. Tôi chạy trốn tình yêu, ảo tưởng vào tình bạn, rồi lại tự đắc với vai trò một kẻ mạnh... tự tay tôi làm hỏng tất cả, khiến chính bản thân mình phải khóc...Nhớ lại những gì Khang đã nói, tôi chỉ còn biết gục mặt xuống mà xấu hổ, mà ăn năn... Tôi biết lỗi rồi!

Sáng sớm tôi nghe thấy tiếng mở cửa phòng Nguyên, lo sợ, tôi hấp tấp lao ra khỏi phòng, bắt gặp Nguyên ở đầu cầu thang khi hần chuẩn bị đặt chân xuống bậc dưới. Tôi kêu lên khe khẽ:

- Cậu... cậu đi đâu? Lỗi là tại tớ mà?

Nguyên quay lại nhìn tôi, và hình như sự giận dữ của đêm qua vẫn chưa hết trong hần, hần lạnh lùng đáp trả:

- Chuyện cậu ăn năn không phải việc của tôi...

Tôi biết, nhưng cái cách hần xách ba lô to sụ đầy quần áo kia sẽ làm tôi chết chìm hơn nữa trong nỗi ân hận không thể nào quên được. Không liên quan mà lại liên quan rất nhiều!

- Người phải đi là tớ!

- Tôi ngậm ngùi

- Tớ đã làm các cậu...

- Bực mình!

- Nguyên quay đi, cương quyết

- Cậu nói thêm nữa là tôi lộn ruột lên đấy. Ở yên đấy mà hối lỗi đi!

Nói thế rồi hắn phăng phăng đi xuống, bỏ mặc tôi hờn dỗi một mình. Lần này là lần đầu tiên Nguyên giận và ... hắt hủi tôi như thế này. Có lẽ thật sự mọi việc đã diễn ra... khủng khiếp hơn tôi nghĩ rất nhiều!

Thở một cái thật dài, tôi lê người vào phòng. Nhìn từ ban công xuống, tôi thấy Nguyên dắt xe ra tận cổng rồi mới nổ máy, dáng vẻ cô đơn như đang chịu tội. Và tôi là người chắt lên vai hắn gánh nặng ấy! Tội lỗi biết bao!

Tôi nghĩ mông lung một lúc thì giật mình bởi tiếng gõ cửa. Tôi quay ra vừa lúc Khang đẩy cửa ngó vào:

- Xuống làm đồ ăn sáng nhé?

Tôi gật đầu.

- Cậu không ngủ cả đêm phải không?

- Khang đi trước, hỏi mà không quay lại

- Cậu ngốc quá đấy!

- Nguyên...

- Cậu ấy làm vậy để tránh cho Thương thôi mà.

Tôi lại gật đầu, dù biết Khang chẳng thể nhìn thấy. Bất kể điều gì Khang nói đều đúng cả, và thường thì luôn làm tôi nhẹ lòng, giống như bây giờ.

- Thịt bò hôm qua còn, tớ sẽ làm Phở bò Nam Định đãi cả nhà nhé?

Khang vừa mở tủ lạnh, vừa nói vọng ra. Tôi lơ đãng tìm cái nồi, đổ nước và bắc lên bếp.

- Cậu nhặt cho tớ mớ rau thơm này đi! Có tinh thần lên chứ?

Tôi cầm lấy mấy mớ rau nhỏ, đặt lên bàn, uể oải nhặt từng cọng một. Khang cũng không để ý tôi nữa mà bắt đầu công cuộc thái thịt bò.

- Tớ ... sẽ không làm thế nữa!

- Tôi lên tiếng thật khẽ

- Nguyên thích ai thì mặc cậu ấy... và cả cậu, Yến, Thương...Tớ sẽ tôn trọng sự lựa chọn của mọi người...

- Cậu nghĩ vậy là được rồi. Tớ cũng xin lỗi... đêm qua tớ nói quá đáng quá...

Tôi nhìn Khang và mỉm cười. Không có cậu ấy thì tôi liệu có được cái nhìn sáng sủa như hiện này không? Cái đứa ngu muội như tôi chắc chắn sẽ không thể nhận ra được đâu... Tôi phải là người nói xin lỗi vì đã làm cậu ấy bận lòng... chứ không phải cậu ấy!

- Tớ xin lỗi!

Tôi cúi đầu một cái, rồi ngẩng lên. Khang nhìn tôi bằng đôi mắt dịu dàng như mọi lần khiến tôi thấy ấm lòng trở lại.

- Và... cảm ơn cậu vì đã ở bên tớ lúc đó!

- Tôi nói nhẹ, thấy một chút bối rối trong đôi mắt của Khang. Cậu ấy vội cúi xuống với miếng thịt bò... Tôi bật cười. Mọi mệt mỏi chỉ còn lại ở quá khứ xa xôi...

- 1 Phở tái nha!

Tôi và Khang cùng nhìn ra. Thương đứng ở cửa bếp, mỉm cười. Tim tôi lại thót lên một cái, tôi cúi gằm mặt, không dám đối diện với nó nữa.

- Tớ trông... khiếp lắm hay sao mà không dám nhìn vậy Lâm?

Thương ngồi xuống ghế đối diện tôi, buộc tôi phải ngẩng lên. Tôi khẽ lắc đầu, dù biết phần trang điểm mà Thương dùng chỉ là sự che đậy vụng về đôi mắt sưng đỏ vì khóc...

- Không sao đâu mà! Chỉ đau như bị tiêm thuốc thôi!

Mỗi lần phải đi tiêm phòng là chúng tôi phải phụ với bố mẹ Thương đi tìm nó. Nó rất sợ tiêm, và luôn khóc thét lên khi chỉ mới nhìn thấy mũi tiêm nhọn hoắt...

- Tớ xin lỗi!

- Tôi bối rối đến mức muốn khóc.

- Ôi dào... lỗi phải gì chứ? Cậu cứ làm như cả thế giới sụp xuống không bằng... Tớ đói lắm... làm nhanh lên Khang, còn phải đi học nữa!

- Okie, công chúa!

- Khang nháy mắt

- Lâm rửa rau thơm và thái ra đi, cậu nhặt sạch hết lá của nó mất!

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, không tha mãi vì câu trả lời của Thương. Nhưng nó đã không muốn nhắc đến thì tôi cũng nên... ngậm miệng lại thôi!

Tôi thái nhỏ rau thơm để Khang rắc lên bát phở tái thơm lừng cho Thương. Con bé ăn ngay, và cũng dùng rất nhanh. Nó ngượng ngịu nói với Khang về chuyện không thể ăn hết bát phở, dù rằng nó rất muốn. Khang chỉ cười nhẹ bảo rằng Thương ăn được như vậy là cậu ấy đã vui lắm rồi. Thương đẩy ghế đứng dậy, mỉm cười:

- Tớ có việc phải lên trường một chút, khi về tớ sẽ đi chợ... Nguyên không có nhà đúng không?

- Ừm...

- Vậy thì sẽ mua ít đi!

Thương đi ra đến cửa, nó quay lại, nhìn tôi, thật buồn:

- Tớ sẽ bị làm sao đó... nếu như cậu cứ tự nhận lỗi về mình. Vì vậy, xin cậu hãy vui lên, Lâm à!

Tôi gật đầu. Tôi đã lầm tưởng rất nhiều khi nghĩ mình lúc nào cũng là kẻ mạnh...

Trái tim tôi gần như được giải thoát!

Tôi đang bắt đầu cảm thấy buồn ngủ khi ông thầy ở phía trên bục giảng diễn giải về vẻ đẹp kiến trúc của một công trình nào đó... không còn tồn tại trên thế giới. Cái Lan bên cạnh tôi thì đã gật gù từ lâu... Tôi cố gắng tập trung và nhận ra mình sẽ thất bại trong chốc lát nữa thôi...

Điện thoại rung. Tôi ngạc nhiên khi thấy số Thương.

- Chuyện gì vậy?

- Tôi cúi xuống thật thấp để thầy không thể thấy là tôi đang nghe điện thoại.

- Tớ đang sắp đến chỗ cậu... Mình gặp nhau giờ nhé?

- Ừ... cũng sắp ra chơi rồi. Cậu chờ tớ ở dưới cổng một chút thôi!

Tôi nghĩ có lẽ Thương lo câu nói ban sáng của nó không có tác dụng đối với tôi nên phải gặp riêng như thế này... Và sâu trong lòng, tôi mong muốn được biết tôi đã gây ra những tổn thương như thế nào... phải, những tổn thương mà bây giờ tôi thiết tha muốn chính bản thân mình xoa dịu chúng...

Thương đưa tôi vào một quán cà phê gần ngay trường tôi. Nó nói nó vừa đi chợ về, vẫn còn sớm nên nghĩ đến tôi. Nét mặt Thương đã tươi tỉnh hơn rất nhiều. Nó luôn luôn cười làm tôi tưởng lầm rằng chính mình mới là người bị khước từ đêm hôm qua...

- Nguyên bảo là Nguyên sẽ đi đâu đó vài ngày...

Thương nói ngay sau khi uống một ngụm nước chanh leo thơm ngan ngát. Tôi không dám nhìn vào nó, im lặng.

—Cậu tạo cho tớ cơ hội, và tớ đã cố hết sức. Vậy là mãn nguyện rồi!

- Lẽ ra tớ có thể tránh gây ra những đau khổ cho cậu!
- Tôi hít một hơi thật sâu
- Tớ thật sự ngốc nghếch...
- Người ngốc nghếch là tớ đây!
- Thương cười nhẹ, mắt nhìn xa xăm
- Nguyên nói rằng Nguyên đã yêu người khác rồi. Cậu ấy sẽ rất buồn khi tớ giữ mãi tình cảm không có kết thúc khi dành cho cậu ấy. Nguyên bảo thương tớ như thương một cô em gái, quý tớ như quý một người bạn thân... Vì thế xin tớ đừng tự dằn vặt mình...

Tôi nắm chặt tay lại.

- Lúc trước tớ thật ngốc, phải không? Tớ cứ mù mịt mà tin rằng mình cứ yêu người ta thật nhiều rồi thì người ta cũng sẽ xúc động mà thương lại mình. Tớ khiến cậu lo lắng, khổ sở, đúng không Lâm?

Tôi lắc đầu:

- Không phải đâu...
- Không ai cấm tớ yêu Nguyên, do vậy không ai cấm Nguyên yêu người khác... kể cả tớ, kể cả cậu... Giờ thì tớ hiểu ra điều này rồi... Tớ thanh thản lắm! Nói là quên ngay được thì quá gượng ép, nhưng tớ đang dần quên, tớ sẽ trở lại là bạn của Nguyên... nhanh thôi... vào lúc cậu ấy trở về!

Thương cười, rồi ngậm chặt cái ống hút. Tôi cũng cười. Lúc này không còn ngôn từ nào có thể diễn đạt nỗi cảm xúc của chúng tôi cả. Tôi cũng uống một ngụm nước trong cái cốc của mình. Không thật sự tin rằng mọi nỗi buồn đã qua nhưng sẽ không còn ai phải âm thầm với cảm xúc riêng của mình nữa. Chúng tôi đã đối diện được với chính bản thân chúng tôi... và tình bạn thì vẫn còn nguyên vẹn...

26. Chương 26

Đã ba ngày Nguyên không hề ghé qua nhà. Lúc đầu tôi còn thấy nhẹ nhàng nhưng dần dần tôi bị nỗi lo lắng gặm nhấm tâm can. Bữa cơm bình thường rất vui nhộn, giờ thì đĩa nào đĩa nấy ăn cho xong nghĩa vụ. Có bữa, cái Yến buột miệng bảo tôi lên gọi Nguyên xuống ăn cơm, khiến cả bọn được phen lặng đi như vừa qua cơn bão. Thương vui hơn, nhưng vui theo một kiểu mà ai cũng biết là nó gượng gượng.

Vì thế mà tôi không dám gọi điện cho Nguyên ở nhà, kể cả nơi đó là phòng của tôi đi chăng nữa. Tôi dành nửa buổi sáng nghĩ 3 tiết cuối để quyết định đi... dần hòa với Nguyên. Lan động viên tôi bằng cách bấm số của Nguyên, alo một cái rồi đưa cho tôi. Tiếng Nguyên vẫn rõ là đang khó chịu:

- Có chuyện gì vậy?
- Sao... sao cậu không ghé qua nhà?
- Đã bảo không liên quan gì cậu mà?
- Nguyên hơi gắt. Tôi cố chịu đựng, nhã nhặn:
- Vậy... vậy cậu vẫn ổn chứ?
- Này... cô ngốc, tôi có phải là trẻ con đâu mà hỏi thế hả? Tôi đang bận lắm...

Tôi giận, vì hấn là con trai mà cố chấp không thể chịu đựng nổi. Tức mình quá nên tôi cúp máy trước khi Nguyên nói hết câu. Cái thái độ gì không biết! Làm như mỗi mình mình chịu thiệt thòi trong vụ này không bằng? Chẳng phải tôi đã nhận lỗi rồi sao? Chẳng phải Thương hiểu ra và chấp nhận lời xin lỗi của tôi? Hấn... hấn tìm đâu ra cái thói... giận lẫy ghê người thế không biết... Mặc kệ cho biết thân...

- Vậy còn đồng đồ ăn này?

- Lan lên tiếng vẻ như đang hiểu tôi nghĩ gì trong đầu. Con bé chỉ vào một phòng học trống, cười

- Tao giải quyết hộ nhé... ấy là nếu mày quyết định mặc kệ thằng bạn nói khổ... sống chết mặc bay!

Tôi lườm nó một cái, không nói gì. Thật sự là tôi vẫn lo lắng lắm. Nguyên giờ có lẽ đang ở với nhà trọ của Trung, tên bạn thân cùng lớp của hắn. Trung thì tốt tính, nhưng phải cái vụng về... Hai thằng con trai cùng lười biếng thì... làm sao có được bữa cơm ra hồn chứ? Mà hôm nay là ngày thứ 4 rồi chứ có phải chơi đâu?

- Nghĩ xong chưa? Mùi thơm này dễ chịu quá...

- Muốn ăn thì tự đi mà mua! Tao đến tìm hắn vậy!

Lan cười, không nói gì nữa. Tôi lịch kịch cho ba lô vào trong thùng xe. Ba lô đã chiếm hết cả chỗ, đến nỗi tôi chỉ còn nước treo đồng đồ ăn lủng lẳng ở phía trên cùng với hai cái ống đựng giấy vẽ. Chia tay với Lan xong, tôi phóng ra đường, cố gắng nhớ lại đường đi tới nhà trọ của Trung... Có hai, ba lần gì đấy Nguyên đưa tôi đến thăm nhà Trung, nhưng chưa lần nào tôi vào trong đó cả... May mà trí nhớ của tôi cũng không tồi lắm... sau 45 phút tôi tìm thấy nhà trọ của Trung... Cổng mở, thế là tôi phóng luôn xe vào, và một loạt những con mắt trong các phòng trọ nhìn ra. Chết thật, tôi quên mất là có cái biển bên ngoài " Tắt máy, dắt xe". Luống cuống, tôi rời khỏi xe, và hai cái ống đựng giấy vẽ lăn xuống, tôi kêu lên, suýt làm đổ xe. Có tiếng cười, tôi ngượng chín mặt, quyết giữ bình tĩnh. Dừng được cái xe cẩn thận rồi, tôi mới ngơ ngáo nhìn khắp khu nhà trọ. Bao nhiêu là phòng thế này... biết phòng nào chứ? Chẳng dặng dưng, tôi phải gọi cho Nguyên...

- Nguyên à...

- Lại chuyện gì vậy hả?

- Nguyên cố ý ghìm giọng lại.

Tôi không còn sức đâu mà giận nữa, thì thầm :

- Tổ đang ở đây...

- Nói to lên đi!

- Tổ đang ở ngoài sân khu nhà trọ của Trung... phòng cậu ta là phòng nào?

Tôi nhìn lên tầng hai, bắt gặp ánh mắt tò mò của hai cô gái. Tôi định tắt máy để hỏi thì Nguyên đã ra từ một phòng ở tầng một, mặt nhăn như khỉ, và giọng thì cau kính :

- Đã ngốc mà còn rắc rối!

Tôi cười. Hắn ta không gây đi chút nào...

Nguyên bảo tôi khóa xe cẩn thận lại, rồi nhắc mấy thứ linh kính của tôi ra khỏi xe. Hắn lạnh lùng:

- Ai bảo cậu đến đây làm gì chứ?

- Tổ lo cho cậu!

- Tôi nói giản dị. Nguyên hơi chững lại một chút, hắn đi trước nên tôi chẳng biết ý hắn thế nào... Đã hết giận chưa?

Nguyên đẩy cửa bước vào, kêu lớn :

- Dậy đi, có khách này...

Trong đồng chăn bùng nhùng giữa phòng (thật ra là còn có có một tấm phản nữa, nhưng nó thấp quá, lại bị chăn đệm che hết nên tôi chỉ thấy có thế!), nhô lên một cái đầu đen, và một giọng nói ngái ngủ:

- Ai... cơ?

- Lâm!

Nguyên dọn mấy quyển sách bừa bộn trên bàn học lại, đặt ba lô và mấy thứ đồ của tôi vào đó. Trung đã phản ứng ngay tức khắc với tên tôi, vùng dậy, giơng cặp mắt thất thần nhìn tôi, cười méo xệch :

- Xin lỗi... cậu... cậu cứ tự nhiên!... Nhà bừa bộn quá!

Tôi cười, lắc đầu. Nguyên bảo tôi ngồi xuống tắm tắm ghép ở góc phòng, nơi có đặt một cái bàn thấp và một tờ giấy khổ A0 mà Nguyên đang vẽ dở. Tôi chợt thật tội nghiệp cho hắn... Ở nhà thì có bàn rộng thoải mái đủ để bày tờ giấy ra mà vẽ, chứ không phải vẽ từng khúc như thế này... Với lại, cũng có thể mượn giá vẽ của tôi nữa cơ mà!

Trung đã gấp xong hai cái chăn, xếp gọn lại, rồi chui vào phòng tắm. Nguyên dọn bài tập của mình lại, nhủu mày hỏi tôi :

- Cậu không đi học à?

- Tôi được nghỉ 3 tiết cuối. Tôi có mang cho bọn cậu gà rán KFC và sườn chiên...

- Cậu nghĩ tớ đói lắm hay sao hả?

- Nguyên hơi gằn giọng

- Mà tớ vẫn chưa hết giận đâu.

Trung đi ra, tươi tỉnh hẳn. Cậu ta với lấy cái kính cận trên bàn, rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, cười toe toét:

- Nó không ăn thì tớ ăn... Nhưng mà Lâm không phải lo, thằng này có cái ATM " Thạch Sanh" cơ mà!

Tôi chạy lại lấy cái túi đựng đồ ăn, dọn ra bàn. Trung kêu hạnh phúc quá, rồi kéo một phần gà ỉnh. Nguyên đẩy hộp sườn về phía tôi, hơi mỉa mai:

- Cậu chọn đồ ăn được đấy chứ?

Tôi quyết chí dù cho hắn có thế nào cũng không thêm giận dữ làm gì, nên trước thái độ gằn như khiêu khích của hắn, tôi vẫn thản nhiên, mỉm cười:

- Tớ ăn rồi... Mà cũng đến lúc cậu về đi thôi...

- Nó sẽ về mà!

- Trung lên tiếng

- Chỉ hai ba ngày nữa là cùng... Nhớ quá thì phải về thôi!

Nguyên nhún vai, tựa người vào tường. Tôi bối rối, không biết nói gì nữa.

Cuối cùng thì Nguyên cũng ăn một chút những gì mà tôi mang tới. Tôi vui lắm nên cứ nói chuyện huyên thuyên với hắn, nhưng hắn vẫn tỏ ra thờ ơ may là có Trung. Trung là một tên cận thị nặng, khá vui tính và thẳng thắn. Cậu ta bảo Nguyên ở đây 3 ngày chỉ biết ngủ thôi, không chịu làm việc nhà giúp đỡ gì hết. Rồi cậu ta còn hỏi sao mà tụi tôi có thể ở chung nhà với hắn lâu như thế chứ, quả thật là cậu ta không sao mà hiểu được!

Nguyên đã chán nghe Trung ba hoa, nên kéo tôi đứng dậy, bảo có đã đến lúc về rồi. Trung la oai oái, ngăn lại. Tôi bật cười:

- Thật sự là cũng đến giờ về rồi! Lần sau Trung đến nhà tớ chơi nhé?

- Ừ, chắc chắn rồi. Tớ nghe tiếng bạn Yến đã lâu... Hi... hơi hâm mộ!

Nét mặt của Trung biểu thị chữ " rất hâm mộ " chứ không phải là " hơi hơi", nhưng tôi không có ý chọc lại. Tôi xỏ giấy vào trong khi Nguyên đã mang ba lô của tôi ra đến cửa. Hấp tấp thế nào, lúc đứng dậy tôi vấp vào cái gờ cửa nhô cao... ngã nhào về đằng trước. May mà Nguyên đã đỡ tôi kịp...Tôi nghe thấy tiếng trái tim đập thình thịch khi được giữ trong vòng tay Nguyên. Ngược mắt nhìn lên, tôi bắt gặp ánh mắt dịu dàng của hắn... Đúng là hắn đã hết giận thật rồi!

Trung ậm ề đằng sau. Nhưng Nguyên không vội vàng buông tôi ra, mà giúp tôi đứng vững lại, cái giọng cần nhằn quen thuộc lại xuất hiện:

- Con gái con đứa... hấp tấp thế là cùng!

Tôi quay lại, chào Trung. Cậu ta cũng vẫy vẫy tay chào lại, trên môi điểm một nụ cười " ta đây đã hiểu tất cả"...

Nguyên chìa tay ra, biết ý, tôi đưa chìa khóa xe cho hắn. Trong lúc chờ đợi Nguyên dẫn xe ra, tôi ngó xung quanh để quan sát khu nhà... và lại bắt gặp những ánh mắt khó chịu của mấy cô gái tầng trên. Tôi có cảm tưởng như họ ghét tôi lắm vậy... mà tôi có biết họ đâu cơ chứ?

Nguyên dẫn xe ra cổng, ngồi lên trước:

- Cậu còn chuyện chưa nói đúng không? Mình ra quán nước đầu ngõ kia!

Tôi gật đầu, leo lên xe. Cảm giác khó chịu bởi những ánh mắt theo dõi vẫn còn vương lại...

Quán nước này giản dị, khách chủ yếu là sinh viên trọ ở trong ngõ. Nguyên gọi cho tôi cốc cam vắt, còn cà phê thì dành cho hắn. Tôi thôi không nhìn xung quanh nữa, mà tập trung vào Nguyên, hỏi nhẹ nhàng:

- Cậu thật sự ổn chứ?

- Đừng như bà mẹ thế!

Tôi gật đầu, cúi xuống nhìn cốc nước. Để bắt đầu... sao khó thế chứ?

- Hình như... hình như... cậu biết mấy cô gái tầng trên phải không?

- Tôi chả hiểu sao mình lại hỏi thế nữa, nhưng Nguyên đã gật đầu, cười nhẹ :

- Mấy em học kinh tế năm 2 ấy mà... Họ vui tính lắm!

- Và dễ thương nữa chứ...

Tôi dài giọng, gần như hiểu phần nào nguyên nhân vì sao tôi phải chịu những ánh mắt ghen ghét thế!

- Ồ... dĩ nhiên!

- Nguyên gật đầu.

- Vì thế mà cậu không muốn về chứ gì? Vui quá mà!

Này, tôi đang nói với cái giọng chua cay của một cô gái đang ghen! Nhưng giờ thì tôi chẳng thấy ngượng ngùng gì đâu, chỉ thấy bức mình không thể chịu được. Cứ nghĩ rằng trong lúc mình lo lắng cho hắn như thế, còn hắn thì được mấy cô em năm 2 chăm sóc, vui vẻ là... lộn ruột lên rồi... Đã thế... tôi mặc kệ!

- Cậu không cần phải suy diễn tiếp nữa đâu!

- Nguyên phẩy tay, chán nản

- Tớ làm sao có thể vui vẻ được kia chứ?

Tôi rút lại câu " mặc kệ " vừa rồi... Sự hối hận lại tràn lên, đầy ứ cả tim!

- Thương... bảo rằng đã hiểu và... đang dần quên chuyện này... Mấy ngày nay nó đã khá hơn rồi! Tớ thật sự xin lỗi, tớ cũng đã nghĩ rằng cứ nhiệt thành thì sẽ được đền đáp... Mà Thương thì nhiệt thành như thế...

Nguyên nhìn ra ngoài, môi hơi nhếch lên. Kiểu ấy là lúc hắn vừa tức giận vừa thương hại người đối diện đây mà... Đúng là cái suy nghĩ của tôi... đã làm tôi trở thành một con ngốc!

- Cậu có hiểu tớ không hả Lâm? Dù không hiểu hết thì cậu cũng phải biết rằng tớ không phải là người dễ thay đổi, dễ bị lung lay chứ? Làm sao tớ có thể yêu người khác được... khi mà tớ đã yêu cậu?

Tôi bối rối... khe khẽ lắc đầu.

- Mà thôi, không nói chuyện này nữa... Nó làm chúng ta mệt mỏi quá rồi!

- Tớ... hãy cho tớ thời gian!

Tôi ngẩng lên, cầu xin bằng ánh mắt. Tôi không muốn Nguyên bỏ rơi tôi, nhưng cũng không thể chấp nhận ngay được thực tại... Vì thế, hãy cho tôi thời gian...

- Cậu uống nước đi!

Nguyên khuấy nhẹ cốc cà phê, rồi uống một ngụm... Chúng tôi đã im lặng cho đến tận lúc Nguyên trao cho tôi tay lái... Đôi mắt Nguyên nhìn tôi, đượm buồn, và ẩn sâu trong đó là một sự kìm nén gần như đau đớn. Bất giác, ngực tôi nghẹn lại... Và trong lúc ấy tôi không hiểu sao lại kiễng chân lên, hôn nhẹ vào má Nguyên...

27. Chương 27

Khi tôi xuống nhà, chuẩn bị cho bữa cơm tối thì anh Toàn đến. Anh bảo tối về một mình buồn quá, và đến đây xin bữa cơm. Tôi đùa là chỉ có rau và đậu phụ, anh Toàn đã cười bảo rằng đó là những món anh ao ước được ăn nhất khi ở nước ngoài. Nói chuyện với anh hóa ra lại rất vui, anh ít kể về bản thân mà toàn gọi chuyện để tôi nói, chủ yếu là những chuyện của 5 đứa tôi. Từ những chuyện hồi còn bé xíu, cho tới những chuyện bây giờ, không hiểu sao tôi lại có thể dễ dàng kể cho anh nghe như thế! Anh bảo Yến cũng hay kể, nhưng thường thì toàn nó là nhân vật chính, sau là đến Thương... Tôi chợt nhớ ra và hướng dẫn câu chuyện vào Thương, anh cười, lắc đầu:

- Em thật là... Yến nó có ý như thế và cũng khiến anh tò mò thật, nhưng... mới chỉ dừng lại đến đây thôi!

- Ra vậy... Thế mà hôm sinh nhật nó, anh cứ như là chấp nhận rồi ấy!

Anh Toàn lại cười, không nói gì. Tôi ngược nhìn đồng hồ, hồi hải đứng lên, anh cũng đứng dậy theo.

- Anh cứ ngồi đi... Hôm nay tất cả đều về muộn nên em phải nấu một mình... hì, cũng hơi lâu một chút ấy mà!

- Để anh giúp!

- Anh á?

- Tôi tỏ ra ngạc nhiên không giấu diếm. Anh Toàn theo tôi vào trong bếp, hỏi các thứ ở đâu và tối nay làm món gì. Lúc đầu tôi hơi ngại, nhưng thấy anh nhiệt tình quá nên cũng có ý nhường cho anh cái phòng bếp. Càng nhìn anh Toàn, tôi càng thấy anh giống giống Khang, không khéo tính cách cũng y chang luôn ấy...

Anh Toàn nấu ăn rất khéo và lại đẹp mắt nữa. Tôi chỉ lảng vảng đứng ngoài như mọi lần, và chỉ nhoáng một cái là xong tất cả...

Bày các món ăn ra bàn, tôi kêu lên thán phục:

- Anh giỏi quá đi! Em tưởng những người như anh thì chỉ biết có mỗi học thôi chứ?

- Thế hai cậu bạn của em giống như em tưởng hay sao?

À, dĩ nhiên là không rồi... Tôi mỉm cười. Hai tên đó cũng thuộc loại "Sao" mà nấu ăn vẫn cực giỏi... Hóa ra thì con trai bây giờ...

- A, anh cũng thấy mình giỏi đấy!

- Anh Toàn cười. Giờ thì anh lại giống Nguyên!

Chúng tôi chờ một chút thì Yến và Thương về. Cô nàng Yến sung sướng khi nhìn thấy ông anh họ, lại càng phồng mũi hơn vì bữa ăn phong phú trên bàn... Nó cứ khêu Thương, bắt Thương phải khen lấy một câu. Thương thì... hờ hững khen lấy lệ. Tôi nghĩ có lẽ nó cũng cảm nhận được mục đích quá lộ liễu của Yến nên cũng... đánh đồng luôn anh Toàn vào, rồi từ đó thì cảnh giác. Thế mà anh Toàn không hề tỏ ra bối rối chút gì. Anh ngồi nói chuyện với bọn tôi, không cố ý đưa Thương vào câu chuyện như Yến, nhưng cái cách của anh khiến người khác không cảm thấy bị cô độc.

- Khang về rồi đấy! Đói muốn chết luôn rồi! Mau mau dọn cơm thôi!

- YẾN đứng bật dậy, tự nhiên như thể chỉ có mình nó trong phòng, nhảy lên ghế, lao ra ngoài cửa đón Khang (cái này thì bất tự nhiên lắm lắm!). Tôi nghe thấy Khang hỏi là có phải anh Toàn đến chơi không? Yến hỏi lại sao mà biết? Thì nhìn xe... Khang vừa nói vừa cười. Cuối cùng thì Yến cũng phải công nhận rằng cái xe cũng có hơi... khác người thật, thế mà nó chẳng để ý gì cả! Chuyện , tôi mỉm cười, Khang có một trí nhớ... siêu việt cơ mà!

Thật ra anh Toàn đến gặp chúng tôi không phải là hỏi thăm suông, mà còn có việc cần nhờ. Công ty quảng cáo của anh đang cần rất nhiều nhân viên, và trước tiên là anh thích những người sát cánh với anh từ những ngày đầu này là những người thân quen. Anh hỏi chúng tôi có muốn đi làm không? Nếu muốn thì giúp anh một tay... Yến xung phong đầu tiên, rồi kéo thêm Thương... Nó bảo công việc sẽ giúp ích rất nhiều cho ngành học của Thương, phải hăng hái nên thì mới có thể thành công được. Tôi vỗ tay cái tinh thần vì bạn của nó... Anh Toàn hỏi rằng tôi có muốn làm một chân thiết kế không? À, nghe cũng hấp dẫn... nhưng việc học của tôi đã ngập nút đầu... Tôi đang lưỡng lự thì Khang đã can thiệp bằng cái giọng chắc nịch :

- Cậu không làm được đâu... Sẽ không đủ sức khỏe để vừa học vừa làm...

- Đúng đấy!

- Yến lên tiếng

- Trường cậu học nhiều như thế cơ mà... Thương và tớ được rồi, anh Toàn nhỉ?

Anh Toàn gật đầu, nhìn Yến với vẻ trù mến.

- Vậy Thương có thể giúp anh không?

- Em sợ... em không có khả năng!

- Thương hơi ngượng ngùng

- Nhưng nếu anh không chê thì em sẽ cố gắng hết sức!

- Anh phải cảm ơn em chứ, cô bé!

Chà! Dù sao thì người lớn vẫn hơn nhỉ? Tôi ngẫm nghĩ, không hiểu đến bao giờ thì Nguyên có thể điềm đạm như anh Toàn? Tôi thì đang gặp Khang tương lai, còn Nguyên thì... Tôi bật cười khi tưởng tượng đến gương mặt cáu kỉnh của Nguyên sáng nay... Rồi tự nhiên đỏ mặt... Tôi đã chủ động hôn hấn ta, lại ngay ở ngoài đường nữa chứ! Cứ nhìn nghĩ tới đôi mắt mở to ngạc nhiên của Nguyên cũng đủ hiểu hành động của tôi... gây sốc đến mức nào rồi! Ôi... tôi đã làm một việc thật ngốc nghếch!

- Nghĩ gì mà mặt lúc xanh lúc đỏ vậy hả?

- Yến chau mày, nhìn tôi

- Anh Toàn đang hỏi kìa?

- O... anh hỏi gì ạ?

- Tôi ngơ ngác hỏi lại khiến cả bọn phì cười.

- Em hay thật nhỉ?

- Anh Toàn hỏi mà như không hỏi, tôi cũng cười toét miệng, cố che giấu những thứ vừa tràn ngập trong đầu... Cái tên Nguyên này, thật ra có phải là bỏ nhà đi đâu... toàn ở trong quanh quần đây thôi!

Thật khuya, tôi mới lên phòng. Điện thoại của tôi có đến gần 30 cuộc gọi nhờ, toàn là của Nguyên... Chết thật, không biết có chuyện gì? Tôi vội bấm số của hấn, nhưng chững lại, ngưng kết nối... Làm gì có chuyện gì cơ chứ? Tôi... tôi sẽ nói gì với hấn khi mà trong đầu tôi vẫn còn cái hình ảnh đáng ngạc nhiên về con người mình ấy... Càng sống thì tôi càng thấy bản thân mình thật khó hiểu!

Điện thoại rung, tôi giật mình...

- Alo..

- Làm cái gì suốt buổi tối nay thế chứ?

- Tiếng Nguyên quen thuộc vang lên. Tôi lại nghĩ ngay đến con khủng long phun lửa. Chắc hẳn đôi mắt hẳn không còn buồn lặng lẽ như buổi sáng đầu nhỉ?

- Có chuyện gì đâu mà cậu phải gắt ầm lên?

- Tôi cũng quạ lại. Tưởng mình hẳn biết phun lửa chắc?

- Cứ thử ngồi cả buổi tối gọi ột người mà chỉ nghe thấy bài nhạc chờ vớ vẩn xem có bực mình không?

À, bài nhạc chờ hay thế mà chê cơ chứ! Tôi bĩu môi, không buồn nói gì tiếp...

- Này...

- Gì?

- Tôi tựa người vào tường, mắt nhìn lọ hoa Tulip trên bàn... Bông hoa của Nguyên tôi đã ép vào một cuốn sổ vì sợ để lâu nó sẽ tàn mất... Hôm qua, đi ngang qua hàng hoa, thấy họ bán mấy bông Tulip đẹp quá, không cầm lòng nổi nên tôi phải mua mấy bông về cắm... Giờ, mấy bông hoa ấy như đang cười!

- Cậu bảo cho cậu thời gian... mà làm như vậy sao?

- Giọng Nguyên có vẻ bối rối.

Còn tôi, tôi đang cảm thấy mặt mình nóng lên... Tôi làm sao mà biết được chứ?

- Tổ đã muốn giận cậu luôn!

Tôi cau mày.

- Nhưng bây giờ thì... nhớ cậu quá, Lâm à...

Hắn... tán tỉnh tôi... Trời ơi!

__Mà thôi... cậu ngốc lắm, chẳng biết gì đâu...

Hắn cứ tự biên, tự diễn từ nãy tới giờ với một vẻ tự nhiên như thể đang nói với một đám không khí... Tôi bị hắn dẫn đi hết từ cảm giác này đến cảm giác, một tim không chịu nổi...

- Mai tớ đợi cậu ở cổng trường nhé? Lâu rồi mình không đi đâu chơi. Nói với mọi người là cậu sẽ không ăn trưa ở nhà... và có hẹn với bạn trai rồi!

- Này...

- Thế nhé? Tớ dừng đây! Yêu cậu!

Hắn cúp máy và cái giọng ngọt như mía của hắn cũng dừng luôn, nhưng dư âm của nó thì vẫn còn bùng bùng bên tai tôi... Mới đó có 3 ngày, mọi chuyện vẫn lại như cũ.... Tôi mỉm cười, và những đóa hoa Tulip cũng rung rinh theo...

28. Chương 28

Tôi cùng Khang về quê để ... dự đám cưới của mẹ tôi. Mẹ gọi điện lên mời cả 5 đứa nhưng Thương và Yến phải đi “ thấp tùng “ anh Toàn trong một vụ làm ăn gì đó với người nước ngoài , Nguyên thì không thể bỏ được kỳ thi IELTS mà sau bao nhiêu lần thuyết phục hẳn mới chịu đi thi. Nguyên đã rất cáu kỉnh khi tôi thông báo ngày cưới, rồi hẳn trực tiếp gọi ẹ tôi, xin lỗi vì không về được. À, phải nói rõ rằng Nguyên rất quý mẹ tôi, và ngược lại, mẹ tôi coi Nguyên như con trong nhà, mẹ đã rầm rức khóc khi nói với tôi về chuyện này, bà bảo không có Nguyên mẹ thấy trống trải lắm.

Lẽ ra mẹ định lặng lẽ về nhà chồng thôi nhưng gia đình chú Minh lại không chấp nhận vì đối với chú đám cưới này mới là ... lần đầu. Chú ấy mãi học và kiếm tiền đến mức quên đi tuổi trẻ của mình, đến khi đầy đủ rồi thì lại chán chường chuyện yêu đương. Gặp mẹ tôi, trúng ngay tiếng sét ái tình...rồi thì bao nhiêu là rắc rối đã xảy ra như các bạn đã biết. Đến giờ tôi có lẽ là vẫn chưa có cảm tình với chú ấy, nhưng để mẹ cô độc bước vào nhà người ta cũng không đành...

Ngay từ sáng sớm, tôi đã theo mẹ tới khách sạn tổ chức lễ cưới để cho người ta trang điểm. Mẹ may một chiếc váy trắng giản dị, vừa có ý nghĩa ột cô dâu, vừa không khoa trương. Mẹ nói với tôi là mẹ rất ngượng, chỉ muốn yên thân. Tôi an ủi mẹ bằng những từ ngữ vụng về, nhưng hình như có một chút hiệu nghiệm, mẹ đã bình tĩnh và trở nên tươi trẻ hơn. Mẹ bắt tôi mặc giống như mẹ, tức là cũng một bộ váy trắng, rất xinh xắn, nhưng tươi trẻ hơn ở những nếp gấp khéo léo dưới chân váy... Lúc đầu tôi không chịu, nhưng không hiểu sao nhìn đôi mắt của mẹ, tôi không cưỡng lại được. Mẹ bảo, mẹ chỉ thực sự yên tâm ... đi lấy chồng khi tôi hoàn toàn trưởng thành. Cái lý do này tuy nghe không hợp lý cho lắm nhưng tôi đã không có đủ thời gian để tranh cãi. Một thợ trang điểm lôi tôi vào phòng thay đồ, giúp tôi xỏ người vào chiếc váy. Oa, nó hở vai ... và chỉ ngắn tới đầu gối... Thợ trang điểm của mẹ kiếm cho tôi một đôi guốc không cao nhưng đổi lại nó có khá nhiều dây buộc quanh chân tôi. Họ trang điểm cho tôi, tỹ mỷ như đang mài dũa một viên ngọc thô. Tôi ngồi im chịu trận, trong đầu gọi biết bao nhiêu thần linh có thể làm cho thời gian trôi đi thật nhanh...

- Nhìn này ... chị có cô con gái đẹp quá!

Người thợ trang điểm kêu lên khi đặt cái kẹp mi xuống bàn. Ôn trời, chị ta đã không dùng nó đối với cặp mi của tôi.

- Ôi... con thật xinh đẹp!

- Mẹ thốt lên, vuốt nhẹ má tôi. Tôi cười nhẹ, nhìn vào trong gương. Kể ra cũng có khác lúc bình thường thật, nhưng đâu có đến mức “thật xinh đẹp” cơ chứ?

Có tiếng gõ cửa, rồi một cái đầu vuốt keo lảng mướt thò vào. Mẹ tôi vẫy vẫy tay:

- Vào đây cu Bình!

Bình cười toe, mở rộng cửa cùng với cái miệng của nó:

- Mẹ đúng là tuyệt vời . Thiếu nữ 16 còn thua xa ấy chứ?

- Vậy thiếu nữ ...21 thì sao?

- Tôi lên tiếng, xoay người về phía nó. Bình cũng nhìn tôi, mắt tròn giống hệt cái miệng của nó lúc này. Hehehe... bà chị ngốc này là ... chim sa cá lặn đấy nha!

- Đúng là ... người đẹp vì lụa!

- Bình thốt lên, tôi đứng bật dậy ngay tức khắc, định phi cho nó một cú nhưng nhớ ra mình đang vào vai ... thực nữ nên đã mỉm cười, không chấp trẻ con.

Phía sau Bình, Khang bước vào. Cậu ấy nhìn thấy tôi ngay lập tức, và ... không hiểu sao tôi lại thấy được tôi trong đôi mắt rất sâu của cậu ấy là một người con gái hoàn mỹ, xinh đẹp nhất ... thế gian! Khi nghĩ tới đây, bất giác tôi đỏ mặt, hơi quay đi.

- Đừng nhìn bà ngốc ấy như thế ... kéo bà ấy bay lên cung Trăng mất đấy anh!

- Bình trêu chọc, nhưng Khang chỉ cười, dịu dàng bảo:

_Cung Trăng đang ở đây đấy chứ?

Bình và mẹ tôi bật cười. Mẹ bảo:

- Ăn nói khéo thật!

Tôi nhún vai, cúi xuống xem xét cái gấu váy, làu bàu:

- Gì mà rắc rối thế chứ?

Mẹ kéo tôi lại gần và vẫy cô thợ ảnh:

- Mẹ con mình phải làm mấy kiểu mới được!

Tôi gật đầu. Khoảng khắc này thật sự có ý nghĩa, tôi gần như đang ở một cuộc tiễn đưa ở sân ga... Mẹ ôm tôi vào lòng, cười thật dịu dàng.

- Giờ con đã lớn thật rồi! Mẹ cảm ơn con...

- Con chúc mẹ hạnh phúc!

- Tôi cũng thì thầm, thật sự mong mỗi mẹ có một chuyến đi bình an.

Bình cũng chen vào, và chúng tôi có những tấm ảnh rất ấn tượng và vui nhộn. Tôi đang thấy mệt...thì Bình đã kéo Khang vào. Nó bảo dù sao thì tôi cũng chỉ có lúc này thôi, sau đó là bình thường đến mức ... không muốn giơ máy ảnh lên chụp nữa. Khang không nói gì, cậu ấy chỉ lại gần tôi, kéo tôi lại. Trên tay tôi là bó hoa cưới của mẹ, vì thế trông chúng tôi như cô dâu chú rể thật sự. Nghĩ đến đây, tôi tá hỏa nhìn sang Khang... bắt gặp ánh mắt của cậu ấy... không còn màu tím buồn lặng lẽ mà là một thứ cảm xúc đặc trưng của niềm hân hoan. Cậu ấy mỉm cười, nắm lấy tay tôi, rất chặt. Bình hét toáng lên là phải gần hơn nữa... mới tình cảm. Ngoài cô thợ ảnh thì nó cũng giơ cái máy kỹ thuật số ra, bấm lia lịa.

- Khoan... chị đứng im chỗ ấy cho em chụp một cái nữa!

- Bình nhăn nhó. Tôi dù cũng thấy ... mình quan trọng nhưng vẫn phải tỏ ra hơi khó chịu một chút. Bình lôi điện thoại của nó ra, bấm cái tách. Tôi nhú mày. Bình quay đi, không một tiếng ...cảm ơn người mẫu. Tôi bước lên quyết định cho nó một ... chưởng, nhưng Khang đã kéo lại, tự nhiên sửa lại bông hoa lan bị tuột trên tóc tôi.

- Nó xứng đáng ... được ở trên tóc cậu lâu hơn nữa đấy!

- Khang thì thầm

- Thật sự là rất đẹp!

Tôi không hiểu Khang khen hoa hay là tôi, nhưng mặt tôi muốn nóng lên vì cái nhìn của cậu ấy... bởi vẫn là cái cảm giác mình đang được say mê đến vô cùng... Thế này thì không được... tôi sẽ làm cậu ấy đau khổ mất thôi! Làm sao tôi có thể đón nhận khi... lúc nào cũng nghĩ tới Nguyên?

Cuối cùng, tôi quyết định quay đi. Tay nắm chặt bó hoa...

May cho tôi... là cái điện thoại lại rung lên bần bật. Tôi vội đưa lên tai, không buồn nhìn xem ai gọi... Tiếng của Nguyên khiến tôi giật mình, đưa mắt nhìn quanh. Khang đang giúp Bình chụp vài kiểu kỷ niệm nữa.

- Trời ...trời... tự nhiên muốn bỏ thi mà về quá!

- Cậu bị .. điên chắc?

- Tôi cau mày.

- Thì tại ai đó mặc đẹp .. như cô dâu vậy mà... Sao người ta phải làm ba cái bài thi chán chết này?

Tôi liếc mắt nhìn về phía Bình, đã biết Nguyên là cái tên luôn luôn ngẫu hứng mà còn gửi cái ảnh đó vào đúng lúc quan trọng này...

- Cậu cố mà hoàn thành cho xong đi. Tốn biết bao nhiêu tiền để mà...

_Tên nào mà nhìn cậu thì cậu phải tỏ ra khó chịu nhé!

- Nguyên giở giọng già đời

- Con trai bây giờ cứ thấy con gái... nhìn được được một tý là sán vào ngay... Cậu phải cẩn thận! Mà cậu thì có bao giờ cẩn thận được đâu.. Không được, tớ phải về thôi.

- Ồ im đấy đi!

- Tôi quát lên

- Tôi sẽ chỉ cầm cúi ăn, không bắt chuyện ai hết, được chưa?

Quái, mà sao tôi phải chiều theo ý thích vớ vẩn của hắn chứ nhỉ?

Nguyên cười, nói với vẻ miễn cưỡng chấp nhận được:

- Thôi...vậy cũng tạm được. Chứ cậu thì...

- Lo thi đi!

Tôi cúp máy, xăm xăm bước ra ngoài. Khang đã đợi sẵn, và theo như cậu ấy nói thì tôi nên có ... vệ sỹ bên cạnh, cậu ấy không muốn gia đình bên chú rể lại ... cuốn thêm một cô gái xinh đẹp “ bên mình” nữa. Tôi nhún vai, cùng Khang xuống hội trường tổ chức lễ cưới. Khách đã đến khá đông. Mẹ rưng rờ bên cạnh chú Minh, cúi chào từng vị khách một. Tôi nhìn khắp một lượt, thấy tay của Bình vấy vấy ở một chiếc bàn gần sân khấu. Ở đó, ông bà nội tôi đang nói chuyện với ông ngoại một cách rất thân mật. Ông nội và ông ngoại vốn là hai người bạn cùng chiến đấu rất thân nhau, sau là thông gia thì càng bền chặt hơn. Sau sự tan vỡ của bố mẹ tôi, ông ngoại rất buồn, luôn luôn nhận lỗi về phần mình, dù ông nội có giải thích bao nhiêu đi chăng nữa. Đám cưới này diễn ra được cũng là nhờ ông nội thuyết phục ông ngoại chấp nhận sự lựa chọn của mẹ...” ở đâu hạnh phúc thì mình nên gieo mầm...”.

Buổi lễ sắp bắt đầu thì bố tôi tới. Bố tặng mẹ một món quà, chúc phúc ẹ và chú Minh, rồi ngồi xuống cạnh tôi. Có rất nhiều người nhìn chúng tôi với con mắt ái ngại, nhưng bố chỉ cười. Hôm trước, tôi có nghe ông nội tôi nói rằng bố mang dòng máu của ông nên chắc chắn sẽ tới dự đám cưới này. Dư luận hay những cái nhìn soi mói của thiên hạ có là gì so với tấm lòng thành thật mong muốn người mình yêu được hạnh phúc? Bởi vậy nên lúc nào tôi cũng vô cùng tự hào về bố!

- Có chuyện gì vậy?

- Bố nhìn tôi. Tôi mỉm cười, quàng tay bố, thì thầm:

- Con yêu bố ... hơn cả trời!

Đó là câu quen thuộc mà tôi hay nói với bố khi nhỏ. Tôi thấy bố tôi mỉm cười, bàn tay ấm nồng của bố đặt lên tay tôi... dịu dàng!

29. Chương 29

- Bên nhà chú Minh có chàng nào trông được được không?

- Làm sao mà Lâm thấy được chứ hả?

- Nguyên cau có nhìn Yến

- Lúc nào cũng thế! Chả ra làm sao cả!

- Thế liên quan gì cậu?

- Yến đặt mạnh cái bát còn đầy cơm của nó xuống bàn. Bọn tôi dừng lại nhìn nó. Nhưng ngay sau đó, nó đưa đĩa gấp thêm thức ăn. Nguyên suýt sặc vì cười.

- Có tức cậu muốn chết tở cũng không bao giờ bỏ cơm đâu ... mà ham!

- Công nhận ảnh cưới đẹp thật đấy!

- Thương mỉm cười với tôi

- Cậu cứ y như cô dâu...

- Hay là ... mình cưới luôn nhĩ?

- Nguyên đề nghị với vẻ mặt hết sức chân thật

- Lúc đầu thì cũng gặp chút khó khăn đấy, nhưng mà mình đi làm thêm chắc cũng đủ đó Lâm!

- Bao giờ cậu có nhà cao cửa rộng thì may ra tở còn xếp vào danh sách dự bị, hiểu không?

- Tôi nói mà không hề rời mắt khỏi mấy đĩa thức ăn. Mấy đĩa kia cười nhạo Nguyên... mơ giấc mơ chú cưới ... yêu Hằng Nga. Bữa cơm diễn ra vui vẻ và kết thúc bởi nhiệm vụ vinh quanh dành cho tôi. Sắp đến kỳ thi nên đĩa nào đĩa nấy ăn xong là tở là phòng, để tôi một mình dọn dẹp... Đang càu nhàu là không hiểu vì sao cứ đến lượt mình là bếp núc ... hẳn không chịu được thì có tiếng chuông cổng. Tôi bỏ tạp dề, lê dép đi ra.

Vị khách đường đột này có vẻ rất lạ... Trông chị ấy khá là... bụi bặm. Chị ấy mỉm cười chào tôi. Tôi cũng gật đầu chào lại... Có thể là tìm ai đó trong 4 tên kia.

- Chị là học trò của mẹ em!

- Chị ấy cứ đứng nguyên một chỗ, bắt đầu nói

- Hôm đám cưới, chị có chụp ảnh cho cô giáo ...

À, ra là một trong mấy chị chụp ảnh!

- Chị xin lỗi!

Tôi giật mình, xoa tay.

- Có ... có chuyện gì ạ?

Chị ấy chìa ra cuốn tạp chí “Đẹp ...”, gương mặt hết sức là đáng tiếc, nhưng giọng nói thì đượm vẻ hài lòng:

- Chị đã không xin phép các em trước mà đã đăng hình lên. Nhưng quả thực ảnh đẹp quá, tổng biên tập của chị bảo không đăng thì thật ... phí. Đây là ...báo tặng!

Tôi không hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng chị ấy đã đặt quyển tạp chí vào tay tôi, ý muốn tôi hãy mở ra. Ngay trong trang đầu tiên, bức ảnh tôi và Khang chụp hôm đám cưới chính ình xuất hiện, với đề mục to tướng “Xu hướng áo cưới”. Tôi gấp ngay lại, hoảng hốt nhìn chị ấy. Sao lại có chuyện này?

- Chị đã cố liên lạc với em...

- Chị có biết rằng... biết rằng...

Tôi khó khăn nhìn chị ấy, tưởng tượng ra trước mắt là cái đầu bốc lửa của Nguyên... Hẳn là cái tên ngu ngốc luôn có những suy nghĩ thiên cận, đặc biệt là những suy nghĩ dành cho tôi... Hẳn sẽ điên lên à xem...

- Vì thế chị đã xin phép cô giáo rồi...Đây là tiền...sử dụng hình ảnh! Em cầm luôn cho cậu trai kia nhé! Chị xin phép!

Chị ấy nhét tiền vào tay tôi, rồi xoay người bỏ đi. Tôi bần thần đứng nhìn theo với cuốn tạp chí trên tay.

- Làm cái gì ngoài này vậy?

Tôi giật mình, suýt đánh rơi quyển tạp chí. Tôi từ từ quay lại, Nguyên đứng trước mặt tôi, ngó xuống quyển tạp chí, dò hỏi. Tôi ấp úng:

- Lấy ... lấy quyển tạp chí...

- Đẹp?

- Cái Lan vừa đưa cho...

- À, ra vậy!

- Nguyên cười hài lòng vì thấy tôi ngoan ngoãn như thế. Tôi khẽ lách mình sang bên một chút, toan bước vào nhà thì Nguyên hỏi:

- Nhưng mà ... quyển đó có gì hay à?

- Không... không có gì!

- Tôi cố không giấu nó sau lưng, không dám nhìn thẳng vào Nguyên nữa

- Thì mấy cách làm cho tóc ... không còn rối nữa! Thôi... còn đồng hồ trong kia nữa!

Tôi ba chân bốn cẳng chạy vào nhà, phóng thẳng lên phòng, giấu quyển tạp chí ở một nơi kín đáo, rồi mới chạy xuống. Nguyên chờ tôi bên chậu rửa bát, mắt hần nheo lại:

- Mấy cách đó quan trọng đến mức phải mang giấu ngay sao?

- À... ờ...

_Hay là ...

- Hay cái gì chứ?

- Tôi vờ cầu, hẩy Nguyên ra để có thể bắt đầu công cuộc rửa bát đĩa.

- Thì có thể mấy cái cách đó nguy hiểm, cậu sợ tớ ngăn cản!

- Nguyên vừa mở tủ lạnh, vừa cười

- Nhưng mà yên tâm đi... chuyện gì chứ chuyện làm cậu đẹp lên thì tớ ủng hộ cả hai tay hai chân đấy!

- Cậu lằng xằng ở đây làm gì khi mà không thêm động tay động chân giúp đỡ?

- Tôi liếc hần một cái.

- Thì sợ cậu cô đơn!

- Nguyên nuốt một miếng táo, rồi tiếp tục

- Nhưng thật sự là tớ nhớ cậu... Không hiểu sao lại nhớ khi mình vừa mới ở bên nhau nhỉ?

Tôi nắm chặt cái bát đầy bọt nước rửa, chỉ sợ Nguyên có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch. Mà dám lắm chứ...hắn...hắn đang rời khỏi ghế rồi...

- Ê!

- Tôi quay phắt lại, cái bát rơi xuống, vỡ toang. Nguyên tròn trợn mắt:

- Có bị làm sao không vậy hả?

“Tôi không sao nếu như cậu để yên cho tôi!”

- Tôi lẩm bẩm, cúi xuống nhặt mấy mảnh vỡ. Nguyên cũng ngồi xuống, thì thầm:

- Cậu lạ lắm đấy!

- Chỉ là tuột tay thôi! Ai mà chẳng có lúc chứ?

Tôi cười nhẹ, dù trái tim vẫn còn đập thành thịch... Đúng là ai mà chẳng có lúc bối rối chứ?

Xin lỗi mọi người nhiều nhiều! Giờ mới đáp ứng được! Phần tiếp theo của phần

30. Chương 30

Tình yêu thầm lặng (tiếp)

Khi chắc chắn rằng Nguyên không thể bắt thành ***h đẩy cửa bước vào phòng mình, tôi mới dám lúi quúi tạp chí ra xem lại. Quả thật bức ảnh ... đẹp lung linh, mang tầm ... nghệ thuật chứ chẳng chơi đâu! Hi, lần đầu tiên lên mặt báo cũng... ra đáng lắm!

- Ê...mày chia tiền ... cát xê đi nhé!

- Tiếng Lan oang oang ở đầu bên kia điện thoại. Tôi giật mình, nhìn xuống tờ báo vẫn còn mở trước mặt.

- Nói cái gì ... khó hiểu thế?

- Tôi vờ ngây ngô khiến con bé cười ré lên.

- Ngây ngô cũng không thoát được đâu. Mày và ông Khang rành rành trước mặt tao đây này.

Lan mà biết, coi như lớp tôi biết nếu như tôi ... không bịt miệng nó, giả ngây giả ngô lúc này thì đúng là chỉ có thiệt thân!

- Sao?

- Lan đột nhiên hỏi nhỏ.

Xem cái giọng đe dọa muôn thủa của nó kìa. Tôi nhẩn mặt:

- Chỉ là vô tình họ đưa lên thôi! Mà muốn gì tao ... chiều nhưng...

- Tao sẽ im như thóc! Hehe...Một bữa tưng bừng nhé? Địa điểm tao báo sau, giờ xem nốt quyển tạp chí đã...
Đấy, mà thấy bạn tốt không? Vừa biết bạn xuất hiện trên mặt báo là tao gọi điện tới liền! Chắc ...

Nó cúp máy lẳng xẹt như lúc nó gọi. Tôi bực mình gập quyển tạp chí lại. Lạy trời cho vụ này trôi qua êm đẹp... nếu không...Tôi nhắm mắt lại, không hiểu sao mình lại nghĩ tới Nguyên. Vô lý thật! Chúng tôi chỉ là những người bạn, và Khang cũng thế...Một cái ảnh hơi ... tình cảm một tý thôi, việc gì phải sợ sệt và phải giấu diếm?

Tôi gật đầu một cái thật mạnh, nhằm củng cố thêm tinh thần “ mình không việc gì phải sợ “, nhưng vẫn ... tiện tay nhét quyển tạp chí xuống tận cùng tập tạp chí yêu thích của tôi. Các cụ từng dạy “ tránh voi chẳng xấu mặt nào” mà!

Hôm sau, khi tôi gần quên đi chuyện này thì Yến lao vào nhà với gương mặt không để đâu cho hết nỗi kinh ngạc. Tôi nhìn thấy quyển tạp chí trên tay nó, miếng táo tự nhiên nghẹn ngang họng. Tôi len lén ngồi vào một góc ghế, ước sao mình có thuật “độn thổ” của mấy tay phù thủy...

- Động trời thật! Sao lại giấu hử?

- Yến quát, chỉ tay vào mặt tôi. Tôi líu lưỡi:

- Không ... không được chỉ tay vào mặt người khác!

- Chuyện gì vậy?

- Thương rời mắt khỏi ti vi.

Yến quăng quyển tạp chí về phía Thương, ngồi phịch xuống ghế, thở hồng hộc.

- Nếu như tớ không vô tình đi ngang qua sạp báo, không tình cờ lật quyển này thì ... cũng không biết đâu nhỉ?

Con bé dùng tới hai chữ có nghĩa “ tình cờ” để mĩa mai tôi đây mà. Tôi thả chân xuống đất, lấy lại tư thế, ầm ề chưa muốn nói. Dầu sao thì tôi cũng chờ đợi phản ứng của Thương cho xong đi đã. Xem con bé mắt tròn mắt dẹt ngó cái hình mà tôi liên tưởng ngay đến cảnh gì đó ... kinh dị lắm. Tôi được lên mặt báo thì ... phải mừng cho tôi chứ nhỉ?

- Sao .. . sao không thấy ảnh này trong album đám cưới?

Nếu mà có thì đâu có ai ngạc nhiên đến mức như cô chứ? Tôi lừ mắt, rồi cũng uể oải nói:

- Học trò của mẹ tớ làm ở toà soạn này... vô tình chụp được và đưa lên! Tớ cũng mới biết thôi... chưa kịp nói thì cậu đã... tình cờ biết được rồi thôi!

Yến phẩy phẩy tay, xoay nguyên cái quạt vào chỗ nó để ... hạ hoả. Có lẽ nó đã chạy như điên từ sạp báo về, nhưng .. đâu cần ...sốc dữ vậy chứ?

- Mình chưa lên mặt báo mà nó đã lên rồi!

- Yến lẩm bẩm

- Có bắt công không chứ?

- Ui, mà công nhận đẹp thật! Trông như cô dâu chú rể thật đấy!

Tôi méo mặt, vờ nhìn vào ti vi. Thương vẫn vô tư bình luận:

- Thảm thiết quá... Nói sao nhỉ? Có chút thi vị của một niềm đam mê không bờ bến!

Tôi nhìn sững vào Thương, rồi bối rối nhìn sang Yến, con bé thần nhiên nhìn lại tôi, nhún vai.

- Gì mà “đam mê không bờ bến” vậy?

Tim tôi đánh thót ra ngoài, vội quay đầu lại. Tôi quên mất là Nguyên đang ngồi học ở trên phòng... Hắn ... hẳn đã nghe được gì rồi?

Thương ngẩng lên, tôi đoán ngay là con bé sẽ nói nên chặn trước:

- À, tập phim... vừa mới hết!

Tôi gấp quyển tạp chí lại, len lén giấu nó sau lưng mà không để Nguyên chú ý. Nhưng vô ích, Nguyên đã thấy, hẳn cau mày:

- Lại quyển tạp chí đó à?

- À...

Tôi bật cười, giơ quyển đó ra, vờ vô tư:

- Thì mấy cái làm đẹp thôi mà!

Thương tròn mắt nhìn tôi. “Được thôi! Cậu hãy im lặng trong vòng vài phút... tớ sẽ ơn cậu ... đời đời!” Tôi lăm răm trong bụng, hy vọng Thương chỉ mở mắt chứ không... mở miệng vào lúc này!

- Lại! Đưa tớ xem nào!

- Cậu điên nó vừa vừa thôi! Chuyện con gái mà?

- Tôi hét lên.

- Sao mà phải giấu cậu ấy?

- Thương mở miệng. Tôi nghiêng răng lại. Yếu xoay lại quạt, thở dài:

- Cậu ... chết chắc rồi!

Nguyên lừ mắt nhìn tôi, rồi nhìn xuống quyển tạp chí trên tay tôi, vẻ như muốn ... trấn ngay lập tức. Thương bật cười:

- Chỉ là một cái ảnh thôi mà! Sao lại sợ Nguyên thấy?

Tôi nhìn Thương. Nó thật chả hiểu tôi gì cả... Tôi đã truyền “tín hiệu” rồi cơ mà?

- Cậu cho tớ mượn quyển đó đi!

- Nguyên đe dọa bằng cái giọng lịch sự hiếm có. Tôi biết mình có giấu cũng chả được nữa, nên vờ như mình không có gì phải lo lắng, nhún vai một cái, chép miệng:

- Cũng không có gì thật!

Đặt quyển tạp chí vào tay Nguyên, tôi ngó sang Thương. Con bé nhìn Nguyên với ánh mắt đau đầu và có chút gì đó lo sợ. Tôi chợt nghĩ ra... Nếu Nguyên phản ứng quá gay gắt thì Thương sẽ ra sao? Vết thương vừa mới lành miệng thôi mà? Và thế là theo bản năng, tôi giữ quyển tạp chí lại, không cho Nguyên mở ra. Thương kéo lấy tay tôi, giọng bỗng nghiêm khắc:

- Cậu sao thế hả?

Yếu hơi nhồm đậy, nhưng tôi đã lắc đầu, cười nhẹ:

- Chỉ là một tấm ảnh...Nhưng đôi khi cũng phải biết ý tứ một chút... vì đó là chuyện riêng tư.

Nguyên giật tạp chí ra khỏi tay tôi, không nói năng gì mà mở ngay... Hắn ta sững người lại mất một lúc, rồi nhìn tôi nửa trách móc, nửa giận dữ. Cuối cùng, hắn đứng bật dậy, hai tay như muốn xé nát tờ tạp chí...

- Cậu không xé hết được mấy nghìn quyển đã được xuất bản đâu!

Khang xuất hiện ở ngoài cửa, trên tay cũng lại là quyển tạp chí đó. Cậu không nhìn chúng tôi mà chỉ chăm chú vào Nguyên. Lúc này, Nguyên cũng buông quyển tạp chí ra, nhìn thẳng vào mắt Khang. Tim tôi thất lại...

- Đúng là vô ích thật nhỉ?

Nói xong, Nguyên bước qua Khang để đi lên cầu thang. Tôi nhìn chăm chăm vào cuốn tạp chí, thấy nó bị quạt thổi bay phần phật... Bức ảnh của tôi đung đưa qua lại, chao nghiêng như tình trạng của chúng tôi bây giờ. Thương đứng vụt lên, hấp tấp bước qua tôi. Hình như con bé cố nén tiếng nức nở, nhưng vẫn có hạt nước mắt rơi xuống tay tôi...

Tôi tìm thấy Nguyên ở trên tầng thượng. Hắn đứng dựa vào lan can, ngửa đầu lên nhìn trời, trên tay là một lon bia. Trong cái khoảng không mà tôi nhìn thấy, chỉ có một màu đen nhung mượt mà của bầu trời. Tịnh không có một ngôi sao nào... Bất giác tôi thấy lòng chơi vơi. Nguyên tu một hơi, rồi vắt lon rỗng vào góc sân. Tôi không nhìn thấy rõ nét mặt của hắn, nhưng biết hắn đang nhếch môi cười. Đó là thói quen của hắn, trước khi nói một điều gì đó không thật lòng:

- Trên đây gió mát quá... Phòng cậu cũng nóng như lò lửa à?

_Tớ xin lỗi!

- Xin lỗi về cái gì

- Về mọi chuyện ... làm cho cậu đau lòng!

- Con trai không đau lòng!

- Nguyên bật cười khan.

Tôi bước lại gần Nguyên, hắn xoay người để tránh mặt tôi.

- Cậu lúc nào cũng như ở xa tầm tay của tớ!

- Nguyên đưa tay lên trời, thì thầm nhu cơn gió nhẹ đang làm rối tóc tôi

- Khi nhìn tấm ảnh... cứ như là nhìn thấy một tương lai đen tối, thật không chịu đựng nổi.

Tôi nghĩ, nếu như bức ảnh đó là Nguyên và một cô gái khác thì có lẽ... tôi cũng cảm thấy đen tối như hắn. Không phải vì chúng tôi quá thân thiết, cũng không phải vì sự ích kỷ thường có của một đứa con gái với người luôn luôn quan tâm mình... mà vì... tôi yêu Nguyên! Cảm giác như có một luồng gió mới thổi vào phổi... tôi thấy lòng thư thái. Nhìn đôi vai nhô cao của Nguyên như đang gồng mình chịu đựng, bất giác tôi muốn xoa dịu hắn... Nhưng Nguyên đã quay lại, nhìn thẳng vào mắt tôi...

- Nói chung đó là một cuộc chiến công bằng phải không?

- Gì?

- Giữa tớ và Khang?

Tôi hơi quay đầu đi. Không có chuyện công bằng ở đây...cậu thật ... ngố quá đi!

- Sao? Cậu nói đi!

Tôi nhún vai, bám tay vào lan can, ngược nhìn trời.

- Nhà mình thấp quá.. chỉ thấy một khoảng trời nhỏ thôi nhỉ? Giống như ... ếch ngồi đáy giếng không?

- Đây?

Tôi bật cười, nghiêng đầu nhìn điệu bộ cau có của Nguyên.

- Sau này... hãy xây cho tớ một ngôi nhà thật cao để bầu trời có thể là của riêng tớ! Chỉ có cậu làm được điều này thôi, thật đấy!

Nguyên kéo tay tôi lại, nắm thật chặt. Tôi thấy hắn cười thật tươi, và trái tim tôi cũng nhẹ bẫng hẳn đi!

- Tớ sẽ tặng cậu... nhưng cậu phải chờ tớ đấy, bằng bất cứ giá nào... dù có lâu bao nhiêu đi chăng nữa?

- Có cái nhà thôi mà cũng phải... trả giá thế sao?

- Thế cậu tưởng tớ đi cướp ngân hàng để xây nhà chắc? Thì ít ra cũng phải vài năm nữa!

- Vậy tớ sẽ chờ!

Nguyên kéo tôi vào sát bên hắn, dịu dàng như thể tôi là một con búp bê bằng sứ... Tôi bật cười vì hình ảnh so sánh ấy. Nguyên quạu quọ nhưng không buông tôi ra... Chúng tôi cùng ngược nhìn lên bầu trời... Đã có một vài ngôi sao xuất hiện trong khoảng trời của chúng tôi, óng ánh như những hạt kim cương...

- Cả dãy chuyền có những hạt kim cương lớn nhất thế giới nữa nhé?

- Diên vừa vừa thôi! Cậu muốn đến già mới lấy được chồng sao?

Ồ, dĩ nhiên là không rồi... vì bên cạnh tôi là cậu con trai có đủ tài ... xoay sở để biến ước mơ của tôi thành sự thật cơ mà... Ừm, chắc sẽ sớm thôi, Nguyên nhỉ?

31. Chương 31

Thương về nhà, trong đúng tháng thi cử mới lạ chứ! Nó đi nhanh đến nỗi buổi sáng tỉnh dậy đã thấy bàn ăn vắng lặng, còn Yến uể oải thông báo. Có lẽ sự việc tối hôm qua có tác động đến Thương rồi.

Tôi lặng lẽ ngậm đầu đũa, không dám nhìn ai. Yến là người đứng lên trước, nó thở dài:

- Không khí u ám thế này không biết có may mắn cho bài thi không nữa!

- Thi tốt nhé!

- Tôi uể oải.

Yến cúi:

- Như thế thì đừng chúc còn hơn! Đã làm gì thì đừng có hối tiếc và... tốt hơn hết đừng quan tâm đến người khác nếu mình làm đúng!

Tôi nhìn nó nhưng nó đã xoay người bước đi ra ngoài phòng khách. Khang và Nguyên cũng đứng dậy, gần như không phản ứng gì với câu nói thiếu logic của Yến.

- Tớ sẽ dọn... một mình!

- Tôi chán nản buông đũa xuống, mong muốn được ở một mình.

Đầu óc tôi trống rỗng mất một lúc lâu, khi ngẩng lên thì đã không còn ai ở trong bếp nữa. Đúng là có nghĩ thêm nữa thì cũng chẳng ích gì. Một sự thật hiển nhiên là tôi đã làm tổn thương Thương rồi, dù tôi không cố ý. Giá mà người ấy không phải là Nguyên thì dễ dàng hơn biết mấy...

- Thôi, đừng diên nữa!

- Tôi nhìn bát mỳ, cầu nhàu

- Bao nhiêu chuyện đã xảy ra rồi mà không biết chữa sao? Người ta cũng biết mệt mỗi chứ nhỉ,... bát mỳ?

Bát mỳ đã trương lên...Tôi nhăn mặt, nhắc nó lên và đổ vào túi rác. Chỉ cần một hành động dứt khoát... là xong!

- Người ta cũng biết mệt mỗi nhưng sẽ không bao giờ chán nản đâu!

Tôi quay lại, Nguyên cười toe toét ở cửa nhà bếp. Tôi nghe trái tim mình nhẹ bẫng đi.

- Có làm được một mình không đấy? Tớ lo ấy cái bát quá!

- Có lẽ tớ sẽ về nhà một chuyến!

Tôi chợt nói vì ý nghĩ vừa xuất hiện này. Tôi thật sự muốn mọi chuyện được rõ ràng... để có thể đường hoàng ... thành bạn gái của Nguyên, một lần cuối cùng làm Thương khóc rồi thôi...

- Có cần tớ về cùng?

- Chuyện con gái với nhau mà!

- Tôi cười.
- Nhưng ... sao mình cứ có cảm giác không an tâm nhỉ?
- Nguyên gãi gãi đầu, rồi phẩy tay
- Mà cậu hứa rồi đấy nhé?
- Hứa cho cậu vay tiền ư?
- Đây?
- Nguyên trợn mắt, bước thêm một bước.

Tôi nghiêm túc:

- Tớ không có tiền đâu...

Nguyên nhào tới và tôi chạy vòng qua chiếc bàn, cười sặc sụa. Nguyên ở đầu bên kia, vờ phát điên, hét toáng lên:

- Cậu dám đùa bỡn trên tình cảm của người khác hả? Con gái mà ... ác thế chứ?
- Các cậu ồn quá!

Tôi và Nguyên dừng lại, cùng nhìn ra. Khang đứng khoanh tay ở cửa bếp, gương mặt lạnh lùng dưới gọng kính trắng. Tôi cúi đầu như kẻ biết lỗi, còn Nguyên, giơ hai tay lên, nhún vai:

- Chỉ có chút thôi mà!
- Vài cái “chút” có thể làm nên chuyện đấy!
- Khang vẫn lạnh lùng. Khi ngẩng lên, tôi bắt gặp ánh mắt của Khang. Trái tim tôi rung động... Vẫn là đôi mắt buồn thẳm thẳm pha sắc tím man mác... Tôi biết tôi là nguyên nhân khiến đôi mắt đó thêm sâu thẳm.
- Vậy ... tớ sẽ im, được chưa?
- Nguyên gằn giọng. Sau khi ném cho tôi một cái nhìn đe dọa, Nguyên bỏ ra ngoài.

_Tớ...tớ phải đi rửa bát!

- Tôi luống cuống dọn mấy cái bát trên bàn, tránh không nhìn Khang. Cậu ấy vẫn đứng im ở đấy, không nói một tiếng nào nữa. Tôi mang mấy cái bát đặt vào bồn, xả nước.
- Vì sao lại như thế?
- Gìiiii... cơ?
- Tôi quay lại, và biết mình thật ngu ngốc. Nỗi buồn của Khang như thấm vào trái tim tôi làm nó thất lại.
- Tớ chỉ hỏi ông trời rằng tại sao lại mang cậu đi sau 20 năm tớ đã quen có cậu... Nhưng ông ấy không trả lời được...

Khang cười nhẹ, xoay lưng bỏ lại tôi chơi với...

Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc thu dọn mấy thứ linh tinh... để về nhà. Không khí trong nhà đã hoàn toàn trở nên bất bình thường vào bữa trưa, và gần như muốn bùng nổ sau khi tôi nói ý định về nhà... xem Thương thế nào. Yên bỏ ăn vì không chấp nhận cái cách “mềm yếu” ngu ngốc của tôi. Nó bảo nó thừa biết tính tôi, và khẳng định thế nào cũng có chuyện xảy ra à xem. Còn Nguyên và Khang thì không tham gia câu chuyện. Tôi biết là “sự cố” ban sáng vẫn còn khiến hai anh chàng ... để bụng. Họ không giận nhau nhưng lại giận tôi. Thật chẳng biết ra làm sao cả!

Nhưng ý tôi đã quyết. Và tôi lẳng lặng xuống nhà, định bắt xe ôm để về.

Lại gặp Nguyên và Khang ở dưới phòng khách, tôi gần như muốn chạy ngay lên phòng. Nguyên cất giọng gắt gỏng:

- Cậu định làm cái trò gì vậy hả?

- À... tớ không muốn phiền ...

- Cậu khách sáo từ bao giờ vậy nhỉ?

- Khang châm chọc với khuôn mặt hoàn toàn nghiêm túc. Tôi bắt đầu bối rối.

- Tớ và Khang đang quyết định xem ai sẽ là người đưa cậu ra bến xe...

- Tớ đi một mình được!

- Tôi cắt ngang, hùng hồn

- Gần đây thôi, các cậu đi làm gì cho nắng nôi?

- Nghe có buồn cười không Khang? Cô nàng bắt đầu biết cách từ chối giống như một cô tiểu thư ... lịch sự và đĩnh đạc rồi đấy!

- Nguyên mĩa mai khiến mặt tôi đỏ bừng bừng. Tôi bước thêm một bước, cố tìm một câu nào đấy ... thật đắt giá để nói lại, nhưng Yến đã xuất hiện ở trên cầu thang, trang bị đầy đủ như một Ninja, cùng với cái giọng lạnh lạnh:

- Đợi hai cậu phân công được nhau thì cũng tối mịt rồi! Lâm do tớ phụ trách. Ở lại mà giải quyết cơn giận dỗi ngốc nghếch của các cậu đi! Không ngờ lớn đầu mà ... ngu quá vậy!

Hai tên con trai trợn mắt nhưng không nói được gì. Có vẻ như câu xỏ xiên này ... đâm đúng chỗ thì phải!

- Đi Lâm!

Tôi lú lú theo sau Yến, không buồn chào hai tên kia. Ai bảo cùng hứa với nhau mĩa mai tôi làm chi?

Trên đường, Yến không nói với tôi một lời nào. Nó có lẽ vẫn còn giận tôi. Trong 5 đứa, có mỗi mình Yến là khách quan nhất, tình bạn của nó vẫn lóng lánh một màu giống như ngày xưa... Còn chúng tôi thì đã hoàn toàn thất bại...

- Yến... xin lỗi!

- ...

- Tớ chỉ muốn dứt khoát một lần... Giống như mình muốn cởi bỏ cái mặt nạ để sống thật với con người mình thì phải làm một buổi lễ... tiễn đưa ấy.

- Tớ biết... Nhưng cậu có đủ dũng cảm không?

- Dũng cảm?

- Một đứa ích kỷ như tớ, khi nhìn Thương khóc còn mủi lòng, còn muốn cho nó tất cả những gì mình quý nhất ... chỉ mong nó được hạnh phúc... Thì cậu làm sao mà vượt qua được? Chẳng lẽ lại ... nhường?

Tôi cúi đầu, không biết nói gì. Yến thở dài một cái, cho xe và trong bến. Nó dừng lại, bỏ khăn bịt mặt ra, giữ chặt tay tôi, dặn dò:

- Tình yêu là không nhường được, nghe không? Cậu phải suy nghĩ thật kỹ trước khi làm một cái gì đó... Sẽ rất khó để quay lại sửa chữa những sai lầm trong quá khứ, vì vậy phải cẩn trọng...

- Tớ biết rồi!

- Biết rồi nhưng phải biết nữa!

- Yến nhấn giọng, vẻ như không thể tin tưởng tôi được

- Nhớ kỹ vào đấy... Thôi, vào trong đi!

Tôi gật đầu, định bước đi thì Yến gọi giật lại:

- Lâm à... có gì gọi cho tớ ngay nhé! Đừng giấu, biết chưa?

Tôi lại gật đầu, bước nhanh vào trong... để Yến không nhìn thấy tôi khóc...

32. Chương 32

ôi lên Hà Nội ngay sau đó với trái tim đầm nước mắt, nhưng vẫn phải cố mỉm cười. Tôi nhờ Nguyên ra đón ở bến xe. Hắn ta xuất hiện ngay ở cửa xe, giống như đã chờ ở đó rất lâu với nụ cười hạnh phúc. Ông tài xế cất giọng treu chọc hai đứa. Tôi thì chẳng còn lòng dạ nào để ý nữa. Nguyên đang làm tôi tê tái cả lòng...

- Tớ... tớ có chuyện muốn nói...

Tôi ngập ngừng trước khi ngồi lên xe. Nguyên nhìn tôi một cái vẻ như không thể hiểu được, nhưng hắn vẫn cười, dịu dàng bảo:

- Có một quán cà phê mới mở gần đây. Cũng có phong cách lắm...

- Ừ!

Ngoan ngoãn ngồi lên đằng sau Nguyên, tôi chỉ muốn khóc. Nhưng tôi đã mất ba ngày để trấn an mình rồi...

- Thương thế nào?

- Nguyên hỏi khi kéo ghế cho tôi.

- Có lẽ ở nhà vài ngày nữa để mẹ chăm đã.

Gọi cho tôi ly nước cam và tách cà phê ỉnh, Nguyên nhìn tôi khấp lớt, rồi phán:

- Cậu gầy đi thì phải? Có chuyện gì sao?

Lặng lẽ nhìn bông hồng bạch tinh khiết giữa bàn, tôi chỉ mỉm cười nhẹ. Không phải tôi có chuyện, mà là tôi sắp tạo ra chuyện thôi... Chuyện của tôi sẽ chấm dứt... và chuyện của Nguyên sẽ bắt đầu một hướng khác. Tốt hơn. Không đau lòng. Không mất mát... Đó là chọn lựa của tôi...

- Có lẽ...

- Sao?

- Nguyên khẽ nhướn mày, tay khuấy nhẹ tách cà phê thơm nồng.

__Hãy tha thứ cho tớ!

Nguyên dừng tay, nhìn tôi. Tôi cũng không tránh né, đón nhận ánh mắt ấy với một nụ cười gần như là hồi lỗi.

- Vì tớ đã nói những lời gây hiểu nhầm...

- Hiểu nhầm?

- Ồ... hiểu nhầm.

- Những câu nào chứ?

Nguyên cố tình nhắc lại để lòng tôi chùn xuống, để cảnh báo tôi hãy dừng lại. Nhưng tình cảm của tôi đã được gói rất kỹ lưỡng và được cất sâu dưới đáy con tim rồi...

- Rằng tớ sẽ chờ cậu.

- Vậy ... không đúng sao?

- Nguyên buông chiếc thìa ra, hai tay nắm chặt lại.

- Không...Tớ xin lỗi. Ba ngày qua, tớ đã nghĩ kỹ rồi. Cuối cùng thì tình cảm của tớ dành cho cậu là tình cảm gì? Tớ hầu như không đoán ra nổi. Nhưng có một điều mà tớ biết, đó là... tớ không yêu cậu... hay ít ra là không giống như cậu dành cho tớ... Cuối cùng thì đó cũng chỉ là tình bạn.

- Điều gì đã khiến cậu nghĩ thế? Điều gì hả?

- Nguyên gần giọng, ánh mắt cậu ấy dường như có lửa.

Nhưng tôi chỉ mỉm cười:

- Vì tình yêu của Thương dành cho cậu! So với Thương, tớ chỉ là một đứa hời hợt... Tớ sẽ chẳng bao giờ uống thuốc ngủ... vì cậu, nhưng Thương thì đã làm thế.

Ánh mắt Nguyên hoảng hốt. Hắn có quan tâm tới Thương, rất nhiều... Có lẽ tất cả chúng tôi, ai cũng phải sốc khi nghe như vậy... Tôi đã gần như chết lặng đi khi mẹ Thương vừa khóc, vừa kể lể trong hành lang bệnh viện. Cô ấy không chịu nổi việc sẽ mất Thương. Và tôi cũng vậy...

- Cậu có thể yêu Thương được mà... Tớ sẽ chỉ là bạn, mãi mãi là bạn của cậu mà thôi...

- Vậy ra đó là điều cậu muốn nói?

- Nguyên hơi ngả người ra sau, nổi giận dữ đã chuyển thành nỗi chán nản

- Cậu muốn tớ yêu Thương?

Tôi giật mình, nhưng đã che giấu được bằng cách giữ chặt lấy thành ghế. Tôi gật đầu.

Nguyên sững người. Đôi mắt hắn trống rỗng đầy sắc đen ám ảnh. Dường như trong đôi mắt ấy không có tôi nữa... không có một cái gì tồn tại nữa... Tôi vụt đứng dậy, quay mặt đi và nói:

- Cậu hiểu điều đó, đúng không? Cậu đừng từ chối Thương nữa... Đối với cậu ấy, cậu là tất cả. Là tất cả đây... Xin cậu đừng bỏ rơi Thương...

- Nếu... đó là điều cậu muốn!

Tôi nghe như ai đó đâm mạnh vào trái tim mình, nghệt thở... Cuối cùng thì tôi chạy trốn, như điên, như dại... thoát ra khỏi cái quán tàn nhẫn đó... Nước mắt tôi giàn giụa ... Tôi lao vào một con hẻm tối, gục đầu xuống hai đầu gối. Nấc lên từng tiếng một... " Đó là điều mày muốn... vì vậy phải dừng khóc đi... Đừng làm như mày là nạn nhân thế... Làm ơn dừng lại đi..."

Nhưng... hãy cho tôi khóc lần này nữa thôi... khóc như một người vừa làm mất một vật quý giá nhất đời mình, và vĩnh viễn không thể tìm lại được... Một lần nữa thôi!

33. Chương 33

Tôi kết thúc kỳ thi với một kết quả không thể ngờ được, đó là vượt qua tên lớp trưởng, giật luôn khoá kiến tập một tháng ở Anh. Mấy đứa cùng lớp gần như không thể tin được vào điểm số của tôi, chúng nó tin rằng có thể lực ma quái nào đó đã nhập vào tôi, để làm nên cái điều kỳ diệu này. Trước khi nghỉ hè, tôi đã nói xin lỗi lớp trưởng, vì tôi biết cậu ta rất mong giành được chuyển đi này. Nhưng cậu ấy chỉ cười, chúc tôi mùa hè vui vẻ. Cậu ấy bảo chuyển đi này cần với tôi hơn là cậu ấy... Câu cuối cùng mà cậu ấy nói với tôi, đó là mong nhìn thấy nụ cười của tôi... Tôi đã không cười từ hơn một tháng nay rồi...

Quả đúng là tôi đã không cười nổi với sự lựa chọn của mình. Nguyên làm đúng theo lời cuối cùng cậu ấy nói. Cậu ấy chờ Thương lên, chăm sóc nó giống như một người yêu đang hối lỗi vì những phút giây lạc đường. Yên và Khang không nói gì, nhưng tôi biết, hai đứa đã quá chán nản trước thái độ không thể hiểu nổi của tôi. Chúng tôi ít tập trung dưới phòng khách hơn, ít nói đùa và ít cười hơn. Ai cũng làm như đang chú ý đến kỳ thi của mình lắm...

Nhưng để thay đổi thì không ai muốn mình là người khởi đầu trước cả... Ai cũng sợ phải đối diện với sự tổn thương...

Vừa đẩy cửa bước vào sân, tôi gặp Nguyên đang dựng xe. Có lẽ hắn vừa đi đâu về, tóc rối tung vì gió.

- Cậu vừa đi liên hoan với lớp à?

- Nguyên hỏi với vẻ thờ ơ.

- Ừ!

Tôi dựng xe, cố không nhìn vào mắt Nguyên. Hắn cũng chẳng có ý định kéo dài câu chuyện với tôi mà chạy nhanh vào nhà, gọi Thương ới ới. Thương đón hắn ở cửa nhà bếp, với cốc nước mát trên tay. Tôi bước theo sau, vờ như giận dữ :

- Còn cốc của tớ đâu? Thiên vị quá nhỉ?

- Tớ pha sẵn nước cam cho cậu trong tủ rồi. Để tớ lấy!

Tôi mỉm cười, quay sang nhìn cốc nước lọc của Nguyên, trêu chọc:

- Cậu chỉ được có thể thôi à?

- Đối với tớ, thể là đã hạnh phúc lắm rồi!

- Nguyên nhún vai, bước hẳn vào trong bếp. Tôi nghe ngực mình nhói một cái. Thương đưa cho tôi cốc nước cam. Tôi cảm ơn rồi mang lên phòng mình.

Khi đã khoá phòng cẩn thận rồi tôi mới dám khóc. Tôi phải vừa khóc vừa vã nước lên mắt để không ai biết mình đau khổ ra sao... Hầu như ngày nào cũng như vậy...

Làm sao tôi có thể cười được cơ chứ?

Có tiếng gõ cửa, tôi vội vã vừa lau mặt, vừa hỏi vọng ra.

- Có chuyện gì vậy?

- Xuống ăn cơm thôi. Mọi người về hết rồi này!

- Ừm... tớ xuống đây!

Tôi khẽ nhìn vào gương, may mắn là mắt không đỏ hoe như tôi sợ. Hầu hết các bữa cơm đều như những buổi tra tấn trái tim, nhưng tôi lúc nào cũng phải cười, trêu chọc, và cố ăn cho đúng phong cách của mình. Tôi chỉ muốn yên ổn thôi...

Mọi người đã ngồi vào bàn, trước mặt là bát cơm đang bốc khói. Trời nóng, mấy cái quạt quay vù vù cố làm hài lòng chủ. Tôi ngồi xuống bên cạnh Khang, mệt mỏi nhìn bát cơm.

- Không có gì khác sao?

- Tôi ngược mắt hỏi Yến. Con bé đặt bát canh bầu xuống giữa bàn, trừng mắt nhìn tôi.

- Phải ăn uống cho đầy đủ. Cậu gầy đi đúng không?

Tôi lắc đầu, vô tình thấy ánh mắt của Nguyên. Nhưng hắn quay đi rất nhanh, chú ý vào đĩa thức ăn ở phía trước mặt.

- Đây là món cậu thích này Thương... Ăn nhiều vào! Cậu vẫn chưa khoẻ đâu!

Thương mỉm cười, nhưng không nói gì.

Yến thở dài, ngồi xuống ghế. Không khí trùng xuống, nặng như đám mây đông.

- Mai... tớ và Nguyên sẽ về...

Thương lên tiếng rụt rè.

- Các cậu còn ở lại bao lâu?

- Một tuần nữa. Tớ sẽ đi tình nguyện trước khi về!

- Yến nhún vai

- Về nhà chán quá... Không có ma nào để chơi cả. Cậu thì sao, Khang?

- Tớ sẽ sang Anh!

Tôi ngẩng lên nhìn Khang, ngạc nhiên hơn là vui mừng. Mấy đứa kia cũng buông đũa, như không tin nổi chuyện vừa được nghe.

- À... chỉ là đi du lịch, tăng cường vốn tiếng Anh thôi mà.

- Vậy mà làm tớ tưởng cậu đi luôn chứ?

- Yến thở hắt ra

- Hết cả hồn!

- Cậu cũng đi Anh, phải không?

- Khang quay sang hỏi tôi với cái kiểu khẳng định mình biết rõ. Thương và Yến lại la lên. Tôi phẩy tay, cười nhẹ :

- Thì cũng đang đợi thủ tục thì đi... Một tháng thôi mà!

- Ôi... vậy hai cậu là sướng nhất rồi! Tung tẩy đi nghỉ hè ở nước ngoài cơ đấy!

Yến vừa dứt lời thì Nguyên đặt mạnh cái bát của hắn xuống bàn , đứng phắt dậy. Hắn xoay người bỏ đi, sau khi buông gọn hai câu :

- Tổ ăn xong rồi ... Còn có việc phải đi đã!

Thương nhìn theo... đau đầu...

Tôi quay lại với Yến và Khang, cùng với chuyến đi sang Anh sắp tới. Yến không hỏi nguyên do sao Khang lại đi Anh trong mùa hè này, mà nó chỉ chăm chăm nghĩ ra đủ món sẽ bắt chúng tôi mua về. Khang đồng ý tất. Cậu ấy không trả lời những câu hỏi của tôi, mà chỉ dặn dò tôi nên chuẩn bị những cái gì cho chuyến đi. Một tháng chứ không phải một ngày đâu... Yến đồng ý với quan điểm cẩn thận là vàng của Khang, nhưng nó lại khá tin tưởng cậu ấy, rằng tôi sẽ chẳng làm sao nếu lúc nào cũng ở bên Khang... Ô, dĩ nhiên là như thế rồi... Nhưng tôi vẫn nghe lòng mình trống trải quá đỗi... Nguyên đã quay lưng bỏ đi rồi...

Tôi về nhà để chuẩn bị cho chuyến đi, nhưng không dám đi lang thang phố phường như mọi năm nữa. Bình cũng giành được học bổng đi Anh học quản trị kinh doanh. Một suất đi du học quá tuyệt vời, và nó thì đỡ hơi quyết định không đi học mà thi vào Đại học Y. Tôi biết ước mơ từ nhỏ của nó là trở thành bác sỹ nhưng cái kiểu ngông hơn trời này mới thấy lần đầu. Hỏi ra thì nó bảo nó muốn sang Mỹ... giống như Nhiên. Tôi đã phát cáu lên mà nói rằng Nhiên nó có gia đình bên ấy, dĩ nhiên nó phải học bên đó rồi... Bình không phản kháng gì cả, nó chỉ nhìn tôi và cười...

- Sao cứ phải là Mỹ?

- Cuối cùng tôi hỏi khi hai chị em ngồi ở ban công phòng tôi, uống... bia.

- Nếu chị phải xa anh Nguyên 4, 5 năm chị có chịu được không?

Tôi nhú mày :

- Sao lại là Nguyên?

Bình cười, tu một ngụm bia:

- Chị giấu em làm gì... Dù bây giờ bọn chị không giống như những cặp yêu nhau... nhưng sẽ không xa nhau được đâu.

Tôi quay đi. Đúng là tôi chưa từng có một ý nghĩ nào về chuyện bỏ đi thật xa... dù là trong những lúc đau khổ nhất. Không được nhìn thấy Nguyên... thì có lẽ đó là khi tôi đã xuống địa ngục rồi!

- Em cũng thế đấy... Em chỉ chấp nhận một năm thôi...

Tôi tròn mắt. Nhiên chứ không phải Trang sao?

- Chị tưởng... hai đứa thân nhau như...?

Bình phá ra cười.

- Như bọn chị ấy hả?

- Nó neho neho mắt

- May mắn cho em là Nhiên không gốc giống chị...

Tôi nhào qua cốc vào đầu nó một cái. Bình la oai oái.

- Sao chứ? Rõ ràng là thế mà... Chị có biết là chị lúc nào cũng làm cho anh Nguyên và anh Khang khổ không hả?

- Đó là lỗi của chị à?

- Tôi nhún vai hỏi lại

- Chị có lỗi khi chị không yêu sao?

Bình thôi không la nữa, nó nhìn tôi đầm ầm. Tôi quay đi, uống một ngụm dài... Nước mắt từ đâu lại chảy ra, cay xè cả mắt. Bình kéo tôi lại gần nó. Tôi gần như lọt thỏm trong vòng tay của Bình, hơi ấm của nó khiến tôi dịu lại.

- Chị à... em lúc nào cũng bên chị... Dù cả thế giới chống lại chị, thì chị cũng không được gục ngã, vì có em ở đằng sau chị đấy... Đừng bao giờ khóc một mình... được không chị?

Tôi gật gật đầu, và òa khóc trong lồng ngực rộng rãi của Bình... Vai tôi rung bần bật và Bình đã vuốt nhẹ nhàng nên chúng... Lồng tôi dịu lại như sau ngày nắng rực gặp được cơn mưa rào...

- Rồi chị sẽ được hạnh phúc thôi!

- Bình thì thầm bên tai tôi giống như một vị thần quyền năng đang ban phép lạ... Tôi không khóc nữa, nhưng vẫn đứng im trong vòng tay Bình... Tôi đã kiệt sức quá rồi, nên cần có một vòng tay nâng đỡ dậy... Sau này, tôi sẽ lại tự đi... giống như trước đây, trên đôi chân của tôi, trên tấm lòng của tôi... trên tất cả những gì tôi có và tôi tin tưởng... Tình yêu ư?... Có lẽ đó là một món quà đã quá tầm tay với. Tôi sẽ không đòi nữa... Không bao giờ!

Tôi uống nhiều đến mức say nghiêng say ngã. Bình phải đưa tôi vào trong phòng, vừa dỗ dành vừa lo sợ bố lên ... ột trận lôi đình. Tôi thấy Nguyên nhìn tôi và hẩn định quay đi ... Tôi không cho hẩn đi như thế nữa đâu. Quá đủ rồi. Kể cả khi tôi say hẩn cũng bỏ mặc sao? Tôi níu tay hẩn, mỉm cười trong nước mắt, thì thào:

- Đừng bỏ rơi tớ ... Đừng bỏ đi... Hứa với tớ là cậu luôn ở bên cạnh tớ đi! Hứa đi!

- Tớ hứa ... Vậy hãy ngủ ngoan đi!

Tôi kéo tay hẩn xuống, áp má mình vào, rồi nhắm mắt... “ Vì có cậu nên tớ mới ngủ ngoan đấy...!” Tôi thì thầm như khăng định lại ...

Và tôi không hay biết Bình đã ôm tôi vào lòng, và nước mắt của nó ướt đầm vai áo tôi ...

Khi mở mắt ra, tôi ngạc nhiên khi thấy Nguyên ngồi bên cạnh. Đầu tôi nặng chịch... miệng khô đắng. Tôi cố gắng đưa tay lên, chỉ vào cốc nước ở trên bàn. Nguyên đứng dậy, khẽ lắc đầu:

- Ai bảo uống bia làm gì chứ?

Hẩn đỡ tôi ngồi dậy, đưa cho tôi cốc nước. Cảm giác như người đang ôm đỡ khiến tôi chẳng còn sức để mà nói. Tôi chỉ nhìn ra cửa sổ, cố ra vẻ thản nhiên quen thuộc.

- Ước gì ... cậu cứ ôm thế này ... cho đến hôm đi Anh nhỉ?

- Nguyên cười nhẹ

- Vậy sẽ không đi được nữa.

Tôi quay lại, thót tim vì nụ cười buồn vẫn còn đọng trên môi của Nguyên. Lồng tôi chao đi ...

__Nhưng mà không được đúng không nhỉ? Dù tớ có yêu cậu đến thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là vô vọng thôi, phải không?

Tôi cúi đầu. Im lặng. Bàn tay Nguyên áp nhẹ lên má tôi, ầm ầm. Ngón tay của hẩn dịu dàng xoa nhẹ bờ môi tôi. Tôi suýt bật khóc, dùng hết lòng can đảm để quay mặt đi. Bàn tay Nguyên rơi vào khoảng không, và buông thõng xuống tấm chăn mỏng ... Trong đầu tôi chỉ còn văng vẳng câu nói của mẹ Thương. Cô ấy đã khóc, đã van xin tôi buông Nguyên ra... để Nguyên có thể tự do mà chú ý tới Thương. Cô ấy chỉ có một mình Thương thôi... Và tôi đã hứa rồi... bằng chính tấm lòng của tôi mong Thương được hạnh phúc.

- Xin lỗi ... Đây là lần cuối cùng!

Nguyên đứng dậy, bước nhẹ nhàng về phía cửa. Cậu ấy quay lại nhìn tôi, dịu dàng:

- Chuyện của chúng ta... dù chưa bắt đầu, nhưng tớ vẫn muốn nói lời kết thúc... Tạm biệt cậu...

Nguyên đi ra và đóng cửa lại, rất nhẹ nhàng. Tôi không thốt lên được lời nào cả. Cổ họng tôi thắt chặt lại. Tôi muốn nói nhưng chỉ là những tiếng ú ớ tắc nghẹn trong lồng ngực. Gục đầu xuống tấm chăn, tôi khóc nức nở... Nhưng cả tiếng khóc cũng không thoát ra được. Ngực tôi buốt nhức...

Sau trận ốm, tôi lấy lại sức rất nhanh và cùng Khang đi Anh. Tạm biệt mùa hè nhiệt đới. Tôi đi tìm nơi bình yên cho trái tim mình...

34. Chương 34

Tôi chia tay với Lan sau khi bị bóc lột thẩm thương trong cái quán chè Tô Tịch. Nó bảo dù gì cũng là dân ... xuất ngoại về, phải khao con bạn ... nổi khổ bị bỏ rơi suốt cả mùa hè nắng nôi cho ... đã. Lan phóng đi ngay, còn tôi thì loay hoay với cái xe mất một lúc ...

- Để tớ giúp cho!

Tôi quay ra, bắt gặp nụ cười tươi của Trung. Đưa xe cho cậu ấy, tôi bước nhích ra. Trung dừng lại xe bên lề đường, mỉm cười:

- Thấy Lâm mừng quá ... Tớ đang có chuyện muốn nói với cậu lắm đấy!

- Cậu ... đang đi với bạn sao?

- Nhìn thấy cậu là tớ chia tay rồi. Ta đến một quán nào đó nhé?

Tôi gật đầu. Chắc lại chuyện liên quan tới Nguyên...

- Mùa hè thế nào?

- Trung vừa ngắm tôi, vừa hỏi

- Cậu càng ngày càng xinh ra...

Tôi phì cười trước câu khen ngợi của Trung. Cậu ta cũng cười, gọi nước rồi nhìn băng quơ ra ngoài. Trời đã vào thu dịu dịu... Nắng hanh hao đậu trên mấy ngọn hoa sữa xanh mướt ... Tôi nghĩ tới những gì đã trải qua, lòng tự nhiên tĩnh lại... Dù cho Trung có nói gì đi nữa thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tôi nữa... Chẳng phải giờ tôi đã đối mặt được với cái sự thật đã khiến tôi khóc hằng đêm hay sao?

- Chuyện của các cậu, tớ không có quyền có ý kiến!

- Trung bắt đầu bằng cái giọng trầm trầm của một ông già trải đời. Tôi thấy cậu ta cười, chán nản

- Mỗi người đều có một sự chọn lựa, và tớ thì luôn tôn trọng những sự chọn lựa ấy ... dù đôi lúc thấy Nguyên khổ sở quá, tớ đã không cầm lòng được ... tớ đã căm ghét cái cách lựa chọn của cậu. Xin lỗi, đó chỉ là đôi lúc thôi .. trong suốt mùa hè ấy mà!

Tôi gật đầu, nắm chặt lấy cốc nước cam đang tỏa hương ngan ngát. Trung thở dài, khuấy nhẹ tách cà phê:

- Đó là chuyện trước khi cậu về, còn bây giờ thì ... bình thường rồi đúng không?

Tôi lại gật đầu, nhớ lại những gì vừa xảy ra khi tôi mới xuống sân bay. Nguyên, Thương và Yến đón chúng tôi như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra hết, cuộc sống trước đây lại bắt đầu ... không hề có nước mắt. Chỉ có một điều thay đổi ... Nguyên đã đối xử với tôi giống như một người bạn thân thật sự, có khoảng cách tình tế đủ để trái tim tôi yên lành...

_Cậu biết vì sao không?

Trung lại hỏi. Cậu trở nên ... đề phòng e ngại từ bao giờ vậy? Mắt tôi có lẽ có hai dấu hỏi to tướng nên Trung đã phẩy tay, gật gật đầu:

- Thôi được rồi ... Tôi biết là tôi không hợp với cái cách úp mở này mà... Vấn đề mà tôi rất lo lắng... đó là Nguyên đang... cặp với một cô gái!

Về mặt nghiêm trọng của Trung khiến tôi chú ý nhiều hơn là thông tin mà cậu ta vừa đưa ra. Tôi biết dạo này Thương và Nguyên thật sự như một cặp rồi, và điều này ... cũng đã không còn gì phải đau buồn nữa...

- Không phải Thương!

Tôi buông cốc nước ra, ngơ ngác. Nhất quyết là tôi nghe lầm...

- Thương thì tôi biết mà!

- Trung khẳng định lại

- Đó là một cô bé có tính cách ... gần như giống cậu!

Tôi nhói lòng, cúi gằm mặt xuống. Đúng là mọi sự đều liên quan tới tôi... luôn luôn là tôi!

- Cậu ta chỉ đang tự lừa phỉnh mình! Làm sao tìm đâu ra được một người giống cậu chứ?

- Nhưng... cậu nói với tôi chuyện này để làm gì?

- Thu hết can đảm, tôi ngẩng lên, vờ lạnh lùng

- Nguyên không phải là một đứa trẻ, do vậy cậu ta phải chịu trách nhiệm về hành động của mình thôi... Không phải ai khác!

Trung nhìn tôi một lúc, không nói được gì, có lẽ là do quá bất ngờ trước phản ứng cứng rắn của tôi. Rồi cậu ta thở dài, quay mặt đi. Tôi cũng im lặng, mím chặt môi để ngăn tiếng nấc đang ào lên từ trái tim.

- Cậu ta lúc nào cũng tìm tôi để cùng uống rượu. Khi say thì cậu ta luôn lảm nhảm cậu đang làm gì? Đang vui hay buồn? Có nhớ cậu ta không? ... Gọi tên cậu hàng trăm lần ... kể cả khi đã chìm vào giấc ngủ... Sao các cậu cứ phải làm khổ nhau như thế chứ? Yêu vất vả thế sao?

- Cậu ... đừng nói nữa!

- Tôi đưa tay bịt chặt miệng. Nước mắt giàn giụa trên mặt, tôi lại vụng về lau đi. Trung có vẻ bối rối. Cậu ta xoay sở trên ghế, thì thầm:

- Tôi xin lỗi... xin lỗi..

Tôi lắc đầu, gục đầu xuống bàn, nức nở. Trung cuối cùng cũng để tôi khóc thoải thích... và kiên nhẫn ngồi đợi tôi bình tĩnh lại. Tôi cũng đã cố sức tỏ ra kiên cường, nhưng trái tim tôi lúc nào cũng than khóc, lúc nào cũng thương Nguyên... hơn cả bản thân mình. Suốt cả tháng hè, nó đã bị cấm đoán, chỉ được khóc trong thâm lặng mà thôi. Nó nhức nhối và đến lúc này thì không chịu đựng nổi...

- Tôi xin lỗi...

- Cuối cùng tôi ngẩng lên, mắt đỏ lựng, còn giọng thì khàn hẳn đi

- Nhưng đó là lựa chọn của tôi... Dù vất vả thì cũng là con đường tôi đi. Rồi đến một lúc nào đó... mọi việc sẽ lắng lại. Không một mối bận tâm!

- Cậu ngốc thật!

- Trung đưa cho tôi chiếc khăn tay của cậu ta, mỉm cười

- Nhưng tình yêu không ai ngăn cản được đâu. Càng ngăn cản, càng mãnh liệt! Giờ thì tôi không còn gì phải lo lắng nữa rồi!

Tôi định phản đối nhưng nước mắt cứ chảy mãi nên phải cố sức lau cho hết. Trung khẽ đẩy cốc nước cam lại gần tôi, dịu dàng:

- Uống nước đi nào! Hôm nay, coi như tôi chưa nói gì hết, và tôi cũng chưa nhìn thấy gì hết. Ok chứ?

Tôi gật đầu, muốn nói cảm ơn nhưng cũng không nổi. Trung uống một ngụm cà phê, cười vu vơ khi nhìn ra ngoài đường. Nắng quện thành từng dải dưới tán cây, lấp lánh như bạc. Sau một trận khóc, trái tim tôi im lặng, không đau đớn nữa. Tôi ước sao mình đã trải qua một đời người rồi, và khi nhìn lại những ngày tháng này, sẽ chỉ thấy thương cảm mà thôi...

35. Chương 35

Tôi để ý thấy Nguyên ít khi ở nhà kể từ khi biết được hắn ... có “kép” bên ngoài. Lúc trước thì tôi tưởng năm nay hắn học nhiều hơn trước, và hình như là ai cũng nghĩ thế nên không có chuyện thất lạc xảy ra. Cứ phải ngoài 8 giờ tối hắn mới mò về, ăn cơm rồi hoặc đi chơi với Thương, hoặc đi đâu đó một mình. “Đi đâu đó” có nghĩa là đi với em nào đó... Tôi không có cảm giác ghen tuông hay thứ tình cảm gì đó na ná như vậy, nhưng tôi lại lo lắng, cho cả hắn và Thương. Tình cảm của chúng tôi, liệu rằng có thể hết sóng gió và đau buồn?

Hôm nay Nguyên lại đi sau khi vội vã về nhà thay đồ, không cả kịp chào hỏi mọi người như thói quen. Tôi gặp hắn ở trong phòng bếp, thấy thức ăn phần hắn vẫn còn nguyên trên bàn. Hắn thừa biết rằng, số thức ăn đó, Thương đã rất chăm chút để dành cho hắn... Có bao giờ hắn phụ công của người khác như thế này đâu? Vừa bực mình, vừa thương cảm, tôi chạy ra ngoài tìm hắn. Nguyên đang cúi húi ở bên chiếc xe của hắn, xem xét gì đó rất chăm chú. Tôi phải hắng giọng hai lần, hắn mới tỏ ra là chú ý tới tôi.

- Cậu định đi đâu đó à?

- Ừm.

- Không ăn cơm à?

- Tôi nhẩn giọng

- Thương nó dặn là cậu phải ăn hết chỗ nó phần đấy.

Nguyên đứng thẳng dậy, nhún vai:

- Nhà mình có tủ lạnh mà. Quan trọng gì chứ?

Tôi trừng mắt nhìn hắn, giọng gần như gất lên:

- Cậu nói thế được sao chứ? Ai cũng quan tâm tới cậu mà cậu đối xử vậy sao hả?

- Có không ăn một bữa cơm mà bị nói vậy sao?

Nguyên nhăn mặt hỏi lại tôi. Tôi cứng họng... Cái tính nghiêm trọng hoá vấn đề của tôi... thật tai hại quá!

Nguyên dường như không thèm để ý tới thái độ của tôi nữa, hắn xoay xe một cách thản nhiên. Tôi phải lùi lại hai bước để không bị cái đuôi xe quẹt vào. Nguyên ngồi lên xe, nói cho có lệ:

- Tớ có việc phải đi... Xin lỗi Thương hộ nhé!

- Đó ...

Tôi không thể nói hết câu vì Nguyên đã rồ ga, phóng đi... Cái thái độ sao mà đáng ghét thế không biết? Tôi hậm hực đi vào nhà, gặp Yến ở cửa. Con bé rục rở trong chiếc váy gợi cảm, thướt tha. Nó mỉm cười với tôi, rồi thì thầm:

- Có hẹn đấy!

- Vậy ... may mắn nhé!

- Tôi vẫy vẫy tay với vẻ chán nản không buồn giấu giếm. Yến cười khúc khích:

- Rồi mọi việc sẽ tốt thôi... Tốt thôi!

Tôi không phải là tuýp người của sự lạc quan, nên lúc nào cũng như bà già u buồn trong góc tối của đời mình, lẩn thẩn suy nghĩ mọi thứ và tự làm đau mình... Vì thế, lúc nào trong đầu tôi cũng nặng nề, mệt mỏi. Tôi nhìn vào trong bếp, rồi lặng lẽ đi lên phòng mình.

Vừa đẩy cửa vào thì có điện thoại. Tôi sực nhớ ra cái hẹn với Lan và Vĩnh... Đúng là Vĩnh gọi. Nó nhắc tôi nhanh lên, 10 phút nữa nó sẽ tới đón tôi đi. Tôi cũng không hiểu sao phải như thế khi mà tôi có xe và không phải dân mù đường Hà Nội. Nhưng hôm nay là sinh nhật của Vĩnh, mọi thứ nó đều muốn tôi...phục tùng giống như lời giao hẹn mà tôi... bị mắc bẫy phải hứa vào mấy hôm trước.

Vĩnh đưa tôi tới “ Gió Ngàn”, nơi mà Lan đã chờ sẵn. Con bé rất nhanh nhẹn trong những vấn đề liên quan tới ăn uống này. Nó cười toe toét khi chúng tôi bước tới.

- Chờ hai người lâu quá! Mỗi hết cả chân rồi!

Nói thì thế, nhưng nó vẫn tươi cười, đưa bó hoa giấu đằng sau lưng ra tặng Vĩnh. Nó làm mặt nghiêm túc:

- Mừng em ... già thêm một tuổi!

- Em cảm ơn chị!

- Vĩnh nhận bó hoa, mấy hấp háy

- Ước gì mỗi năm em tặng hai tuổi nhỉ? ... Để có thể không làm “em” nữa!

Tôi bật cười, cốc đầu Vĩnh một cái.

- Sao mà phí phạm lời ước thế hả? Ngốc thật đấy.

- Nếu lời ước đó là sự thật thì có ... ngốc em cũng chịu!

Vĩnh kêu lên thăm thiết. Rồi chúng tôi cùng cười, bước vào trong. Không khí trong quán nồng nàn, dịu êm.

Nhân viên phục vụ đưa chúng tôi tới bàn đã đặt, ngơ ngẩn thế nào tôi và phải một cái ghế thừa ra, suýt ngã. Vĩnh đã kịp đỡ lấy cánh tay tôi, cầu nhau:

- Sao lại để cái ghế vậy chứ?

- Ôi ...

Tôi và Vĩnh giật mình bởi tiếng la của Lan.

- Nguyên đây phải không?

Lúc bấy giờ tôi mới nhận ra người đang ngồi ở trước mặt tôi là Nguyên. Cậu ấy mỉm cười chào Lan, và cất giọng mỉa mai như thường lệ:

- Mất mũi để đâu mà trách cái bàn chứ?

- Tình cờ ghê quá!

- Vĩnh nhìn sang cô bé ngồi đối diện Nguyên, dài giọng

- Ra tưởng vậy mà không phải vậy đâu đấy!

Tôi và Lan cũng đưa mắt nhìn. Đó là một cô bé nhỏ nhắn, dễ thương và rất có duyên.

- Bạn của anh Nguyên ạ?

Cô bé đó cất lời. Mắt long lanh nhìn chúng tôi. Kiểu như tình hình này thì có vẻ như cô bé chưa gặp một người bạn nào của Nguyên thì phải. Cái cách mong chờ được giới thiệu ấy, khiến chúng tôi cũng dâm ngại. Và Vĩnh thì như hiểu được điều gì đó, nên đã im lặng.

- Đây là các bạn anh!

- Nguyên miễn cưỡng nói

- Còn đây là Chi!

Lan đưa mắt nhìn sang tôi, và tôi hiểu ngay ý nghĩa của nó. Đúng là đơn giản thật! Và cô bé Chi ấy hoàn toàn không bằng lòng với câu trả lời. Cô bé quay hẳn sang chúng tôi, nhìn thấy bó hoa trên tay Vĩnh, cô bé mời mọc:

- Sinh nhật phải không ạ? Vậy ngồi cùng bàn cho vui được không?

- Sao lại không chứ?

- Lan kêu lên vui vẻ

- Toàn người nhà cả mà.

Rồi nó tự nhiên kéo lấy một chiếc ghế và ngồi xuống cạnh Nguyên.

- Ngồi xuống đi!

- Nó mỉm cười

- Đông người càng vui, phải không Nguyên?

Nguyên nhún vai:

- Vậy hai người kia ngồi xuống đi chứ?

Tôi miễn cưỡng ngồi xuống, ngay cạnh Chi. Vĩnh có vẻ không vui lắm, nhưng nó cũng quay ra nói với nhân viên phục vụ đôi câu. Tay nhân viên đó mỉm cười, gật đầu rồi bỏ đi.

- Lần đầu gặp bạn anh Nguyên... Em vui lắm! Các anh chị có học cùng trường anh ấy không ạ?

- Không!

- Lan vừa xem menu vừa trả lời

- Bọn chị học Kiến trúc. Em thì sao?

- Em học Kinh tế!

Lan gọi khá nhiều đồ ăn, nó còn mời Nguyên và Chi gọi thêm, nhưng hai người ấy có vẻ như đã gọi đủ nên lắc đầu. Tôi gọi cho Vĩnh một bánh kem đặc biệt, và yêu cầu cắm một cây nến nhỏ màu xanh. Vĩnh xúc động, bám lấy cánh tay tôi, thì thầm:

- Chị thật tuyệt vời quá!

Tôi phì cười:

- Thì sinh nhật của Vĩnh mà!

- Câu này hay quá... chị cứ gọi em là Vĩnh không thôi nhé!

- Em cũng có lời chúc mừng sinh nhật anh!

- Chi cười. Chà, cô bé này mà cười thì đúng là ... mỹ nhân. Nụ cười làm bừng sáng cả khuôn mặt trẻ thơ của Chi, khiến người đối diện có cảm giác như mình được lọc sạch... Cô bé này chẳng có gì giống tôi cả... Tôi tự nhủ, rồi cúi nhìn bông hồng trắng tinh khiết giữa bàn. Có lẽ Nguyên tìm thấy cảm giác thanh thản khi ở bên cô bé này, thay vì những dằn vặt do tôi mang lại... Trung đã nói thế để chỉ an ủi tôi mà thôi!

Vĩnh thổi nến trong khi chúng tôi hát khe khẽ bài “Happy birthday”. Trông cậu ta rất là vui vẻ và ngập tràn hạnh phúc. Nhưng bên cạnh đó, Nguyên cậu cọ như thể đang bị ép làm một việc kinh khủng lắm. Cô bé Chi rất hay cười bởi những câu chuyện hài hước của Lan. Con bé gọi khá nhiều món, trong đó có một món rất lạ. Nghe như của miền Nam. Tôi đã chú ý rất kỹ vào món đó khi nó được mang ra. Lan cười cười:

- Ăn thử đi mày!

- Món đó cay đấy!

- Vĩnh lên tiếng can ngăn. Vô tư! Tôi cười, lấy một thìa ... lớn. Trông hấp dẫn thế này thì ... ngon phải biết.

- Chị ăn xong ... thì đến lượt em!

- Chi nhỏ nhẹ

- Em ngại phải là người thử lắm!

Lan bật cười, nhìn cô bé ... về âu yếm:

—Vậy sẽ mất đi rất nhiều thú vị đấy ... cưng ạ!

Tôi không để tâm lắm đến câu chuyện của họ, bắt đầu công cuộc ... nếm thử của mình... Ôi! Lạy chúa... Tôi vội lấy tờ khăn giấy, nhè vội miếng ăn ra... Cay! Cay khủng khiếp... Cứu tôi với!

Nhanh như cắt, Chi đưa cho tôi cốc sữa của cô bé, nhưng tôi chững lại... Tôi cần... Nguyên bật dậy, đẩy tay Chi ra, ấn vào tay tôi cốc nước lọc của hân. Tôi gần như tu hết cốc nước, rồi mới la lên được câu:

- Cay kinh người!

Nguyên ngồi lại ghé của mình, chằm chọc:

- Thế vẫn còn nhẹ so với cái tật tham ăn không bao giờ ... chữa được đấy!

- Đây... em sao thế Chi?

Chúng tôi quay lại nhìn Chi, hơi ngạc nhiên vì cô bé vẫn ngơ ngẩn cầm cốc sữa, đầu óc dường như đi vắng đầu đó. Rồi cô bé giật mình, cười gượng:

- Em .. xin lỗi ... Em không biết chị không...

- Ừm .. Chị không uống được sữa!

- Tôi nhẹ nhàng trấn an cô bé.

Vĩnh nhún vai, thờ ơ. Có vẻ như cậu chàng không muốn làm mất đi niềm hạnh phúc vừa có, nên không cần quan tâm tới Chi cho nhiều lắm. Tôi thì áy náy quá, không biết làm gì ngoài việc ... uống cho hết cốc nước của Nguyên. Trong miệng tôi, vị cay vẫn còn âm ỉm.

- Em đừng ngạc nhiên!

- Lan lại cười, tỏ vẻ vô tư

- Họ là bạn thân của nhau mà.

- Ai cơ ạ?

Vĩnh bật cười khiến Chi phát ngượng vì câu hỏi ngô nghê của mình. Tôi bấm nhẹ vào tay Vĩnh, nó trừng mắt.

- Chị và Nguyên!

- Cuối cùng tôi trả lời .. dù có hơi khó khăn.

Chi vội về quyết tâm không để Vĩnh cười mình thêm lần nữa đã cười rất tươi, nín lấy cánh tay tôi, ngọt ngào:

- Thật may quá... Em đang muốn biết thêm rất nhiều điều về anh Nguyên đây...

- Em biết vậy là đủ rồi!

- Nguyên hắng giọng, mắt ánh lên vẻ thờ ơ

- Biết nhiều không tốt đâu.

Chi tỏ ngay vẻ hờn dỗi:

- Đấy chị xem...

Lan dừng ăn, ngẩng lên, nói với vẻ hiểu biết:

- Bản tính... bản tính rồi, quen đi em. Mình đòi hỏi nhiều quả thật cũng không tốt lắm đâu. Chị nói đúng không Vĩnh?

Vĩnh gật đầu, quyết định cho Chi một lời khuyên ... để đời với cái vẻ nghiêm túc bất ngờ:

- Con trai kỳ lạ thế đấy. Bọn tôi yêu ai thì muốn người đó phải biết hết về mình, thế là quan tâm... Còn không thì...

Rõ ngốc! Tôi tròng mắt. Còn Nguyên thì lại cười. Lan nhún vai, tiếp tục ăn. Tôi thật không ngờ, bạn bè tôi lại có thể thờ ơ được đến như thế...Chi đang rất khổ sở kia mà?

- Ăn đi!

- Nguyên giục tôi với nụ cười nửa miệng

- Kéo không lúc về lại tiếc!

Tôi nắm chặt tay lại. Dù sao đó cũng là chuyện của Nguyên... tôi sẽ không tham dự vào nữa. Quá đủ nước mắt dành cho hắn rồi... Đồ vô tình!

Tôi hất mặt đi chỗ khác, quyết tâm cứng rắn... Nhưng gương mặt dầu dầu của Chi lại khiến tôi nhớ đến Thương, lòng chùn lại... Nguyên quen cô bé này không phải vì tôi, chắc chắn là thế. Khi hắn dứt khoát một cái gì đó, hắn sẽ không hối tiếc... Cô bé này... có lẽ lại như chúng tôi... yêu và bằng lòng tất cả...

Trung thu! Quả thật là tôi chẳng trông mong gì.Tối hôm đó chắc chắn là ... chán! Thương và Nguyên sẽ đi chơi, Yến thì không có khái niệm ở nhà. Chỉ còn tôi và Khang. Nhớ đến Khang là nhớ đến một nỗi buồn, nhớ đến một mùa hè dịu dàng trên đất nước xa xôi... nhớ đến một tình yêu không thể đền đáp... Dù rằng Khang đã nói rằng cậu ấy sẽ luôn là bạn tôi, cậu ấy sẽ chỉ ở bên cạnh tôi... lặng lẽ và không bao giờ biết buồn nữa. Cậu ấy đã có một mùa hè kỷ niệm rồi!

Nhưng tôi vẫn không muốn làm cậu ấy đau!

Và Trăng thì vẫn cứ tròn đầy, sáng trong và tuyệt đẹp... Đây là tôi nghe Yến tả qua điện thoại về khoe rằng mình đang chiếm một chỗ khá thoáng ở Mỹ Đình, chờ họ đốt đèn trời. Tôi ngồi uể oải ở sa lông, nhìn Thương tất bật chuẩn bị cho chuyến đi chơi của nó. Nó hỏi tôi về chiếc váy có hợp với kiểu tóc không? Tôi bảo quá tuyệt rồi. Nó lại hỏi phải chọn đôi giày nào. Tôi chỉ cho nó đôi giày búp bê màu đỏ và thuyết trình một hồi về sự kết hợp màu đó. Cuối cùng nó cũng để tôi yên khi Nguyên về. Hắn khen Thương thật xinh đẹp, hắn sẽ phải ... hứng chịu rất nhiều ánh mắt ghen tức vào tối nay à xem. Tôi im lặng gặm nhấm quả táo trên tay, mắt cố tập trung vào bộ phim trên ti vi.

- Ra đường hôm nay chắc đông lắm nhỉ?

- Khang hỏi từ chân cầu thang. Nguyên gật đầu:

- Tao phải cố lắm mới không bị tắc đường đấy... Nhưng như thế mới vui. Không đi đâu à?

Khang ngồi xuống cạnh tôi, cười nhẹ:

- Cũng phải có người ở nhà coi nhà chứ?

- Cậu đi cũng được!

- Tôi bỏ lời quả táo vào cái đĩa, nhún vai

- Tổ có thể ở nhà ... mà không tốn một giọt nước mắt nào vì cô đơn đâu.

Thương giục Nguyên đi. Nó vẫy vẫy tay với chúng tôi. Khang chúc hai đứa có một buổi tối vui vẻ, “ dù xảy ra sự cố gì thì cũng nên vui vẻ!” Cậu ta râm rì trong miệng. Tôi bật cười. Hai người kia đã ở tí ngoài sân.

- Phim này hấp dẫn lắm à?

- Khang hỏi tôi.

- Sao?

- Thì đủ sức giúp cậu không rơi nước mắt vì cô đơn mà.

- Có lẽ!

- Mình đi chơi được không?

- Bỗng dưng Khang đề nghị, tôi cố gắng để không phải giật mình.

- Nếu không thích thì ở nhà tổ chức trung thu cũng được...

Tôi tắt ti vi đi, quay sang cậu ấy, mỉm cười:

- Ấy là tớ nói cứng thôi... Tớ sẽ khóc vì cô đơn nếu như cậu không đưa tớ đi chơi đấy!

Khang bất giác xoa đầu tôi, trêu chọc:

- Vậy thì phải đi chơi rồi... kéo mặt trắng sẽ xấu hổ mà chui vào mây mắt...

Tôi hơi né người ra theo phản xạ... và ngay tức khắc biết mình có vẻ ngố. Để chữa ngượng, tôi đứng dậy, nói to:

- Phải ăn mặc cho tươi tắn đã... kéo có người xấu hổ thì chết!

- Cậu lúc nào cũng xinh đẹp ... Yên tâm đi!

Tôi nhún vai, quyết định không nhìn lại...

Chọn mãi mới có một bộ đồ phù hợp, tôi luống cuống chạy ra, gặp Khang ở chiếu nghỉ tầng hai. Cậu ấy cười, bảo cứ từ từ.

- Nhưng cũng khá muộn rồi đấy...

Tôi phân bua, bước vội xuống cầu thang. Ừ... tôi bước hụt... Và Khang đã kịp kéo lấy tay tôi, giữ lại trong vòng tay rộng lớn của cậu ấy... Tôi chợt nhớ tới mùa hè vừa rồi.. Trong lòng lặng đi...

- Đây...

Tôi và Khang cùng nhìn xuống, bắt gặp cái nhìn nghiêm khắc của Nguyên. Tôi bối rối. Khang không buông tôi ra ngay, cậu ấy cẩn thận xem xét chỗ đứng của tôi đã chắc chưa, rồi mới vừa cười, vừa nói:

- Không có tớ thì cậu... phải vào viện mắt rồi. Con gái con đũa đi đứng thế đấy!

Tôi cười gượng, nhìn đi chỗ khác khi hỏi Nguyên:

- Quên gì à?

Nguyên đi lên, bước qua tôi mà không nói gì. Hắn dừng lại ở chỗ Khang một chút, rồi lầm bầm :

- Người ta quên chứ có phải mình đâu mà quan tâm chứ?

Ồ hay! Tôi hỏi thế thì có sao chứ? Hắn bị chap mạch ở đoạn nào đó trong đầu à?

Ném cho hắn cái nhìn nẩy lửa, tôi quyết định bước xuống.

- Mình đi thôi Khang!

- Ừm... kéo muộn!

Rầm...

Tôi nghe thấy tiếng cửa phòng Nguyên đập mạnh. Tim thót lại... Đó chỉ là tình cờ thôi mà... Sao cậu phải tức giận thế cơ chứ?

36. Chương 36

Người người tụ lại ở Mỹ Đình như thể cả Hà Nội đang dồn lại, đông không tìm được một chỗ để chân an toàn. Tôi và Khang tới muộn, phải đứng ở phía rất xa trung tâm, nơi người ta đang chuẩn bị đốt đèn trời. Lượt đầu tiên khoảng 10 chiếc đèn được thả lên trời, bay vút lên lấp lánh... Rồi sau đó như một cái đuôi sao chổi hướng từ mặt đất mà vút lên tới mặt trăng ở phía xa. Tiếng vỗ tay và tiếng hò hét rầm trời. Tôi đứng nép vào Khang, tránh sao cho ở phía trên không dẫm phải chân mình. Khang giữ lấy cánh tay tôi, thì thầm:

- Giống sao băng quá... Lâm ước đi!

Tôi quay lại, mỉm cười:

- Tớ chỉ sợ điều ước của tớ sẽ khiến chúng không bay lên được nữa mà thôi...

Đúng là ước mơ của tôi rất nặng... bởi vì nó rất khó trở thành hiện thực... Có khi nào tôi lại có thể bắt đầu lại với Nguyên mà không làm ai tổn thương chứ?

- Không sao... tớ sẽ ước có một cơn gió thật lớn... để ước nguyện của cậu được bay cao và trở thành hiện thực...

Tôi cúi đầu, nắm lấy bàn tay Khang, nhẹ nhẹ... Tôi nhớ mùa hè vừa rồi quá đôi...

- Ra khỏi đây thôi!

Khang kéo tôi ra ngoài, đưa tôi ra Hồ Tây chơi. Cậu ấy bảo như thế mới nhìn thấy được trăng...

Mặt hồ lóng lánh ánh trăng, sóng nhẹ lăn tăn... Gió mơn man... Tôi giang tay ra đón gió... Tâm hồn bỗng nhẹ bẫng...

- Cậu lúc nào cũng ở phía trước...

Tôi quay lại, hai tay giữ lấy tóc, ngơ ngác nhìn Khang. Khang mỉm cười :

_Nguyên thật ngốc nhỉ?

- Sao?

- Hấn ghen với người đã bị out ngay từ vòng đầu...

Tôi tránh nhìn mắt Khang, cười vu vơ.

- Những ngày như thế này... chỉ đi với tớ thôi nhé?

Tôi quay lại, thấy Khang cười. Cậu ấy luôn luôn cười mỗi khi tôi nhìn cậu ấy. Như mùa hè qua... Khi cậu ấy nói yêu tôi, mong muốn duy nhất của cậu ấy là tôi nhận làm người yêu trong vòng một tháng... Khang đã cười. Bất kể rằng tôi làm cậu ấy đau, bất kể rằng tôi lảng tránh, cậu ấy luôn ở bên tôi... ở phía sau và chờ đưa cánh tay ra mỗi khi tôi bị ngã... Dù thế... tôi vẫn không thể đáp trả được...

- Kể cả khi cậu đã có gia đình rồi thì những ngày này... vẫn như ngày xưa, cậu chỉ dành cho tớ thôi, được không?

- Cậu tính thế kể cả khi cậu có người yêu?

- Tôi bật cười. Khang là như thế... Và tôi yêu cậu ấy như một người bạn... Có lẽ tôi cũng không thể xa rời xa Khang được... Cậu ấy là một phần trong cuộc sống của tôi... như Yến như Thương... và cả Nguyên nữa...

- Cũng không biết bao giờ... Nhưng tớ lo cho những năm sau này... như thế cũng đủ để không bị cô đơn... và chọc tức được Nguyên nữa cũng đỡ thấy... thiệt thòi!

- Đừng lôi Nguyên vào đây!

- Tôi nhún vai.

- Rồi có lúc... tớ hiểu các cậu lắm mà! Hứa đi nhé?

- Tớ hứa!

Tôi chìa tay ra, và Khang nắm lấy tay tôi, nhẹ nhẹ... Trái tim tôi yên ổn... Và tôi tin Khang cũng vậy!

Tôi và Khang về nhà, ngạc nhiên không để đi đâu cho hết khi thấy 3 đứa ngồi chán nản ở phòng khách. Đồ ăn bày la liệt trên bàn nhưng không có đứa nào thèm **ng đến thì phải. Yến là người đầu tiên phản ứng với tiếng cười của tôi và Khang, bằng cái giọng cậu cọt kẹt:

- Có thôi đi không nào...

- Sao về sớm thế?

- Tôi hỏi và ngay lập tức biết mình đại dột. Nguyên đứng dậy, không nhìn tôi lấy nửa con mắt, bước qua tôi, đi thẳng lên lầu. Thương ngồi im lìm.

- Không phải là tụi tao đúng không?

Tôi lia mắt sang Yến, thì thầm. Yến hơi cười rồi nhún vai. Khang bấm nhẹ nhẹ vào tay tôi, rồi rút lui. Còn lại ba đứa, tôi mới dám ngồi xuống cạnh Thương, kéo nó lại. Con bé buồn lặng lẽ, nước mắt đã hoen trên mi.

- Lại cãi nhau à?

- Tôi hỏi.

Thương lắc đầu, gục lên vai tôi. Yến cúi lên:

- Cũng đừng đòi hỏi hoàn hảo quá chứ? Ai mà chẳng có bạn?

Tôi nhìn sang Yến, và con bé tuôn một tràng:

- Nó giận Nguyên vì cậu ta bảo phải về sớm vì có bạn đợi ... Thế là Nguyên đưa nó về, nhưng nó giữ chặt Nguyên ... Hai đứa vừa cãi nhau một chập đấy ... Tao về nhà mà vỡ hết cả đầu ...

Tôi không nghĩ là Thương lại có thể hành động như thế sau khoảng thời gian chơi chung lâu như vậy ... Nguyên không phải là người để người khác chi phối đến mức mất hết cả bản thân. Yêu Nguyên là phải chấp nhận chứ nhỉ?

- Khooô...ng phải đâu!

- Thương ngẩng lên, mắt nhật nhòa

- Tại con gái gọi cho cậu ấy mà...

Mắt Yến chạm vào mắt tôi, cả hai cùng nén tiếng thở dài ...

- Tớ đã không chịu được khi nghĩ đến chuyện Nguyên ở bên người con gái khác... thì làm sao tớ có thể ... Thế này... thế này thì phải làm sao hả Lâm? Nguyên thấy tớ nhỏ mọn quá rồi... cậu ấy... cậu ấy...

Tôi giữ chặt tay Thương lại để giữ cho nó bình tĩnh. Thương nức nở mãi không thôi... Yến chán nản ngồi phịch xuống ghế... Chúng tôi giữ im lặng như thế trong đêm trăng viên mãn nhất... Cứ nghĩ rồi mọi chuyện sẽ được như ước nguyện của tôi, cứ nghĩ rằng trái tim im lặng thì hạnh phúc sẽ đến với những người mình yêu thương... nhưng hình như sai lầm lại càng sai lầm... Lẽ nào tình yêu là thứ không chịu lặng im, không chịu nhún nhường?

37. Chương 37

Mắt nhắm mắt mở đi xuống nhà, tôi tỉnh hẳn ngủ khi nghe thấy tiếng ti vi ở dưới phòng khách... Gần đây, buổi sáng thường chỉ có mình tôi ở nhà, Thương và Nguyên học sáng, Khang thì do ốm ốm hai trường nên không tính vào thành viên thường xuyên có mặt, Yến đi làm... Sáng nay ai ở nhà?

Trả lời câu hỏi của tôi là cái đầu đinh mới được cắt vài hôm trước của Nguyên. Tâm trạng "đưa đám" tối hôm qua lại từ đâu xuất hiện. Tôi không thèm đoái hoài gì đến hán nữa mà đi thẳng vào nhà bếp. Không có gì chứng tỏ là có một bữa sáng đằng hoàng chờ tôi cả... Mà hiện tại thì tôi vô cùng đói mới khổ chứ!

Ti vi không nói nữa, tôi đóng tai lên nghe.

- Đi ăn sáng!

Tôi xoay lưng lại, Nguyên chống tay vào thành cửa, nhìn tôi như thể điều hán vừa nói là một chuyện tự nhiên, kiểu như hán đã kiên nhẫn chờ tôi dậy và cả hai cùng đi ăn vậy.

- Không phải đang đói à?

- Cậu... sau mọi chuyện?

- Ý cậu là lại bắt đầu tranh cãi và xác định lỗi?

Nguyên nhướn mắt thách thức. Trí nhớ bắt đầu hoạt động, giúp tôi thấy rằng mình không phải là người có quyền chất vấn ở đây. Vậy nên để "chữa cháy" tôi nhún vai, không nói gì.

- Nhìn khiếp quá đấy.. Chuẩn bị nhanh rồi còn đi ăn!

- Không ăn!

- Tôi bướng (cũng chẳng hiểu vì sao).

Nguyên cười khẩy (tôi đảm bảo 200% luôn), hấn tiến lại gần tôi, bắt đầu giận dữ. Hấn quát:

- Cậu bị ám đầu hả? Ai bảo là cứ như bạn bè bình thường? Ai bảo là sẽ mãi mãi như thế? Ngày xưa tôi rủ cậu đi ăn sáng có phải mất tới 10 phút như thế này không hả?

Dĩ nhiên là không! Tôi nghĩ, nhưng mà tôi tự đứng lại không thích làm như thế nữa... Dù có đói thì tôi cũng sẽ...

Nguyên kéo mạnh tay tôi khiến tôi giật mình, quay phắt lại. Tôi trừng mắt, tất nhiên là vì đau...

Sức chịu đựng của tôi có hạn thôi... Hiểu không?

Không phải Nguyên giận, cũng không phải là buồn bã, mà là bất lực. Hấn nhìn tôi bằng đôi mắt trống rỗng, mệt mỏi... và tay hấn siết thật chặt cổ tay tôi như không còn ý thức được... Trái tim tôi mềm lại... Mấy tháng rồi chúng tôi không hề ở riêng với nhau như thế này. Ai cũng lảng tránh, ai cũng cố sức tự nhiên... Nhưng có lẽ đó là sự cố gắng bất lực... Tôi thì lúc nào cũng chui rúc vào một góc nào đó, khóc lặng lẽ. Còn Nguyên... hấn trượt dốc, hấn bất cần... và dày xéo trái tim của người khác... Một con ngựa hoang lạc bước, phải không Nguyên?

Tôi áp tay còn lại của mình vào gương mặt của Nguyên... Đôi mắt đã trở lại đen sâu thẳm...

- Tớ xin lỗi...

Tôi thì thẳm... Nguyên kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt. Không nói gì nhưng tôi bỗng hiểu ra hết mọi điều... Khang nói đúng, Yến nói đúng, Nguyên cũng đúng, chỉ có tôi và Thương là quá ngoan cố, quá sai lầm...

- Tớ nhớ cậu!

Tôi nói khi vòng tay ôm Nguyên, nước mắt không hiểu sao đã giàn giụa... Nguyên hôn lên tóc, lên trán, lên mắt và lên môi tôi rất nhẹ nhàng... Dù thật sự là có lỗi với Thương, nhưng làm sao tôi có thể làm như không hề có ước muốn gần như điên dại là được ở bên Nguyên và ngăn không cho bất kể cô gái nào tiếp cận Nguyên chứ? Tôi, sau bao ngày đau khổ vì phải kìm nén, đã không thể ngăn tình yêu của mình dành cho Nguyên được nữa... Nguyên là của tôi... như ngày xưa, như hiện tại... và cả ngày mai...

Nguyên buông tôi ra, quay mặt đi... Tôi lặng im, chấp nhận hết những gì Nguyên sẽ đối xử với tôi...

- Tớ sẽ không tha thứ cho cậu!

- Nguyên nói.

Ngăn ình đừng khóc, tôi gạt đầu.

- Cậu đã bỏ đi với Khang tới những một tháng!

Tay Nguyên nắm chặt, đập mạnh xuống bàn. Hấn vẫn không nhìn tôi, tiếp tục... kết tội:

- Cậu lúc nào cũng thách thức tớ, đủ thứ, nhưng không quá quắt bằng việc đó... Dù cậu có thề rằng cả hai chẳng có gì trong một tháng đó...

- Tớ không thề thốt gì cả!

- Tôi lại gần Nguyên, đặt tay lên tay của hấn. Tay hấn đang run lên

- Nhưng lúc nào tớ cũng nhớ cậu, từng phút, từng giây...

Nguyên ngẩng lên, tim tôi thất lại vì đôi mắt đau đáu của hắn... Nó gần như chứa đựng một hợp chất hỗn độn của nỗi đau đớn, của niềm hạnh phúc, của sự nghi ngờ, và cả niềm tin yêu vô bờ bến... Màu đen lóng lánh ấy cho tôi thấy chính mình trong đó, rất đẹp, rất được nâng niu...

Tôi ôm lấy Nguyên, hôn cậu ấy... Và tôi nghe thấy Nguyên thì thầm :

- Tôi cũng nhớ cậu vô cùng, Lâm ơi!

...

38. Chương 38

- Đây... đây... LÂM!

Tôi giật mình, quay sang bên Lan, ngỡ ngàng nhìn cái mặt đang sắp chuyển sang đỏ tía.

- Mà bị sao vậy?

Cuối cùng thì nó cũng kìm nén được sự bức bối mà hỏi được câu tử tế với tôi. Tôi khẽ khẽ lắc đầu. Không có sự gì xảy ra ngoài cái việc tôi đang bước đi từ cái thế giới toàn nước mắt, sang một thế giới cũng chẳng tươi sáng gì hơn. Tôi đã phải đi học trước khi Thương về... Tôi sợ phải đối mặt với nó... sợ mình không thể kiềm được lòng mà oà khóc. Kẻ lừa dối là tôi, kẻ yếu đuối cũng là tôi...

_Trông như bị ai bắt mất hồn ấy...Thế cuối cùng là có chuyện gì?

Cái giọng thủ thủ của Lan thổi vào hồn tôi một cơn gió mát... Tôi mỉm cười với nó. Lan và Yến giống nhau ở chỗ biết tôi là kẻ yếu đuối, nên lúc nào cũng sẵn sàng lắng nghe những điều tưởng như không thể tồn tại ở tôi mà đối với người khác tôi không thể bộc lộ.

- Có chuyện với Nguyên à?

- Ừ...

Lan ngồi xích lại gần, kéo lấy hai bàn tay tôi để ủ trong tay nó. Nhưng nó không nhìn tôi, mà nhìn lên phía bức giảng, mỉm cười vu vơ.

- Dù sao thì cũng không dứt được ra đâu... Yêu mà. Cứ kéo dài mãi tình trạng này thì càng thêm khổ. Tôi không nghĩ là Thương không hiểu chuyện. Con gái khi yêu nhạy cảm lắm... Thương chắc biết Nguyên không thể yêu mình... Chỉ là cậu ngốc nghếch quá, cứ nuông theo tình cảm của Thương...cứ làm vậy, Thương không dứt ra được đâu!

Tôi gục đầu vào vai Lan, trái tim mỗi một...

- Hai đứa làm lành chưa?

Gật đầu khe khẽ, tôi nhớ tới chuyện sáng nay... Không biết giờ này Nguyên làm gì? Buổi chiều chỉ có Nguyên và Thương ở nhà... Rồi mọi chuyện sẽ ra sao?

- Đồ ngốc!

- Lan cốc nhẹ vào đầu tôi, nói như thể đang đọc được suy nghĩ của tôi vậy

- Đã quyết định thế thì đừng chần chừ nữa. Chuyện hôm nọ là đã đến giới hạn của Nguyên rồi, đúng không? Hắn mà điên lên thì chỉ có trời mới biết sẽ có chuyện gì xảy ra... Yêu cũng cần phải dừng cảm như ... xung phong vào trận địa ấy!

- Ừm... nhưng mà cậu đã yêu đầu mà biết?

- Tôi ngược mắt lên hỏi.

Lan bật cười:

- Trong sách và sự thông minh, nhạy cảm của tớ ... đủ để dẫn đường cho cậu! Yên tâm đi!

Tôi cũng cười theo Lan, thanh thản trở lại cùng với nụ cười... Rồi cũng sẽ có hồi kết ọi chuyện...tìm một cái kết hoàn hảo nhất cho cuộc sống phức tạp này thì là một điều không tưởng, nhưng một cái kết cho thanh thản lòng nhau lại ở ngay trong tim mình... Chân thành với người khác, chân thực với bản thân... vậy là đủ!

Đang loay hoay thò tay mở cổng thì tôi nghe thấy tiếng gọi thỏ thẻ đằng sau. Quay ra thì thấy cô bé Chi đang đứng ngơ ngác ở dưới lòng đường. Có chuyện gì nữa đây không biết?

- Chị Lâm?

- Chào Chi!

- Tôi cười chào cô bé.

Hôm nay còn xinh hơn hôm trước nữa cơ đấy! Giờ thì tôi thấy rõ lợi thể của tuổi trẻ rồi!

- Em tìm nhà anh Nguyên...

- Thì em tìm đúng rồi đấy! Nhưng để chị mở cái cổng này đã!

Một dấu hỏi to đùng hiện lên trong mắt của Chi. Tôi lơ đi, tập trung mở khóa cổng. Cuối cùng cũng mở được... Nhìn liếc vào sân, thấy đầy đủ xe pháo ở nhà, tôi nghĩ ngay tới viễn cảnh căng thẳng sắp tới...

Chi vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn nhìn vào trong nửa tò mò, nửa e ngại. Tôi gạt chân chống xe, trả lời câu hỏi trong mắt Chi với cái giọng bàn quan nhất có thể:

- Bọn chị ở cùng , 5 người! Em có hẹn với Nguyên rồi hả?

Chi cúi xuống, rồi ngẩng lên. Trong mắt đọng lại một nỗi buồn... có thể hiểu được:

- Tại hôm qua hẹn mà anh ấy không tới... Em lo quá... Phải đi hỏi địa chỉ... Em vào được không?

- À... tại sao không?

Tôi hỏi lại, kèm theo một nụ cười...

Yến là người tình cờ đi ra cửa và nhìn thấy hai đứa tôi. Nó tròn mắt nhìn Chi, nhưng không hỏi gì. Tôi cười nhẹ:

- Nguyên có nhà không?

- Ờ... có!

- Yến gạt đầu, nói nhỏ với tôi

- Nhà vẫn như một lò lửa. Tổ với Khang lánh nạn trong bếp suốt!

Tôi quay lại, chờ cho Chi dựng xe cẩn thận rồi mới nói:

- Em vào đi! Đừng ngại gì cả!

- Em chào chị!

Yến gạt đầu chào lại, đợi cho Chi đi lên trước rồi nó mới theo sau. Trong nhà, ngay ở sa lông, Nguyên và Thương mỗi người một đầu, im lặng... Tình trạng này có lẽ là kéo dài suốt cả chiều không chừng!

- Có bạn này...

Yến là người nói. Nguyên và Thương cùng nhìn ra. Tôi đưa mắt nhìn vào trong bếp, quyết tâm không để mình yếu đuối nữa...

- Em...

Chi có vẻ bối rối khi cả hai đứa kia không ai chịu chủ động trước. Thương đứng dậy, thờ ơ:

- Chào em! Em ngồi đi!

- Chỉ là... chỉ là em lo anh bị ốm!

- Chi nhìn Nguyên, cầu mong hắn nói một điều gì đó...

- Anh không sao!
- Nguyên nhún vai

- Dù sao em cũng tới đây rồi... Em ngồi đi!

Hắn là một người lạnh lùng và có chút tàn nhẫn! Tôi luôn luôn biết điều đó, nhưng cái cách hắn đối xử với một cô bé đang khổ sở vì tình yêu dành cho hắn như thế kia làm tôi không chịu được. Tôi quay phắt ra... Thương đã nhanh hơn một bước, đứng trước mặt Nguyên, gần giọng:

- Cậu không được phép làm tổn thương một ai nữa... Hiểu không?

Nguyên cũng đứng dậy, đối mặt với Thương, nhẹ nhàng:

- Tớ xin lỗi!

Thương bị tước vũ khí. Nó khóc ngay lập tức, nhưng có vẻ như không muốn trốn tránh nữa. Xen trong tiếng khóc là giọng nói nghẹn ngào khiến trái tim tôi như bị ai bóp nghẹt:

- Cậu không yêu ai khác ngoài Lâm... Luôn luôn chỉ thấy cậu ấy mà thôi... Nhưng cậu đã quá nhẫn tâm khi tàn nhẫn từ chối tình yêu của người khác... Tớ đã cố gắng thật nhiều để khiến cậu yêu tớ... dù chỉ một chút... Sao cậu không yêu tớ hả Nguyên? Sao thế chứ?

Chi đứng bất động, đôi mắt thất thần như không còn gì để trông thấy. Tôi bám chặt tay vào túi sách... mọi thứ bỗng chông chênh...

Nguyên không trả lời mà quay đi... Cũng như tôi, hắn không bao giờ mong muốn Thương bị tổn thương cả! Nhưng...

_Cậu lúc nào cũng thế... Lâm ạ!

- Thương quay lại nhìn tôi, nước mắt nhạt nhoà, nhưng đôi mắt lại sáng quắc giận dữ
- Tôi ghét cậu! Rất ghét... Vì sao cậu lại tốt như thế? Sao cứ phải chịu đựng tôi? Sao lại nghe lời mẹ tôi mà nhường lại? Tôi ích kỷ một thì cậu ích kỷ mười, biết không?... Luôn luôn giữ phần tốt về mình... sao không chia sẻ nó cho tôi?
- Cậu nói gì vậy?
- Yếu bước tới, nắm lấy tay Thương, thật chặt
- Cậu điên quá rồi... Hãy thôi đi!

Nhưng Thương đã giằng ra, hét lên :

_Tôi không muốn trở thành người yếu đuối, tôi không muốn được che chở... Tôi muốn Nguyên yêu tôi...

Thương gục xuống sàn nhà, thảm thương trong nỗi tức giận, nỗi đau đớn... Tôi lại gần, ôm nó vào lòng mình. Thương của tôi lúc nào cũng yếu đuối, lúc nào cũng đáng thương cả... và không lúc nào là tôi không yêu Thương...

- Tại sao hả Lâm? Cậu luôn động viên tớ phải cố gắng, cố gắng hết sức... nhưng cậu lại không cố gắng?

Thương ôm lấy tôi, thật chặt... Tôi nhận thấy môi mình mẩn mẩn... Đúng là tôi đã không cố gắng... tôi luôn muốn mình hoàn toàn là người tốt, là người hi sinh, mặc cho người được nhường kia là như thế nào, họ có cảm giác ra sao... Tôi nhớ cái lần tôi vào bệnh viện thăm Thương ấy, cô Lan đã vừa khóc vừa van xin tôi... nhường Nguyên lại cho Thương... Cô ấy chỉ có mình Thương thôi... Và vì thế mà tôi đẩy Nguyên về phía Thương, khiến cho Thương đau đớn như thế này... Lỗi là tại tôi...

- Tớ yêu Nguyên... và tớ cũng yêu cậu... Giá cậu kéo tớ lại đúng lúc, giá cậu hét vào mặt tớ rằng Nguyên là của cậu, cậu yêu Nguyên thì tớ sẽ không mù quáng mà lao vào giành giật.... Tớ khiến cậu cứ khóc mãi, cứ khốn khổ mãi...

Tôi vỗ vỗ nhẹ vào lưng Thương, mong muốn nó bình tâm lại... Nguyên đã bước ra ngoài. Còn Yến thì kéo tay Chi đi. Tôi nghe loáng thoáng nó thì thầm với Chi rằng lên phòng nó... nếu muốn biết chi tiết, nó sẽ kể

cho nghe, nhưng với điều kiện là đừng khóc, nó không kiên nhẫn được như tôi đâu... Thương thì vẫn nức nở trong lòng tôi... Một lúc lâu sau, tôi nghe nó thì thầm:

- Hãy tha thứ cho tớ... và đừng lúc nào thôi yêu tớ nhé...

- Ừ!

Tôi nhẹ nhàng trả lời...

39. Chương 39

Sau một trận bão, mọi thứ dường như im lặng trở lại. Chúng tôi dường như tự lánh mặt nhau trong bữa tối... Thương về phòng nó, khoá trái cửa lại. Khang và Nguyên hình như đi cùng nhau, tới tận nửa đêm tôi mới thấy hai đứa trở về với bộ dạng như đã uống say quắc cần câu rồi. Khang đưa Nguyên về phòng, gần như ném hắn lên giường, rồi mới quay ra, nói với tôi:

- Không sao đâu... Hơi quá chén ấy mà. Thương ổn chứ?

Tôi gật đầu, bước ra để Khang cẩn thận đóng cửa lại. Tôi buồn bã nhìn vào cái tấm bảng treo tên của Nguyên... Yêu và được yêu... sao khổ thế này chứ?

- Giống như một cuộc... đại phẫu... rồi mọi thứ sẽ trở về như cũ, yên ổn với những trật tự như số phận đã định !

- Ừ...

Tôi gật đầu, quay đi. Nhưng Khang đã kéo tay tôi lại, thì thầm:

- Dù biết như thế...

Tôi quay lại, đau đớn nhận ra ánh mắt tím tím buồn lặng của Khang đang chứa đựng một nỗi khát khao gần như điên cuồng rằng có thể thay đổi được trật tự đó. Tôi chút nữa là rơi nước mắt...

___ Đi ngủ đi!

- Khang buông tay tôi ra

- Ngày mai là một ngày mới... Chỉ cần ngày mai có cậu ở trong cuộc sống của tớ... là bạn tớ thì... ngày mai vẫn là một ngày mới!

Tôi gật đầu và Khang bước đi về phía cửa phòng của cậu ấy. Tôi chờ cho tới khi cánh cửa khép lại sau lưng Khang, mới dám bật khóc... Tôi đã hiểu Nguyên đau đớn như thế nào khi không thể đáp lại tình yêu của Thương ...Thật là ích kỷ nếu như cứ muốn trọn vẹn...Phải,... tôi đã là người ích kỷ biết bao!

Không ngủ được, tôi trở dậy, thấy ánh sáng ở chiếu nghỉ tầng hai... Bước thật khẽ đi xuống, tôi nghe tiếng Nguyên trầm trầm.

_Cậu biết tớ thương cậu nhiều như thế nào, phải không Thương?

- Ừ...

- Và cậu cũng biết rằng tớ luôn luôn muốn cậu hạnh phúc?

- Tớ biết!

- Tớ... xin lỗi!

Tôi tưởng Thương khóc, nhưng tôi nghe thấy tiếng bật cười nho nhỏ...Rồi sự dịu dàng đã trở lại trong giọng nói của Thương :

- Người đáng phải xin lỗi là tớ chứ? Chẳng phải ngày xưa tớ hay nói với cậu mỗi khi xem một bộ phim có một cô gái cứ nhằng nhặng theo đuổi một anh chàng không bao giờ thuộc về cô ấy, rằng tớ ghét cô ta. Cậu cũng nói thế...Không ngờ tớ lại rơi vào hoàn cảnh của cô ấy... Cậu không ghét tớ là may mắn lắm rồi... Tớ xin lỗi!

- Cậu là người bạn quan trọng của tớ...

- Nếu cậu bỏ đi, biến mất trong cuộc sống của tớ thì tớ không sống nổi đâu! Trở lại là bạn với tớ được chứ? Tớ nghĩ là... tớ sẽ...

- Tớ nói rồi mà...

- Không khó chịu với... tình yêu của tớ chứ?

- Không... Phải cảm ơn vì cậu đã yêu tớ chứ? Phải luôn luôn yêu tớ ngay cả khi tớ là một ông già... ăn cơm hai hột, rơi một hột đấy nhé?

Thương lại cười... Và tôi cũng nghe thấy tiếng Nguyên cười, nhẹ nhàng như trước kia...

Tôi ngồi xuống một bậc thềm, tựa đầu vào tay vịn cầu thang, cười vu vơ khi nghe những câu chuyện phiếm của hai người bạn phía dưới... Tình yêu thì vẫn mãi là tình yêu... Nhưng quan trọng nhất là phải biết cách yêu...

- Sao ngồi đây?

Tôi mở mắt, trước mắt tôi là nụ cười của Nguyên. Hắn đưa tay ra, và tôi đặt tay mình vào đó, rất tin tưởng. Nguyên kéo tôi đứng lên, hôn nhẹ lên trán tôi... Tôi bật cười nho nhỏ...

- Lên trên kia nhé?

Tôi gật đầu...

Trời đã có những vệt sáng... Thu chớm lạnh với cơn gió mơn man có vị của hoa sữa nồng nàn. Nguyên ôm tôi từ đằng sau, hôn nhẹ lên tóc, lên má tôi... Tôi thấy tâm hồn thanh thản lạ lùng. Như Khang nói, ngày mai đã tới, vẫn nguyên vẹn một màu tươi sáng như ngày xưa...

40. Chương 40 - End

Sinh nhật tôi

- đơn giản chỉ là buổi tiệc nho nhỏ cho các bạn của tôi tụ tập và đập phá. Thương và Yến nhân cơ hội này xin nghỉ làm nguyên buổi, ở nhà giúp tôi chuẩn bị ột bữa ăn tự chọn rất nhiều phong cách học hỏi được qua các bữa tiệc tình cờ được đi ăn ké! Vĩnh đến sớm, tặng tôi một bó 99 bông hoa hồng rực rỡ, cùng với một hộp quà to vật vờ phía sau xe. Nó nói rằng sinh nhật này đánh dấu cuộc chiến công khai giữa nó với Nguyên. Nó thấy nó lớn rồi, có... lao vào đánh nhau... giành giật thì nó cũng không... sợ nữa!

Nguyên đi ra, liếc xéo bó hoa, kèm theo với một nụ cười rất... tình tượng:

- Cậu nghĩ rằng sẽ thắng tôi sao? Với bó hoa chỉ có... 99 bông và cái hộp loè loẹt kia?

Vĩnh vẫn thản nhiên mang cái hộp vào, thách thức:

- Tôi sẽ không thắng... mà lại đại thắng kia! Chị.. rồi chị sẽ thích món quà này à xem!

- Chị chỉ hy vọng nó... không làm chị... kinh hoàng là tốt rồi!

Vĩnh bật cười, nó xông thẳng vào nhà, nơi có mấy cô gái đang riu rít với đồng xúc xích và bóng bay.

Nguyên giữ tay tôi lại, thì thầm:

- Chẳng có không gian riêng gì cả!

- Cậu muốn sinh nhật tớ buồn chết sao?

- Tôi trừng mắt.

Nguyên buông tôi ra, nhún vai:

- Cậu biết cách thử thách tớ đấy nhỉ?

- Chứ sao?

Tôi khẽ cười, gần như dúi mặt vào bó hoa. Nguyên nhăn mặt. Tôi biết hấn khó chịu từ hôm qua, khi mà tôi quyết định rằng những ngày quan trọng của tôi, sẽ dành cho bạn bè và cho... Khang. Hấn đã từng cò lên rằng ai là bạn trai ở đây? Tôi thản nhiên nói đó là lời hứa, và hấn thì đã... có tôi hàng ngày rồi thôi? Không nên tham lam quá...

Và chúng tôi giận nhau cho tới tận sáng nay, khi Nguyên làm lạnh bằng một bữa sáng khá ngon tại Phở 24.

_Cái thằng... đầu mà ngứa mắt quá!

Tôi nhìn vào, Vĩnh đang ba hoa chích choè ở trong, còn Nguyên thì tựa cửa, nheo mắt. Biết hấn chỉ khó chịu ngoài mặt như thế nên tôi lại gần, kéo tay hấn:

- Vào đi! Dù sao thì cũng là sinh nhật của một... mỹ nhân nên mọi người có mặt đông đủ là phải... đạo rồi!

Nguyên bật cười, bất chợt kéo tôi lại khiến tôi ngã vào người hấn. Hấn nhanh như... chớp hôn tôi một cái, rồi cũng như điện xẹt, đẩy tôi ra. Hấn nhún vai, thông thả đi vào trong...

Tôi nhìn theo, ầm ức... gần chết!

- Ủa... tới đây làm gì vậy ta?

- Vĩnh cà khịa với Chi ở cửa bếp. Cô bé đó đang loay hoay giúp Yến chuẩn bị rau củ, ngẩng lên nhìn Vĩnh, bĩu nhẹ môi:

- Thì cũng như ai kia thôi.

- Con gái thì không nên mù quáng quá... kéo thiệt thân, cô bạn ạ!

- Vĩnh vẫn không chịu thua, nhặt bó rau lên rồi thả xuống. Nó ngó qua vai Yến để nhìn vào nồi canh đang bốc khói và toả mùi thơm.

Chi trợn mắt. Nhưng cuối cùng thì cô bé không nói lại nữa. Cô bé quay sang Yến, thì thầm gì đó rất nhỏ mà tôi không nghe rõ, chỉ biết lát sau Yến cười, còn Vĩnh thì đi ra, mặt hầm hầm. Sau đợt "sốc" như Từ Hải giữa nhà chúng tôi, Chi được Yến giải toả tâm lý, và cuối cùng thì cô bé quay qua... kết Yến. Nó bám Yến như keo, gì cũng tới rủ Yến, hết đi shopping, xem phim, xem ca nhạc, rồi thì tới đi hát, đi nhảy... đủ kiểu. May mà Yến đợt này dễ tính... sẵn sàng để con bé "dắt" và... chơi hết mình. Nhưng phiền phức là ở chỗ người yêu của Yến. Anh ta không có nhiều thời gian để đi chơi với bạn gái, mà mỗi lần có thời gian rảnh để tới với người yêu là y như rằng cũng nghe được câu "Em có hẹn với Chi rồi!". Vậy nên, thường thì chúng tôi hay chứng kiến cảnh đấu khẩu giữa anh ta và Chi, rất kịch liệt và ngay tại giữa phòng khách này.

- Con bé đó...

Vĩnh ngồi xuống sa lông, bên cạnh người yêu Yến, gần như muốn trút bỏ nỗi hậm hực qua đó, nhưng nó khựng lại vì khuôn mặt lạnh tanh của người ngồi cạnh.

Thương bật cười khúc khích giữa đám bóng bay.

- Sao lại cười người ta?

- Toàn ngồi bên cạnh, vờ nghiêm mặt với Thương. Vĩnh nhăn nhó.

Thương lắc khế, không rời mắt khỏi quả bóng bay đang được bơm đầy khí hidro. Tôi cũng phải giải trình sự xuất hiện đây... bất ngờ của anh Toàn ngày hôm nay, bởi suy cho cùng mọi sự gấp gáp, tụ họp đều có cái nguyên do rất hữu tình của nó. Anh Toàn không bao giờ tỏ ra mình đang... sẵn đón Thương, nhưng cái cách anh quan tâm tới nó thì đặc biệt vô cùng... Lặng lẽ bên cạnh và luôn có điểm dừng... Anh Toàn gọi đến một bến đỗ bình yên cho con thuyền vừa trải qua những sóng gió của một cơn bão... Và dù thế nào thì sự bao dung trong anh tuyệt đối đến mức như một viên ngọc không tỳ vết. Tôi biết Thương cảm nhận được trái tim của anh, và lâu dần thì nó đã không tránh né như trước kia nữa... Việc chấp nhận để cho người khác xoa dịu vết thương cũng rất cần có thời gian...

"Bụp..."

Quả bóng bay nổ tung... Thương giật bắn cả người. Nó kêu ré lên:

- Anh muốn ” ám sát” em sao hả?

- Thương em không hết sao mà còn nghĩ tới chuyện đó chứ?

Anh Toàn trả lời rất nhanh, và chịu ngay một cái lườm sắc ngọt của Thương. Vĩnh cười khùng khục trong cổ họng.

Tôi không để ý đến xung quanh nữa, lo tìm chỗ đặt bó hoa to khủng bố của Vĩnh... Điện thoại kêu, Nguyên cần nhân :

- Không biết gọi làm gì nữa...

Khi tôi chìa tay ra hai lần, cộng với một cái liếc xéo thì Nguyên mới chịu đưa điện thoại cho tôi. Linh ” đa tình” gọi, thảo nào mà...

- Ủm... Lâm nghe!

- Lâm à?

- Không bạn thì ai?

- Tôi vẫn lại. Linh cười:

- Ồ... thấy lâu mới bắt máy... sợ có ai đó... ghen tuông mù mịt giữ máy. Phải cẩn trọng chứ?

Tôi nhìn lại Nguyên. Hắn đã gia nhập ”tập đoàn” coi phim từ lúc nào.

- Sinh nhật vui vẻ nha!

- Không có quà của bạn... vui nổi gì chứ?

- Quà của bạn là món quà tinh thần thôi

- Linh tỉnh bơ

- Báo cho cậu tin vui này! Nghe không?

Tôi gật đầu như thật. Và Linh cũng chẳng buồn đợi tiếng tôi trả lời, cậu ta tuôn một hơi dài :

- Tổ đã tìm thấy... mối tình vĩnh cửu rồi! Heeehehe... Nàng là một nửa đời tổ... Thiếu nàng là thiếu ôxi...

- Được mấy tháng rồi?

- Kỷ lục nghe... 6 tháng đấy! Mà sao hỏi xỏ xiên vậy? Mối tình này không có ậm ờ như những mối tình... qua đường trước đây đâu!

Tôi mỉm cười, tay vuốt nhẹ cánh hồng :

- Thế thì chúc mừng. Cuối cùng thì cũng thấy ánh sáng cho cuộc đời của cậu nhỉ?

- Nói chí phải! Tổ đã bảo là tổ không bao giờ... thua kém cái tên... thô lỗ nhà cậu đâu mà lại!

- Có muốn cái... tên thô lỗ ấy nghe cậu... tâm sự kiểu này không?

Tôi dậm dạp, còn Linh thì cười hình hịch. Niềm vui của cậu ta, lan sang tôi như một dòng chảy sóng sáng, ngọt ngào. Cuối cùng thì chỉ cần luôn luôn kiếm tìm sẽ thấy được niềm hạnh phúc của riêng mình...

Vừa tắt điện thoại xong thì có tiếng cười nói như...pháo nổ ở ngoài cửa. Không cần nhìn ra, tôi cũng biết đó là hai... đôi chim cu vừa mới gặp lại sau mấy tháng xa cách nghìn trùng. Đúng đợt nghỉ đông, Nhiên đáp máy bay trở về... Gọi là mừng sinh nhật tôi, nhưng mục đích chính là để kiểm tra xem cu Bình có còn... thủy chung như đã hứa không? Bình chuyển qua nhà chúng tôi... ngụ cư tạm để gần người yêu, và tiện cho việc đi chơi về khuya không bị bắt bẻ. Mấy ngày rồi, tôi không có lúc nào là nhìn thấy hai đứa ở nhà lấy một phút...

- quà sinh nhật này!

- Bình nhé hộp quà vào tay tôi

- Nhất chị nhé... được em dâu chuẩn bị quà!

Nhiên nhún vai như thể không có gì phải kể công cả. Rồi nó ôm lấy tôi một cái, thì thầm... thật to:

- Cảm ơn trời vì chị đã được sinh ra... để làm chị của Bình... để Bình có tấm gương lớn... noi theo. Và như vậy thì em đã có một người yêu tuyệt vời!

Hai đứa này... lúc nào cũng tận dụng để bày tỏ tình yêu cho nhau cả. Tôi vỗ mạnh vào vai Nhiên, cười lớn:

- Chị cảm ơn!

Bình vội kéo người yêu ra trước khi tôi vỗ tới cái thứ hai. Hai đứa nó kéo nhau vào salong, ngồi xuống một cái ghế cạnh Nguyên, lại ríu rít nói những chuyện không đâu... Tôi lại nghe thấy tiếng Vĩnh thở dài...

Khang mang bánh sinh nhật về, và cùng Nguyên thấp nển. Hai người ấy cùng gặm những cái nển rất cẩn thận trên cái bánh kem hai tầng, không nói một tiếng nào. Tôi biết giữa Nguyên và Khang có một tình bạn keo sơn lạ kỳ. Luôn luôn đấu tranh để vượt lên, nhưng lại luôn luôn giữ cho nhau vui vẻ, hạnh phúc... Hai cậu ấy không như tôi và Thương, và vì vậy có những sự phân định gần như rõ ràng... khi tôi chọn lựa. Niềm đau Khang nhận về, còn Nguyên thì lặng lẽ như một người bạn không được đưa tay an ủi...

Tôi biết, và trân trọng...

Tình yêu là một điều kỳ lạ. Khi tôi hiểu được nó thì cũng là lúc tôi khiến mọi người xung quanh mình đau đớn vì những khát khao không thể được đền đáp... Yêu là cho, nhưng nếu không được nhận lại thì là một nỗi tuyệt vọng...

Tôi đã khóc

Cho những gì là trẻ con

Cho những gì là yếu đuối

Và cho...

những giấc mơ trọn vẹn của ngày sau...

Nguyên dẫn tôi lên sân thượng. Bàn tay Nguyên ấm áp, nắm trọn lấy tay tôi, nhẹ nhàng kéo về phía trước...

Sân thượng vẫn bị che khuất bởi những tòa nhà bên cạnh, nhưng cái khoảng phía trên thì vẫn thăm thẳm một màu ngan ngát...

Có một vài ngôi sao nhấp nháy...

Tôi lại nghĩ tới cái lần đầu tiên mình nhận ra tình yêu dành cho Nguyên... và ra điều kiện cho hắn... Không biết là bao lâu nữa nhỉ?

- Ba năm...

Nguyên quay lại nhìn tôi, giọng nói ấm áp quẩn lấy trái tim tôi... dịu dàng:

- Ba năm nữa... khi mà tớ xây được một ngôi nhà thật cao và khoảng trời sẽ là hoàn toàn của cậu, khi mà tớ... cầu hôn cậu bằng một chuỗi vòng lóng lánh những ngôi sao... trên trời... cậu hãy đồng ý lấy tớ nhé?

Tôi nghĩ là mình có thể mỉm cười và lao tới ôm cậu ấy thật chặt... nhưng mọi chuyện không thể dễ dàng như thế...

Tôi mỉm cười, trêu chọc:

- Tớ không muốn liền sau đó đi thăm chồng... tại trại giam đâu!

Nguyên nhăn mặt, kéo mạnh tôi về phía hắn...

Tôi bật cười nho nhỏ.

- Thật là... quái đản! Người ta chỉ hỏi là có đồng ý hay không thôi mà! Có hay không?

Gục đầu vào vai của Nguyên, thấy một niềm hạnh phúc gần như hiện hữu ngay trước mặt. Tôi đưa tay ra với... Thứ ánh sáng ấy nằm gọn trong lòng tay tôi... Tôi thì thầm:

- Tôi đã nắm được hạnh phúc rồi này... Nguyên ơi!

Hơi nhướn người lên, tôi hôn nhẹ vào môi Nguyên... Nguyên có vẻ hài lòng, giữ tôi trong vòng tay một lúc lâu...

- Đây... quà sinh nhật!

Nguyên hơi đẩy tôi ra, móc từ trong túi áo một bọc tròn có buộc nơ cẩn thận.

- Hơn cả 99 đóa hồng với cái thứ gấu bông... loè loẹt!

Tôi nhận lấy gói quà kèm với tiếng cười khúc khích. Hắn vẫn không buông tôi ra, mà ôm lấy tôi từ đằng sau, cầm tựa nhẹ nhàng xuống đầu tôi...

- Mở ngay ra đi!

- Ngọc à?

- Tôi vừa tháo nơ, vừa chọc

- Hay chuối sao trên trời?

- Không... Là hạnh phúc đấy!

Tim tôi rung nhè nhẹ... Lớp giấy bọc mở ra... Và những vỏ ốc màu hồng xinh xắn lung linh trong lòng tay tôi... Tôi ngẩng lên, bắt gặp nụ cười của Nguyên... dịu dàng:

- Khi nhìn thấy vỏ ốc màu hồng ở nhà Thương... mỗi năm tôi đều cố gắng đi tìm bằng được một cái... 15 vỏ cho 15 năm yêu thầm... Có biết vì sao vỏ ốc này lại đậm hơn những vỏ khác không?

Nguyên nhặt nó lên. Đúng là nó có màu hồng đậm nhất...

- Vì đây là vỏ ốc nhặt được vào năm nay... khi mà tình yêu của tôi dành cho cậu nhiều tới nỗi tôi không thể kìm nén được nữa... Mỗi năm tình yêu ấy lại một nhiều hơn... Tôi yêu cậu!

- Tôi cũng yêu cậu...

Tôi thì thầm... Nước mắt lăn xuống môi... Ngọt dịu!

- —

- —

-

-

-

- —

- ———

15 vỏ ốc được sắp xếp theo thứ tự tăng dần của màu sắc hồng nó mang trên mình...

Và tình yêu cũng vậy...

Năm tháng ấp ủ

Nồng nàn...

Như lửa....

-

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tham-lang>